

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Radka Maříka a přísedících MUDr. Ivany Hodačové a Evy Němcové v hlavním líčení konaném dne 27. srpna 2025

takto:

obžalování

1. **[Obžalovaná 1], rozená [Příjmení]**, narozená [Datum] v [Město], trvale bytem [Ulice, Město], adresa pro doručování [Ulice, Město],
2. **[Obžalovaná 2], rozená [Příjmení]**, narozená [Datum] v [Datum], trvale bytem [Ulice, Město],
3. **[Obžalovaný 3]**, narozený [Datum] v [Datum], trvale bytem [Ulice, Město],
4. **[Obžalovaný 4]** narozený [Datum] v xxx, xxx, trvale bytem [Ulice, Město], adresa pro doručování [Ulice, Město],

jsou vinni, že

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

(K.ř. č. 1 – rozsudek)

společně s již odsouzeným [Osoba 1] poté, co se k první polovině roku 2016 obžalovaný [Obžalovaný 4] v té době xxx [Právníká osoba 1] na [Vysoká škola 1] (dále také jen „[Vysoká škola 1]“), domluvil se svou blízkou přítelkyní, obžalovanou [Obžalovaná 1], xxx [Název zdravotnického zařízení] (dále také jen „[NÁZEV ZDRAVOTNICKÉHO ZARÍZENÍ]“), že ta využije svých kontaktů na Ministerstvu vnitra ČR (dále také jen „MV ČR“), aby mu pomohla zajistit pro něj a osoby mu spřízněné veřejnou zakázku od MV ČR z oblasti výzkumu v letecké dopravě, na jejímž plnění by se mohl se svými kolegy podílet, využila obžalovaná [Obžalovaná 1] své známosti s obžalovanou [Obžalovaná 2], zastávající v té době funkci [Pracovní zařazení] [Název] , [Název], a s obžalovaným [Obžalovaný 3], zastávajícím v té době xxx [název odboru] v rámci Sekce xxx na [Právníká osoba 2] (dále jen [Právníká osoba 2] ve služební hodnosti xxx a současně xxx na [Fakulta Vysoké školy 2] a požádala je o pomoc se zajištěním takové veřejné zakázky, s čímž oba souhlasili, neboť tím mimo jiné sledovali svůj vlastní prospěch spočívající zejména v upevnění vzájemných klientelistických vazeb s xxx prestižní nemocnice známou svými četnými kontakty na osoby zastávající významné funkce ve státní i akademické sféře a obžalovaná [Obžalovaná 2] tím navíc sledovala zájem xxx [Osoba 2] získat veřejnou zakázku [NÁZEV ZDRAVOTNICKÉHO ZARÍZENÍ] na úklidové služby, kterou obžalovaná [Obžalovaná 1] nejméně od poloviny roku 2016 plánovala vyhlásit a u které slíbila obžalované [Obžalovaná 2] pomoc s jejím zadáním společnosti [Právníká osoba 3] s r.o., v níž [Osoba 2] zastával funkci jednatele, a [Osoba 2] umožnila podílet se na tvorbě zadávací dokumentace, přičemž společně vymysleli, že pro daný účel využijí v té době probíhající Program bezpečnostního výzkumu ČR pro potřeby státu na roky 2016 – 2021 (dále jen „Program“), který realizovalo MV ČR, konkrétně sekce řízená obžalovanou [Obžalovaná 2], jako gestor odpovědný za podporu bezpečnostního výzkumu a vývoje v České republice, a v jehož rámci obžalovaná [Obžalovaná 2] dne 10. 5. 2016 rozeslala výzvu, kterou zahájila druhou identifikaci výzkumných potřeb ústředních správních orgánů státní správy včetně [Právníká osoba 4] (dále jen „[PRÁVNICKÁ OSOBA 4]“), kdy jejich plán byl takový, že obžalovaný [Obžalovaný 4] který zakázku chtěl získat nejen proto, aby z ní případně profitoval jako člen výzkumného týmu, ale i proto, aby upevnil svou pozici v akademické sféře prokázáním schopnosti zajistit finanční prostředky na odměňování akademických pracovníků z lukrativní veřejné zakázky, se svým týmem za součinnosti obžalovaného [Obžalovaný 3] dohodnou nějakou výzkumnou potřebu týkající se letectví či letecké dopravy související s činností [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], připraví její specifikaci a kvalifikační podmínky tak, aby tyto vyhovovaly jak zadavateli, tak co nejlépe i členům budoucího a jimi uvažovaného výzkumného týmu, a obžalovaný [Obžalovaný 3] z titulu své funkce následně zajistí, aby [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] takovou výzkumnou potřebu jako potřebnou oficiálně předložil MV ČR ke schválení a realizaci, a obžalovaná [Obžalovaná 2] z titulu své funkce souběžně toto podpoří a fakticky zajistí schválení takto účelově poptávané výzkumné potřeby a její prosazení k financování ze strany MV ČR, a proto obžalovaný [Obžalovaný 4] v souladu s tímto plánem uložil svému podřízenému [Osoba 1], zastávajícímu v té době funkci xxx [Právníká osoba 1] na [Vysoká škola 1] aby v součinnosti se zástupcem [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], kterého mu určí obžalovaná [Obžalovaná 1], domluvil vhodnou a akceptovatelnou výzkumnou potřebu vyhovující nejen potřebám [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], ale i budoucímu výzkumnému týmu a aby v této věci plnil pokyny obžalované [Obžalovaná 1], která se ujala role organizátorky a koordinátorky společného postupu k naplnění dohodnutého cíle a která tím sledovala i svůj vlastní prospěch spočívající zejména jednak v upevnění vzájemných klientelistických vazeb s osobami na významných pozicích v rámci ústředních orgánů státní správy a v akademické sféře a jednak ve vidině finanční odměny za faktické zajištění zakázky, kterou očekávala od obžalovaného [Obžalovaný 4], a poté, co obžalovaná [Obžalovaná 1] v souladu s tímto plánem nejpozději dne 21. 7. 2016 seznámila [Osoba 1] s obžalovaným [Obžalovaný 3] a zaslala jej do plánu získání veřejné zakázky, [Osoba 1], který po celou dobu průběžně projednával své kroky s obžalovaným [Obžalovaný 4], začal po dohodě s těmito obžalovanými připravovat projektový záměr, konkrétně přesnější zaměření výzkumné potřeby, avšak počáteční představa, že by MV ČR zadalo veřejnou zakázku týkající se zavedení a

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

provozu bezpilotních prostředků v rámci složek orgánů státní správy v hodnotě 118,4 mil. Kč, narazila na finanční možnosti Programu a na nesouhlas přinejmenším obžalovaného [Obžalovaný 3] s takovým zaměřením výzkumné potřeby a s tak vysokými náklady na ni, a proto [Osoba 1] hodnotu projektu upravil na přijatelných 40 milionů Kč a dne 22. 7. 2016 tento projektový záměr zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3], a poté, co se nejpozději dne 29. 7. 2016 [Osoba 1] sešel s obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3] a dohodli se, že projekt raději zaměří na simulaci požárů letadel, zaslal dne 3. 8. 2016 [Osoba 1] obžalovanému [Obžalovaný 3] projektový záměr na vytvoření simulátoru požáru letadel pro [Právnícká osoba 5], a protože [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] zaslal MV ČR své návrhy jiných výzkumných potřeb již dne 26. 7. 2016, předjednali obžalovaní [Obžalovaný 3] a obžalovaná [Obžalovaná 2], že daná výzkumná potřeba bude [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] předložena MV ČR mimo obvyklejší posuzovací proces, tedy bez posouzení účelnosti a důvodnosti výzkumné potřeby Radou pro Program, načež obžalovaný [Obžalovaný 3] z pozice zástupce odborného gestora pro tuto výzkumnou potřebu nejpozději dne 21. 8. 2016 zajistil souhlas vedení [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] s touto výzkumnou potřebou, o čemž informoval obžalovanou [Obžalovaná 2], která informovala obžalovanou [Obžalovaná 1] a ta dne 22. 8. 2016 o tom informovala [Osoba 1], a následně si obžalovaný [Obžalovaný 3] dne 22. 8. 2016 pozval do své kanceláře v prostorách budovy [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] [Osoba 1] a následně umožnil, aby tým lidí kolem [Osoba 1] a obžalovaného [Obžalovaný 4] připravil pro [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] oficiální dokument se všemi náležitostmi potřebnými k tomu, aby mohla být výzkumná potřeba předložena MV ČR ke schválení a realizaci, včetně její specifikace, cílů či kvalifikačních podmínek, a pro tyto účely poskytl [Osoba 1] jako vzor specifikaci jiné dřívější veřejné zakázky ve výzkumu, vývoji a inovacích iniciované [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] a označil mu v ní pasáže, které bylo třeba upravit podle zaměření vymyšlené výzkumné potřeby, načež [Osoba 1] společně se svými kolegy specifikoval zaměření projektu, který pojmenoval „Simulace zásahů u leteckých nehod“ a který zaměřil s ohledem na předpokládané složení výzkumného týmu a odborné zaměření jednotlivých členů na vytvoření metodiky výcviku hasičů a simulátoru pro zásahy u leteckých nehod s důrazem na ochranu kritické infrastruktury a dále rozepsal předpokládaný rozpočet zakázky a dne 29. 8. 2016 svůj návrh zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3], který s ním souhlasil, což nejpozději dne 30. 8. 2016 sdělil obžalované [Obžalovaná 1] a přislíbil jí, že s ním co nejdříve seznámí i obžalovanou [Obžalovaná 2], jejíž souhlas byl pro zařazení této výzkumné potřeby na seznam výzkumných potřeb určených k realizaci nezbytný, což ale fakticky učinil až poté, co jej obžalovaná [Obžalovaná 1] na žádost obžalovaného [Obžalovaný 4] ze dne 12. 9. 2016 prostřednictvím obžalované [Obžalovaná 2] zaurgovala, a když se obžalovaná [Obžalovaná 2] s tímto návrhem dne 27. 9. 2016 seznámila, téhož dne o tom informovala obžalovanou [Obžalovaná 1], ale své připomínky jí nechtěla sdělovat do telefonu, a současně dala pokyn svému podřízenému [Osoba 3], tehdejšímu řediteli [název odboru] na MV ČR, aby se v této věci zkontaktoval s obžalovaným [Obžalovaný 3] a zabýval se návrhem předmětné výzkumné potřeby, a když [Osoba 3] sdělil s [Osoba 4], tehdejším vedoucím oddělení xxx na MV ČR, obžalovanému [Obžalovaný 3] své připomínky k návrhu výzkumné potřeby, pozval si obžalovaný [Obžalovaný 3] [Osoba 1] na jednání do své kanceláře v budově [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], které se uskutečnilo dne 14. 10. 2016, a tyto připomínky mu předal a uložil mu je do návrhu výzkumné potřeby zapracovat, což [Osoba 1] se svými kolegy splnil a dne 19. 10. 2016 upravený návrh zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3] ke schválení, a protože proti této podobě návrhu již obžalovaný [Obžalovaný 3] ani nikdo jiný žádné připomínky neměl, dne 27. 10. 2016 obžalovaný [Obžalovaný 3] návrh v podobě předložené mu [Osoba 1] oficiálně zaevidoval do systému spisové služby [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] a předložil ho jako svůj návrh včetně konceptu průvodního dopisu adresovaného MV ČR, v němž předkládanou výzkumnou potřebu označil za naléhavou, aby odůvodnil, proč nebyla předložena s ostatními výzkumnými potřebami dne 26. 7. 2016, k podpisu tehdejšímu generálnímu řediteli [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] [Osoba 5], který svůj podpis připojil dne 2. 11. 2016, a protože obžalovaný [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] na zadání zakázky spěchali a [Osoba 1] se dne 2. 11. 2016 nepodařilo telefonicky spojit s obžalovanou [Obžalovaná 2], aby od ní zjistil, v jakém stadiu je na MV ČR příprava veřejné

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zakázky a aby si s ní domluvil podrobnosti ohledně jejího přání získat titul Ph.D., jak mu doporučila obžalovaná [Obžalovaná 1], která o tomto jejím přání věděla, požádal [Osoba 1] dne 2. 11. 2016 o pomoc obžalovanou [Obžalovaná 1] a ta dne 3. 11. 2016 kontaktovala obžalovanou [Obžalovaná 2], která jí sdělila, že musí být trpěliví, neboť výzkumná potřeba byla ministerstvu teprve oficiálně předložena a před přípravou zadávacího řízení ještě musí projít interním schvalovacím procesem, který byl ukončen dne 21. 11. 2016, kdy [Osoba 6] náměstek ministra vnitra pro řízení sekce xxx, pověřený zastupováním ministra vnitra, schválil k realizaci všech 18 výzkumných potřeb, jak mu bylo navrženo odborem xxx spadajícím do sekce řízené obžalovanou [Obžalovaná 2], která v souladu s plánem z titulu své funkce dne 18. 11. 2016 odsouhlasila nejen realizaci 17 výzkumných potřeb, které prošly standardním procesem identifikace včetně posouzení potřebnosti a důvodnosti Radou pro Program, ale i realizaci výzkumné potřeby Simulace zásahů u leteckých nehod, která posouzením Radou pro Program neprošla a o které věděla, pro koho a za jakých okolností je připravována, a protože se obžalovanému [Obžalovaný 4] zdálo, že příprava zadávacího řízení postupuje pomalu, požádal dne 29. 11. 2016 obžalovanou [Obžalovaná 1], aby od obžalované [Obžalovaná 2] zjistila nevěřejnou informaci, jak jsou přípravy zadávacího řízení daleko, což tato učinila, a dne 29. 11. 2016 ji obžalovaná [Obžalovaná 2] informovala, že se nemusí obávat, že se připravuje rodný list zakázky a až jej ona podepíše, bude moci být zadávací řízení zahájeno, kdy tuto informaci obžalovaná [Obžalovaná 1] následně předala obžalovanému [Obžalovaný 4], následně obžalovaný [Obžalovaný 3] za přesně nezjištěných okolností přijal za své, že by se na realizaci připravované veřejné zakázky mohla podílet i [Fakulta Vysoké školy 2], kde působil jako vedoucí [Název katedry], neboť v zajištění finančního prospěchu této univerzity při realizaci předmětné zakázky mohla být v akademické sféře oceňována jeho schopnost získat finanční prostředky z veřejné zakázky, přičemž toto s vedením fakulty následně s kladnou odezvou také blíže nezjištěným způsobem předjednal, také toto projednal s obžalovanou [Obžalovaná 2] a nejpozději dne 11. 1. 2017 s tím seznámil obžalovaného [Obžalovaný 4], který po konzultaci s [Osoba 1] souhlasil, že do plnění veřejné zakázky bude zapojena [Vysoká škola 3], na které [Osoba 1] v rámci [Název fakulty] aspiroval na pozici vedoucího nově vytvářené [Název katedry], o čemž nejpozději dne 11. 1. 2017 obžalovaná [Obžalovaná 2] informovala obžalovanou [Obžalovaná 1], kterou informace o zapojení [Vysoká škola 3] překvapila, neboť o této změně nebyla obžalovaným [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] informována, následně obžalovaný [Obžalovaný 3] dne 20. 1. 2017 vyzval [Osoba 1], aby v zadávací dokumentaci nastavil technickou kvalifikaci podle odbornosti jednotlivých členů předpokládaného výzkumného týmu, a požádal jej o doplnění informace u popisu požadovaného software, který by měl být dodán, ohledně jeho novosti, neboť toto po něm jako po zástupci odborného gestora požadovala podřízená obžalované [Obžalovaná 2] [Osoba 7], vedoucí [název oddělení] na [název odboru] MV ČR, čemuž [Osoba 1] vyhověl a do obsahu zadávacích podmínek v části technické kvalifikace uvedené v bodech 7.4.2. a 7.4.3. vložil technické požadavky na odbornost jednotlivých vedoucích a členů výzkumného týmu, kdy konkrétně na míru sobě samému vložil požadavek na odbornou způsobilost vedoucího výzkumného týmu v podobě vysokoškolského vzdělání v doktorském stupni v oboru Provoz a řízení letecké dopravy s vědeckou hodností Ph.D., min. 10leté praxe s vedením projektů z oblasti bezpečnostního výzkumu a praxe s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu obyvatelstva a krizového řízení s výsledkem typu R – software a min. 6ti měsíční praxe soudního znalce v oboru letecké dopravy, a dále na míru [Osoba 8] a [Osoba 9] z [Název fakulty] [Vysoká škola 3] vložil požadavek na odbornou způsobilost minimálně dvou členů výzkumného týmu, a to vysokoškolské vzdělání v doktorském stupni v oboru technologie a management v dopravě a telekomunikaci s vědeckou hodností Ph.D., min. 10ti leté praxe v řešení výzkumných projektů a min. 10ti leté praxe s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu obyvatelstva, krizového řízení a integrovaný záchranný systém a leteckou dopravu, a dále do obsahu dokumentu s názvem „Specifikace veřejné zakázky“, jenž byl přílohou č. 1 k zadávacím podmínkám, přidal do požadovaných funkcionalit e-learningového softwaru, který byl požadovaným výstupem předmětné veřejné zakázky, další funkcionalitu spočívající v nutnosti zahrnutí do výukového

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

programu a ověřovacích testů též znalosti moderní konstrukce letadel a nových stavebních materiálů využívaných v letectví, tedy funkcionalitu, která vyhovovala minimálně členům výzkumného týmu z [Vysoká škola 3], kteří se mimo jiné zabývají leteckou dopravou, a následně takto upravené zadávací podmínky zaslal dne 20. 2. 2017 obžalovanému [Obžalovaný 3], a protože obžalovaný [Obžalovaný 3] potřeboval do zadávací dokumentace dopsat technický požadavek na odbornost člena výzkumného týmu šitý na míru svému kolegovi z [Fakulta Vysoké školy 2] [Osoba 10]., požádal [Osoba 1] o osobní setkání, k němuž došlo dne 22. 2. 2017 v jeho kanceláři v budově [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], a během něj společně do obsahu zadávacích podmínek v části technické kvalifikace uvedené v bodech 7.4.2. a 7.4.3. vložili technický požadavek na odbornost člena výzkumného týmu, a to vysokoškolské vzdělání v doktorském stupni právního zaměření s vědeckou hodností Ph.D., min. 10ti leté praxe v oboru výzkumných projektů a praxi s vědeckou a výzkumnou činností, orientovanou na právo, zejména bezpečnostní právo, a protože tím byla příprava zadávací dokumentace hotova, zaslal obžalovaný [Obžalovaný 3] dne 22. 2. 2017 všechny provedené změny [Osoba 7] k zapracování do finální verze zadávací dokumentace a [Osoba 1] dne 23. 2. 2017 o dokončení prací na zadávací dokumentaci informoval obžalovanou [Obžalovaná 1], a protože se jednalo o veřejnou zakázku s předpokládanou hodnotou nad 20 mil. Kč, předložila dne 2. 3. 2017 obžalovaná [Obžalovaná 2] informaci o veřejné zakázce na poradě ministra vnitra, kde v rozporu s povinností uloženou jí čl. 17 odst. 3 písm. e) Organizačního řádu ministerstva vnitra ve znění účinném od 1. 1. 2017 záměrně zamlčela, že tuto veřejnou zakázku připravuje společně s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 1] pro obžalovaného [Obžalovaný 4] a jeho tým, který se podílí na tvorbě zadávací dokumentace, následně [Osoba 7] vyhotovila rodný list zakázky, tedy dokument obsahující základní informace k veřejné zakázce, odůvodnění její účelnosti a informace vztahující se k jejímu financování a zaslala jej ke schválení obžalované [Obžalovaná 2], jejíž souhlas byl nezbytným předpokladem pro vyhlášení zadávacího řízení, a ta jej schválila dne 24. 3. 2017, přestože odůvodnění účelnosti veřejné zakázky v tomto rodném listě obsažené, tedy že veřejné zakázka byla k realizaci schválena na základě doporučení Rady pro Program coby odborného poradního orgánu, bylo nepravdivé, a protože se obžalovanému [Obžalovaný 4] zdálo, že se zahájení zadávacího řízení nedůvodně protahuje, a navíc pojal podezření, že se obžalovaný [Obžalovaný 3] či někdo jiný snaží dosáhnout zrušení plánovaného zadávacího řízení, požádal dne 7. 4. 2017 obžalovanou [Obžalovaná 1], aby kontaktovala obžalovanou [Obžalovaná 2] a požádala ji, aby tato podezření osobně prověřila, popřípadě aby mu potvrdila, že se zadávací řízení bude rušit, na což obžalovaná [Obžalovaná 1] téhož dne kontaktovala obžalovaného [Obžalovaný 3], který ji ujistil, že vše je připraveno k zahájení zadávacího řízení, a proto obžalovaná [Obžalovaná 1] v tomto smyslu téhož dne informovala obžalovaného [Obžalovaný 4] i s ujištěním, že ani ona, ani obžalovaná [Obžalovaná 2] nemají v úmyslu zadávací řízení rušit, a též informovala [Osoba 1], kterého na žádost obžalovaného [Obžalovaný 3] vyzvala, aby se s obžalovaným [Obžalovaný 3] domluvil, která z dohodnutých univerzit bude nabídku za celé sdružení podávat, čemuž [Osoba 1] vyhověl, dne 18. 4. 2017 se s obžalovaným [Obžalovaný 3] sešel a po předchozí domluvě s obžalovaným [Obžalovaný 4] se s obžalovaným [Obžalovaný 3] dohodli, že nabídku bude za sdružení podávat [Vysoká škola 3] a členem sdružení nebude [Vysoká škola 1] na kterém obžalovaný [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] shodně ke dni 30. 4. 2017 ukončili své pracovní poměry, nýbrž [Vysoká škola 4], s níž [Osoba 1] uzavřel od 1. 5. 2017 pracovní poměr jako docent na [Fakulta Vysoké školy 4] a obžalovaný [Obžalovaný 4] byl dne 12. 5. 2017 uveden do funkce děkana její [Fakulta Vysoké školy 4], a když dne 18. 5. 2017 zahájilo MV ČR zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „Simulace zásahů u leteckých nehod“ uveřejněním ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem zakázky Z2017-012871, zadávanou jako nadlimitní veřejná zakázka na služby v otevřeném řízení podle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), v předpokládané hodnotě 39,000.000 Kč (bez DPH), s financováním z rozpočtu zadavatele na výzkum, vývoj a inovace, účelově určených na realizaci Programu bezpečnostního výzkumu pro potřeby státu 2016-2021, začal dne 25. 5. 2017 [Osoba 1] společně s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] připravovat společnou nabídku do tohoto

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zadávacího řízení, kdy se shodli na tom, že faktickým vedoucím celého výzkumného týmu, jehož členem bude i obžalovaný [Obžalovaný 4] bude [Osoba 1], nabídku podá sdružení skládající se nakonec z [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] a že nabídková cena bude nastavena tak, aby se co nejvíce blížila předpokládané hodnotě zakázky, neboť s ohledem na nastavené kvalifikační podmínky na členy výzkumného týmu nepočítali s podáním žádné konkurenční nabídky, a když následně nejpozději dne 13. 6. 2017 byli nominováni členi výzkumného týmu za [Vysoká škola 2], dne 15. 6. 2017 byla uzavřena smlouva o spolupráci mezi [Vysoká škola 3], zastoupenou statutárním zástupcem [Osoba 11] která byla dle předchozí dohody obžalovaného [Obžalovaný 4], [Osoba 1] a obžalovaného [Obžalovaný 3] zmocněna k podání nabídky a ke všem procesním úkonům spojeným s účastí v zadávacím řízení, [Vysoká škola 2], zastoupenou statutárním zástupcem [Osoba 12], a [Vysoká škola 4], zastoupenou obžalovaným [Obžalovaný 4] (dále jen „sdružení“), podalo toto preferované sdružení dne 16. 6. 2017 nabídku s nabídkovou cenou 38,753.399 Kč bez DPH, přičemž tato nabídka byla i z důvodu obžalovanými účelově nastavených technických požadavků na odbornost jednotlivých vedoucích a členů výzkumného týmu nabídkou jedinou, následně dne 29. 6. 2017 členové hodnotící komise dospěli k závěru, že budou po uchazeči požadovat doložení kvalifikace, na což dne 6. 7. 2017 obžalovaný [Obžalovaný 3], který se o tom od některého z členů hodnotící komise dozvěděl, chtěl upozornit [Osoba 1], aby o tom v předstihu věděl, a když dne 9. 7. 2017 avizovaná výzva skutečně [Vysoká škola 3] přišla, doklady, které hodnotící komise požadovala doložit od [Vysoká škola 2], dodal [Osoba 1]. obžalovaný [Obžalovaný 3], a záměr obžalovaných [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2], [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] byl završen zadáním předmětné veřejné zakázky preferovanému sdružení dne 30. 8. 2017, a to Smlouvou o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu výzkumu, vývoje a inovací s názvem „Simulace zásahů u leteckých nehod, VH20172019027“, vedenou pod č. j. MV-103302-1/OBVV-2017, kterou dne 4. 9. 2017 podepsal za [Vysoká škola 3] [Osoba 11], dne 7. 9. 2017 za [Vysoká škola 4] obžalovaný [Obžalovaný 4] a dne 19. 9. 2017 za [Vysoká škola 2] [Osoba 12], kdy obžalovaní [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2], [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] věděli, že se tak stalo nezákonně a v rozporu se zásadami transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace podle § 6 odst. 1, 2 ZZVZ, kdy uvedeným jednáním obžalovaná [Obžalovaná 2] porušila ustanovení § 77 odst. 1 písm. b, h, i, t) a § 122 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2018, ustanovení § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 44/2014, o zadávání veřejných zakázek, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra a čl. 17 odst. 2 písm. e) Organizačního řádu ministerstva vnitra ve znění účinném od 1. 1. 2017, a obžalovaný [Obžalovaný 3] uvedeným jednáním porušil § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2018, čl. 6 odst. 1 písm. b), e) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, a čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra, a protože obžalovaná [Obžalovaná 1] požadovala za svou roli při zajištění veřejné zakázky finanční odměnu a obžalovaný [Obžalovaný 4] se k plnění neměl, předal jí na konci října 2017 nejméně částku 300.000 Kč ze svých prostředků [Osoba 1], neboť obžalovaná [Obžalovaná 1] jemu a jeho prostřednictvím obžalovanému [Obžalovaný 4] pohrozila, že pokud peníze za zajištění zakázky nedostane, zařídí, že bude veřejná zakázka zrušena, přičemž MV ČR uhradilo za tuto veřejnou zakázku [Vysoká škola 3] finanční prostředky v celkové výši 15,376.372 Kč, [Vysoká škola 4] finanční prostředky v celkové výši 18,586.549 Kč, z nichž 896.400 Kč získal obžalovaný [Obžalovaný 4] a [Vysoká škola 2] finanční prostředky v celkové výši 4,640.986,52 Kč, čímž obžalovaní [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2], [Obžalovaný 3], který v rámci realizace zakázky koordinoval činnost členů výzkumného týmu za [Vysoká škola 2], a [Obžalovaný 4] který koordinoval činnost členů výzkumného týmu za [Vysoká škola 4], a [Osoba 1] svým jednáním opatřili [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4], [Vysoká škola 2] a členům výzkumného týmu prospěch v celkové výši 38,603.907,52 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

tedy:

obžalovaná [Obžalovaná 1]

zosnovala a řídila jiného, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu,

v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchala jako člen organizované skupiny, získala takovým činem pro jiného značný prospěch a za to, že v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, žádala a přijala majetkový prospěch,

obžalovaná [Obžalovaná 2]

jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřila jinému prospěch velkého rozsahu,

v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednala některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchala jako člen organizované skupiny a získala takovým činem pro jiného značný prospěch,

obžalovaný [Obžalovaný 3]

jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu,

v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednal některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchal jako člen organizované skupiny a získal takovým činem pro jiného značný prospěch,

obžalovaný [Obžalovaný 4]

umožnil a usnadnil jinému, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu,

v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch zjednal některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchal jako člen organizované skupiny a získal takovým činem pro sebe a jiného značný prospěch,

čímž spáchali

obžalovaná [Obžalovaná 1]

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

jednak organizátorství k zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 3 trestního zákoníku,

obžalovaná [Obžalovaná 2]

jednak zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku,

obžalovaný [Obžalovaný 3]

jednak zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku,

obžalovaný [Obžalovaný 4]

jednak pomoc k zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

jednak zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku,

a odsuzují se

obžalovaná [Obžalovaná 1]

za tyto zločiny

a za zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023

podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr. zákoníku **k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 5 let.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku se ukládá **peněžitý trest** v počtu 500 denních sazeb po 12.000 Kč, **tedy ve výměře 6,000.000 Kč.**

Podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku se stanoví, že peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách po 100 000 Kč, splatných k poslednímu dni v kalendářním měsíci. Výhoda splátek peněžitého trestu odpadá, jestliže obžalovaná nezaplatí dílčí splátku včas.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku se ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v zdravotnickém zařízení, které je zadavatelem ve smyslu § 4 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a zákazu výkonu zaměstnání ve zdravotnickém zařízení, jehož bližší označení druhu práce zahrnuje provádění úkonů podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, **na dobu 7 let**.

Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se současně zrušuje výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023, který nabyt právní moci téhož dne, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

obžalovaná [Obžalovaná 2]

podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku **k úhrnnému peněžitému trestu** v počtu 600 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy **ve výměře 3,300.000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce představeného ve smyslu § 9 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, **na dobu 5 let**.

obžalovaný [Obžalovaný 3]

podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku **k úhrnnému peněžitému trestu** v počtu 730 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy **ve výměře 4,015.000 Kč**.

Podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku se ukládá **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu jakékoli vedoucí funkce v bezpečnostním sboru **na dobu 5 let**.

obžalovaný [Obžalovaný 4]

podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku **k úhrnnému peněžitému trestu** v počtu 600 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy **ve výměře 3,300.000 Kč**.

Odůvodnění:

1. Na základě provedení dokazování soud zjistil následující skutkový stav věci:

Obžalovaná [Obžalovaná 1], která v té době působila jako [Pracovní zařazení] [Název zdravotnického zařízení], se k první polovině roku 2016 dozvěděla, že její dlouholetý blízký přítel, obžalovaný [Obžalovaný 4] který v té době zastával pozici [Pracovní zařazení] [Právnícká osoba 1] na [Vysoká škola 1], by se se svými kolegy, kteří by se na takovém úkolu podíleli, rád dostal k zakázce z oblasti výzkumu v letecké dopravě financované ze státních prostředků. Na to konto se tito spoluobžalovaní domluvili, že obžalovaná [Obžalovaná 1] za tím účelem, aby mu pomohla, zkusí využít svých kontaktů na Ministerstvu vnitra, konkrétně své známosti s obžalovanou [Obžalovaná 2], zastávající v té době funkci [Pracovní zařazení] [Název], [Název], a s obžalovaným [Obžalovaný 3], zastávajícím v té době [Pracovní zařazení] [název odboru] v rámci Sekce xxx na [Právnícká osoba 2] ve služební hodnosti vrchní rada a současně xxx na [Fakulta Vysoké školy 2]

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

který se navíc z důvodu svého předchozího působení na Ministerstvu vnitra současně také dobře znal se spoluobžalovanou [Obžalovaná 2]. Na tyto se obžalovaná [Obžalovaná 1] následně obrátila a požádala je o součinnost při zajištění takové veřejné zakázky, s čímž oba tito spoluobžalovaní souhlasili. Jednak proto, že tím patrně mimo jiné sledovali svůj vlastní prospěch spočívající v upevnění vzájemných vazeb s xxx prestižní nemocnice známou svými četnými kontakty na osoby zastávající významné funkce ve státní i akademické sféře a zároveň schopnou zajistit v případě jejich potřeby a potřeb jejich blízkých lékařskou péči, a obžalovaná [Obžalovaná 2] také proto, že tím navíc sledovala zájem xxx [Osoba 2] získat mnohamilionovou veřejnou zakázku od [NÁZEV ZDRAVOTNICKÉHO ZARÍZENÍ] na úklidové služby, kterou obžalovaná [Obžalovaná 1] nejméně od poloviny roku 2016 plánovala vyhlásit a u které slíbila obžalované [Obžalovaná 2] pomoc s jejím zadáním společnosti [Právníká osoba 3] s r.o., v níž [Osoba 2] zastával funkci jednatele, a [Osoba 2] proto mj. umožnila podílet se na tvorbě zadávací dokumentace. V souladu s tímto plánem společně dospěli k závěru, že pro daný účel může být využit v té době probíhající Program bezpečnostního výzkumu ČR pro potřeby státu na roky 2016 – 2021, který realizovalo MV ČR, konkrétně sekce řízená obžalovanou [Obžalovaná 2], jako gestor odpovědný za podporu bezpečnostního výzkumu a vývoje v České republice, a v jehož rámci obžalovaná [Obžalovaná 2] dne 10. 5. 2016 rozeslala výzvu, kterou zahájila tzv. druhou identifikaci výzkumných potřeb ústředních správních orgánů státní správy včetně [Právníká osoba 4]. Jejich plán pak byl takový, že obžalovaný [Obžalovaný 4] který zakázku chtěl získat nejen proto, aby z ní případně profitoval jako člen výzkumného týmu, ale i proto, aby upevnil svou pozici v akademické sféře prokázáním schopnosti zajistit finanční prostředky na odměňování akademických pracovníků z lukrativní veřejné zakázky, s týmem svých lidí, zahrnujícím i svědka [Osoba 1], za součinnosti obžalovaného [Obžalovaný 3] dohodnou nějakou výzkumnou potřebu týkající se letectví či letecké dopravy související s činností [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], připraví její specifikaci a kvalifikační podmínky tak, aby tyto vyhovovaly jak zadavateli, tak co nejlépe i stěžejním členům budoucího a jimi uvažovaného výzkumného týmu, a obžalovaný [Obžalovaný 3] z titulu své funkce následně zajistí, aby [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] takovou výzkumnou potřebu jako potřebnou oficiálně předložil MV ČR ke schválení a realizaci, a obžalovaná [Obžalovaná 2] z titulu své funkce souběžně toto podpoří a fakticky zajistí schválení takto účelově poptávané výzkumné potřeby a její prosazení k financování ze strany MV ČR. Proto obžalovaný [Obžalovaný 4] následně v souladu s tímto plánem uložil svému podřízenému [Osoba 1], zastávajícímu v té době funkci xxx [Právníká osoba 1] na [Vysoká škola 1] aby v součinnosti se zástupcem [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], kterého mu určí obžalovaná [Obžalovaná 1] a kterým byl fakticky obžalovaný [Obžalovaný 3], domluvil vhodnou a akceptovatelnou výzkumnou potřebu vyhovující nejen potřebám [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], ale i budoucímu výzkumnému týmu a aby v této věci plnil pokyny obžalované [Obžalovaná 1], která se ujala role organizátorky a koordinátorky společného postupu k naplnění dohodnutého cíle a která tím sledovala i svůj vlastní prospěch spočívající zejména jednak v upevnění vzájemných klientelistických vazeb s osobami na významných pozicích v rámci ústředních orgánů státní správy a v akademické sféře a jednak ve vidině finanční odměny za faktické zajištění zakázky, kterou očekávala od obžalovaného [Obžalovaný 4] Poté, co obžalovaná [Obžalovaná 1] v souladu s tímto plánem směřujícím k získání veřejné zakázky nejpozději dne 21. 7. 2016 seznámila na popud obžalovaného [Obžalovaný 4] svědka [Osoba 1] s obžalovaným [Obžalovaný 3], začal [Osoba 1] po dohodě s těmito obžalovanými připravovat projektový záměr, přičemž své kroky průběžně projednával s obžalovaným [Obžalovaný 4] Při definování konkrétního zaměření výzkumné potřeby počáteční představa, že by MV ČR zadalo veřejnou zakázku týkající se zavedení a provozu bezpilotních prostředků v rámci složek orgánů státní správy v hodnotě 118,4 mil. Kč, narazila na finanční možnosti Programu a na nesouhlas přinejmenším obžalovaného [Obžalovaný 3] s takovým zaměřením výzkumné potřeby a s tak vysokými náklady na ni, a proto [Osoba 1] hodnotu projektu upravil na přijatelných 40 milionů Kč a dne 22. 7. 2016 tento projektový záměr zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3] Po schůzce [Osoba 1] s obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3], ke které došlo dne 29. 7. 2016, dohodl obžalovaný [Obžalovaný 3] s [Osoba 1], že

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

projekt raději zaměřil na simulaci požárů letadel, a tak dne 3. 8. 2016 zaslal [Osoba 1] obžalovanému [Obžalovaný 3] projektový záměr na vytvoření simulátoru požáru letadel pro [Právnícká osoba 5]. Již před tím, a to dne 26. 7. 2016, však [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] zaslal MV ČR své návrhy jiných výzkumných potřeb, a proto obžalovaný [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] současně dohodli, že daná výzkumná potřeba bude přesto ze strany [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] předložena MV ČR, tedy dodatečně, a současně tak i mimo obvyklejší posuzovací proces, tedy bez posouzení účelnosti a důvodnosti výzkumné potřeby mnohočlennou Radou pro Program. Obžalovaný [Obžalovaný 3] poté z pozice zástupce odborného gestora pro tuto výzkumnou potřebu nejpozději dne 21. 8. 2016 zajistil souhlas vedení [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] s touto výzkumnou potřebou, o čemž informoval obžalovanou [Obžalovaná 2], která informovala obžalovanou [Obžalovaná 1] a ta dne 22. 8. 2016 o tom informovala [Osoba 1], a poté si obžalovaný [Obžalovaný 3] dne 22. 8. 2016 pozval do své kanceláře v prostorách budovy [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] [Osoba 1] a následně umožnil, aby tým lidí kolem [Osoba 1] a obžalovaného [Obžalovaný 4] připravil pro [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] oficiální dokument se všemi náležitostmi potřebnými k tomu, aby mohla být výzkumná potřeba předložena MV ČR ke schválení a realizaci formou veřejné zakázky, včetně její specifikace, cílů či kvalifikačních podmínek. Pro tyto účely poskytl [Osoba 1] jako vzor specifikaci jiné dřívější veřejné zakázky ve výzkumu, vývoji a inovacích iniciované [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] a označil mu v ní pasáže, které bylo třeba upravit podle zaměření vymyšlené výzkumné potřeby, načež [Osoba 1] společně se svými kolegy specifikoval zaměření projektu, který pojmenoval „Simulace zásahů u leteckých nehod“ a který zaměřil s ohledem na předpokládané složení výzkumného týmu a odborné zaměření jednotlivých členů na vytvoření metodiky výcviku hasičů a simulátoru pro zásahy u leteckých nehod s důrazem na ochranu kritické infrastruktury, a dále rozepsal předpokládaný rozpočet zakázky a dne 29. 8. 2016 tento písemný materiál jako svůj návrh zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3], který s ním souhlasil a který toto nejpozději dne 30. 8. 2016 sdělil obžalované [Obžalovaná 1]. Té současně přislíbil, že s ním co nejdříve seznámí i obžalovanou [Obžalovaná 2], neboť její souhlas byl pro zařazení této výzkumné potřeby na seznam výzkumných potřeb určených k realizaci nezbytný. Toto obžalovaný [Obžalovaný 3] také učinil, i když až poté, co jej obžalovaná [Obžalovaná 1] na žádost obžalovaného [Obžalovaný 4] ze dne 12. 9. 2016 prostřednictvím obžalované [Obžalovaná 2] zaurgovala. Ke dni 27. 9. 2016 se obžalovaná [Obžalovaná 2] s tímto návrhem seznámila, o čemž téhož dne informovala obžalovanou [Obžalovaná 1]. K tomuto návrhu měla obžalovaná [Obžalovaná 2] určité připomínky, které sice na jednu stranu chtěla spoluobžalované [Obžalovaná 1] sdělit, aby byly v připravovaném návrhu vypořádány, ale na druhou stranu je nechtěla sdělovat obžalované [Obžalovaná 1] do telefonu. Současně dala pokyn svému podřízenému [Osoba 3], tehdejšímu řediteli [název odboru] na MV ČR, aby se v této věci zkontaktoval s obžalovaným [Obžalovaný 3] a zabýval se za ministerstvo návrhem předmětné výzkumné potřeby. V rámci toho se dostalo obžalovanému [Obžalovaný 3] od [Osoba 3] a [Osoba 4], tehdejšího vedoucího oddělení xxx na MV ČR připomínek k návrhu výzkumné potřeby, a proto si ten následně na den 14. 10. 2016 pozval do své kanceláře v budově [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] [Osoba 1], kterému tyto připomínky předal s tím, aby byly do návrhu výzkumné potřeby zapracovány, což [Osoba 1] se svými kolegy splnil a dne 19. 10. 2016 upravený návrh zaslal obžalovanému [Obžalovaný 3] ke schválení. K takové podobě návrhu již obžalovaný [Obžalovaný 3] ani nikdo jiný žádné připomínky neměl, a tak dne 27. 10. 2016 obžalovaný [Obžalovaný 3] návrh v podobě předložené mu [Osoba 1] zaevidoval do systému spisové služby [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] a předložil ho jako svůj návrh včetně konceptu průvodního dopisu adresovaného MV ČR, v němž předkládanou výzkumnou potřebu označil za naléhavou, aby odůvodnil, proč nebyla předložena s ostatními výzkumnými potřebami dne 26. 7. 2016, k podpisu tehdejšímu generálnímu řediteli [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] [Osoba 5], který svůj podpis formálně připojil dne 2. 11. 2016. Obžalovaný [Obžalovaný 4] s [Osoba 1] zároveň chtěli, aby zakázka byla MV ČR zadána co nejdříve. I proto se snažili získávat informace o tom, v jakém stádiu je na MV ČR její příprava. Za tím účelem se tak [Osoba 1] dne 2. 11. 2016 snažil telefonicky spojit s obžalovanou [Obžalovaná 2], aby takové informace od ní zjistil a aby s ní domluvil podrobnosti ohledně jejího přání získat

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

titul Ph.D., jak mu doporučila obžalovaná [Obžalovaná 1], která o tomto jejím přání věděla. To se mu ale nepodařilo, a tak požádal téhož dne o pomoc obžalovanou [Obžalovaná 1], která dne 3. 11. 2016 sama kontaktovala obžalovanou [Obžalovaná 2], od které se dozvěděla, že musí být trpěliví, neboť výzkumná potřeba byla ministerstvu teprve oficiálně předložena a před přípravou zadávacího řízení ještě musí projít interním schvalovacím procesem. Ten byl ukončen dne 21. 11. 2016, kdy [Osoba 6] náměstek ministra vnitra pro řízení sekce xxx, v rámci zastupování ministra vnitra, formálně schválil k realizaci všechny výzkumné potřeby, které mu byly navrženy odborem xxx spadajícím do sekce řízené obžalovanou [Obžalovaná 2]. Ta přitom v souladu s plánem obžalovaných z titulu své funkce dne 18. 11. 2016 odsouhlasila nejen realizaci 17 výzkumných potřeb, které prošly standardním procesem identifikace včetně posouzení potřebnosti a důvodnosti Radou pro Program, ale i realizaci výzkumné potřeby Simulace zásahů u leteckých nehod, která posouzením Radou pro Program neprošla a o které věděla, pro koho a za jakých okolností je připravována. Dne 29. 11. 2016 požádal obžalovaný [Obžalovaný 4] obžalovanou [Obžalovaná 1], aby od obžalované [Obžalovaná 2] zjistila neveřejnou informaci, jak jsou přípravy zadávacího řízení daleko, čemuž ta ještě téhož dne vyhověla a obrátila se na obžalovanou [Obžalovaná 2], která jí sdělila, že se nemusí obávat, že se připravuje rodný list zakázky a až ten ona podepíše, bude moci být zadávací řízení zahájeno, načež tuto informaci obžalovaná [Obžalovaná 1] poskytla obžalovanému [Obžalovaný 4]. V tu dobu již obžalovaní také řešili, jací lidé a z jakých vysokých škol se budou na budoucí veřejné zakázce podílet. Zatímco na počátku nebylo pochyb o tom, že vzhledem k angažmá obžalovaného [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] a jejich tehdejšímu působení na [Vysoká škola 1] by to byli lidé napojení na ně v rámci [Vysoká škola 1] za situace, kdy výzkumní potřeba zasahovala i do oblasti práva, přijal obžalovaný [Obžalovaný 3] za přesně nezjištěných okolností za své, že by se na realizaci připravované veřejné zakázky mohla podílet i [Fakulta Vysoké školy 2], kde působil jako vedoucí [Název katedry], neboť v zajištění finančního prospěchu této univerzity při realizaci předmětné zakázky mohla být v akademické sféře oceňována jeho schopnost získat finanční prostředky z veřejné zakázky. Toto s vedením fakulty následně s kladnou odezvou také blíže nezjištěným způsobem předjednal, také toto projednal s obžalovanou [Obžalovaná 2] a nejpozději dne 11. 1. 2017 s tím nechal seznámit obžalovaného [Obžalovaný 4]. Ten po konzultaci s [Osoba 1] též souhlasil, že do plnění veřejné zakázky bude (namísto původně uvažovaného [Vysoká škola 1]) zapojena [Vysoká škola 3], na které [Osoba 1] v rámci [Název fakulty] aspiroval na pozici vedoucího nově vytvářené [Název katedry], o čemž nejpozději dne 11. 1. 2017 obžalovaná [Obžalovaná 2] informovala obžalovanou [Obžalovaná 1], kterou informace o zapojení [Vysoká škola 3] překvapila, neboť o této změně nebyla obžalovanými [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] informována. Následně obžalovaný [Obžalovaný 3] dne 20. 1. 2017 vyzval [Osoba 1], aby v zadávací dokumentaci nastavil technickou kvalifikaci podle odbornosti jednotlivých členů předpokládaného výzkumného týmu, a požádal jej o doplnění informace u popisu požadovaného software, který by měl být dodán, ohledně jeho novosti, neboť toto po něm jako po zástupci odborného gestora požadovala podřízená obžalované [Obžalovaná 2], [Osoba 7], vedoucí [název oddělení] na [název odboru] MV ČR, čemuž [Osoba 1] vyhověl a do obsahu zadávacích podmínek v části technické kvalifikace uvedené v bodech 7.4.2. a 7.4.3. vložil technické požadavky na odbornost jednotlivých vedoucích a členů výzkumného týmu tak, že konkrétně na míru sobě samému vložil požadavek na odbornou způsobilost vedoucího výzkumného týmu v podobě vysokoškolského vzdělání v doktorském stupni v oboru provoz a řízení letecké dopravy s vědeckou hodností Ph.D., minimálně 10leté praxe s vedením projektů z oblasti bezpečnostního výzkumu a praxe s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu obyvatelstva a krizového řízení s výsledkem typu R – software a minimálně 6ti měsíční praxe soudního znalce v oboru letecké dopravy, a dále na míru [Osoba 8] a [Osoba 9] z [Název fakulty] [Vysoká škola 3] vložil požadavek na odbornou způsobilost minimálně dvou členů výzkumného týmu, a to vysokoškolské vzdělání v doktorském stupni v oboru technologie a management v dopravě a telekomunikaci s vědeckou hodností Ph.D., minimálně 10ti leté praxe v řešení výzkumných projektů a minimálně 10ti leté praxe s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

obyvatelstva, krizového řízení a integrovaný záchranný systém a leteckou dopravu, a dále do obsahu dokumentu s názvem „Specifikace veřejné zakázky“, jenž byl přílohou č. 1 k zadávacím podmínkám, přidal do požadovaných funkcionalit e-learningového softwaru, který byl požadovaným výstupem předmětné veřejné zakázky, další funkcionalitu spočívající v nutnosti zahrnutí do výukového programu a ověřovacích testů též znalosti moderní konstrukce letadel a nových stavebních materiálů využívaných v letectví, tedy funkcionalitu, která vyhovovala minimálně členům výzkumného týmu z [Vysoká škola 3], kteří se mimo jiné zabývali leteckou dopravou, a následně takto upravené zadávací podmínky zaslal dne 20. 2. 2017 obžalovanému [Obžalovaný 3]. Jelikož ten potřeboval do zadávací dokumentace dopsat technický požadavek na odbornost člena výzkumného týmu odpovídající některému ze svých kolegů z [Fakulta Vysoké školy 2], nakonec konkrétně [Osoba 10], požádal [Osoba 1] o osobní setkání, k němuž došlo dne 22. 2. 2017 v jeho kanceláři v budově [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], a během něj společně do obsahu zadávacích podmínek v části technické kvalifikace uvedené v bodech 7.4.2. a 7.4.3. vložili technický požadavek na odbornost člena výzkumného týmu, a to vysokoškolské vzdělání v doktorském stupni právního zaměření s vědeckou hodností Ph.D., minimálně 10ti leté praxe v oboru výzkumných projektů a praxi s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na právo, zejména bezpečnostní právo. Takto připravenou zadávací dokumentaci poté ještě též den obžalovaný [Obžalovaný 3] zaslal [Osoba 7] k zapracování do finální verze zadávací dokumentace a [Osoba 1] dne 23. 2. 2017 o dokončení prací na zadávací dokumentaci informoval obžalovanou [Obžalovaná 1]. Jelikož se jednalo o veřejnou zakázku s předpokládanou hodnotou převyšující 20 milionů korun, předložila dne 2. 3. 2017 obžalovaná [Obžalovaná 2] informaci o této veřejné zakázce na poradě ministra vnitra, na níž však v rozporu s povinností vyplývající jí z čl. 17 odst. 3 písm. e) Organizačního řádu ministerstva vnitra ve znění účinném od 1. 1. 2017 záměrně zamlčela, že tuto veřejnou zakázku připravuje společně s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 1] pro obžalovaného [Obžalovaný 4] a jeho tým, který se shora popsáním způsobem podílel na tvorbě zadávací dokumentace. Když poté [Osoba 7] vyhotovila rodný list zakázky jakožto dokument obsahující základní informace o veřejné zakázce, odůvodnění její účelnosti a informace vztahující se k jejímu financování a zaslala jej ke schválení obžalované [Obžalovaná 2], jejíž souhlas byl jedním z nezbytných předpokladů pro vyhlášení zadávacího řízení, ta jej dne 24. 3. 2017 v souladu se záměrem obžalovaných schválila, nehledě na to, že odůvodnění účelnosti veřejné zakázky v tomto rodném listě obsažené, tedy že veřejné zakázka byla k realizaci schválena na základě doporučení Rady pro Program coby odborného poradního orgánu, bylo nepravdivé. Obžalovaný [Obžalovaný 4] měl i poté dojem, že se zahájení zadávacího řízení nedůvodně protahuje, a navíc pojal podezření, že se obžalovaný [Obžalovaný 3] či někdo jiný snaží dosáhnout zrušení plánovaného zadávacího řízení. Proto se dne 7. 4. 2017 obrátil opět na obžalovanou [Obžalovaná 1] s tím, aby kontaktovala obžalovanou [Obžalovaná 2] a požádala ji, aby ta tato jeho podezření prověřila, popřípadě aby mu potvrdila, že se zadávací řízení bude rušit. Obžalovaná [Obžalovaná 1] z toho důvodu téhož dne kontaktovala obžalovaného [Obžalovaný 3], který ji ujistil, že je vše připraveno k zahájení zadávacího řízení, a proto obžalovaná [Obžalovaná 1] v tomto smyslu téhož dne informovala obžalovaného [Obžalovaný 4] i s ujištěním, že ani ona, ani obžalovaná [Obžalovaná 2] nemají v úmyslu zadávací řízení rušit, a též informovala [Osoba 1], kterého na žádost obžalovaného [Obžalovaný 3] vyzvala, aby se s obžalovaným [Obžalovaný 3] domluvil, která z dohodnutých univerzit bude nabídku za celé sdružení podávat. Tomu [Osoba 1] vyhověl, dne 18. 4. 2017 se s obžalovaným [Obžalovaný 3] sešel a po předchozí domluvě s obžalovaným [Obžalovaný 4] se s obžalovaným [Obžalovaný 3] dohodli, že za sdružení bude nabídku podávat [Vysoká škola 3] a že členem sdružení nebude [Vysoká škola 1] na kterém obžalovaný [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] ukončovali své pracovní poměry, nýbrž [Vysoká škola 4], s níž [Osoba 1] uzavřel od 1. 5. 2017 pracovní poměr jako docent na [Fakulta Vysoké školy 4] a obžalovaný [Obžalovaný 4] byl dne 12. 5. 2017 uveden do funkce děkana její [Fakulta Vysoké školy 4]. Když dne 18. 5. 2017 zahájilo MV ČR zadávací řízení na veřejnou zakázku s názvem „Simulace zásahů u leteckých nehod“ uveřejněním ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem zakázky Z2017-012871, zadávanou jako nadlimitní

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

veřejnou zakázku na služby v otevřeném řízení podle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), v předpokládané hodnotě 39,000.000 Kč (bez DPH), s financováním z rozpočtu zadavatele na výzkum, vývoj a inovace, účelově určených na realizaci Programu bezpečnostního výzkumu pro potřeby státu 2016-2021, začal dne 25. 5. 2017 [Osoba 1] společně s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] připravovat společnou nabídku do tohoto zadávacího řízení, kdy se shodli na tom, že faktickým vedoucím celého výzkumného týmu, jehož členem bude i obžalovaný [Obžalovaný 4] bude [Osoba 1], nabídku podá sdružení skládající se nakonec z [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] a že nabídková cena bude nastavena tak, aby se co nejvíce blížila předpokládané hodnotě zakázky, neboť s ohledem na nastavené kvalifikační podmínky na členy výzkumného týmu nepočítali s podáním žádné konkurenční nabídky, a když následně nejpozději dne 13. 6. 2017 byli nominováni členi výzkumného týmu za [Vysoká škola 2] a dne 15. 6. 2017 byla uzavřena smlouva o spolupráci mezi [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 2] a [Vysoká škola 4], zastoupenou obžalovaným [Obžalovaný 4], podalo toto sdružení dne 16. 6. 2017 nabídku s nabídkovou cenou 38,753.399 Kč bez DPH. Tato nabídka přitom byla i z důvodu obžalovanými účelově nastavených technických požadavků na odbornost jednotlivých vedoucích a členů výzkumného týmu nabídkou jedinou. V rámci hodnocení této nabídky dospěli členové hodnotící komise dne 29. 6. 2017 k závěru, že budou po uchazeči požadovat doložení kvalifikace. Když se obžalovaný [Obžalovaný 3] o tomto dozvěděl, snažil se na to dne 6. 7. 2017 s předstihem upozornit [Osoba 1] Přitom když následně dne 9. 7. 2017 avizovaná výzva skutečně [Vysoká škola 3] byla doručena, doklady, které hodnotící komise požadovala doložit mj. od [Vysoká škola 2], dodal [Osoba 1]. obžalovaný [Obžalovaný 3] Záměr všech obžalovaných a odsouzeného [Osoba 1] byl naplněn zadáním předmětné veřejné zakázky preferovanému sdružení dne 30. 8. 2017 na základě Smlouvy o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu výzkumu, vývoje a inovací s názvem „Simulace zásahů u leteckých nehod, VH20172019027“, vedenou pod č. j. MV-103302-1/OBVV-2017, podepsané dne 4. 9. 2017 [Vysoká škola 3], dne 7. 9. 2017 za [Vysoká škola 4] obžalovaným [Obžalovaný 4] a dne 19. 9. 2017 [Vysoká škola 2]. Všichni obžalovaní, včetně již odsouzeného [Osoba 1], přitom věděli, že se tak stalo nezákonně a v rozporu se zásadami transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1, 2 ZZVZ, kdy obžalovaná [Obžalovaná 2] současně porušila ustanovení § 77 odst. 1 písm. b), h), i), t) a § 122 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2018, ustanovení § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 44/2014, o zadávání veřejných zakázek, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra a čl. 17 odst. 2 písm. e) Organizačního řádu ministerstva vnitra ve znění účinném od 1. 1. 2017, a obžalovaný [Obžalovaný 3] uvedeným jednáním zároveň porušil § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2018, čl. 6 odst. 1 písm. b), e) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, a čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra. Obžalovaná [Obžalovaná 1] přitom za svou roli při zajištění veřejné zakázky požadovala po obžalovaném [Obžalovaný 4] a fakticky i po odsouzeném [Osoba 1] finanční odměnu. Obžalovaný [Obžalovaný 4] se ale k takovému plnění neměl, a proto jí na konci října 2017 předal nejméně částku 300.000 Kč ze svých prostředků [Osoba 1], neboť obžalovaná [Obžalovaná 1] jemu a jeho prostřednictvím obžalovanému [Obžalovaný 4] pohrozila, že pokud peníze za zajištění zakázky nedostane, zařídí, že veřejná zakázka bude zrušena. Nakonec MV ČR uhradilo za tuto veřejnou zakázku [Vysoká škola 3] finanční prostředky v celkové výši 15,376.372 Kč, [Vysoká škola 4] finanční prostředky v celkové výši 18,586.549 Kč, z nichž 896.400 Kč získal obžalovaný [Obžalovaný 4] a [Vysoká škola 2] finanční prostředky v celkové výši 4,640.986,52 Kč, čímž obžalovaní [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2], [Obžalovaný 3], který v rámci realizace zakázky koordinoval činnost členů výzkumného týmu za [Vysoká škola 2], a [Obžalovaný 4] který koordinoval činnost členů výzkumného týmu za [Vysoká škola 4], a [Osoba 1], který koordinoval činnost členů výzkumného

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

týmu na [Vysoká škola 4] a na [Vysoká škola 3], svým jednáním opatřili těmto subjektům a členům výzkumného týmu neoprávněný prospěch v celkové výši 38,603.907,52 Kč.

2. Obžalovaná **[Obžalovaná 1]** využila svého práva ve věci nevypovídat.

3. Obžalovaná **[Obžalovaná 2]** vinu odmítla. V rámci své obhajoby poukázala na to, že orgány činné v trestním řízení se nevěnovaly dostatečně interním resortním předpisům, kterými jsou upravovány činnosti, jež souvisí s posuzováním skutkem, a nerozlišily kompetence jednotlivých osob a zda tyto osoby jednaly či nejednaly v souladu s jejich pracovními úkoly. Vysvětlovala, že ačkoli v rámci svého úseku vedla různé odbory, mimo jiné i Odbor policejního vzdělávání a bezpečnostního výzkumu, tyto byly samostatně řízené svými řediteli a ona nemohla z pozice [Pracovní zařazení] [Název], [Název], kterou na MV v letech 2016 až 2017 zastávala, o dané výzkumné potřebě rozhodovat nebo ji ovlivňovat. Bez schválení Radou, resp. OBVV, taktéž nemohla sama jakýkoliv návrh předložit ministrovi vnitra. V té souvislosti popsala, že státní orgán zařazený do programu mohl na základě požadavku některého svého příslušného útvaru, který potřebu identifikoval, kdykoli v případě aktuálnosti předložit poskytovateli do programu jakoukoliv výzkumnou potřebu, a to obvykle cestou věcně příslušného náměstka orgánu státní správy, tedy i mimo tzv. identifikaci výzkumných potřeb. Předložené návrhy výzkumných potřeb následně posuzovala a schvalovala 18ti členná Rada bezpečnostního výzkumu pro potřeby státu 2016 – 2021, resp. v souladu se Statutem a Jednacím řádem Rady OBVV, nikoli ona. V daném případě byl požadavek posuzované výzkumné potřeby předložen [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], který musel existenci potřeby výzkumu v této oblasti řádně odůvodnit a tato musela následně projít jeho systémem kontroly. Tento požadavek byl MV ČR předložen konkrétně generálním ředitelem [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] [Osoba 5], který žádost o výzkumnou potřebu za [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] podepsal. Projekt Simulace zásahů u leteckých nehod přitom nebyl projektem, který se objevil zničením, a rozhodně nebyl projektem, který společně se spoluobžalovanými vymyslela a vytvořila. Jednalo o projekt, který byl ze strany [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] dlouhodobě poptáván, neboť problematika bezpečnosti civilního letectví se zejména po 11. září 2001 stala prioritou státních bezpečnostních složek, a byl realizací výzkumné potřeby, která byla schválena ministrem vnitra dne 21. 11. 2016 referátníkem vypraveným OBVV pod č.j. MV-141880-1/OBVV-16. Přitom její podpis na referátníku k ministrovi byl jedním z mnoha povinných. Všechny osoby na referátníku uvedené svým podpisem souhlasily s podkladem vypracovaným OBVV na základě informací dodaných odborným gestorem projektu, což bylo [PRÁVNICKÁ OSOBA 2]. Jejím úkolem nebyla věcná kontrola projektu, neboť toto spadalo pod činnost OBVV, a podpisem referátníku se schvalovala pouze správnost předchozího postupu z hlediska jí řízeného úseku, resp. zda byla zachována příslušná pravidla pro oblast vědy a výzkumu. Dále zmínila, že jelikož se jednalo o zakázku nad 20 milionů korun, byla dne 21. 2. 2017 podle úkolu č. 3/28 z porady vedení MV ČR vytvořena informace o vyhlášení veřejné zakázky pod č.j. MV-24826-1/OBVV-2017, která byla předložena na poradě ministra vnitra dne 2. 3. 2017. Členem porady vedení ministerstva vnitra byla nejen ona, ale i generální ředitel [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] genpor. [Osoba 5], který potřebu [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] zdůvodňoval a podporoval. Předmětný projekt, se kterým souhlasil odborný útvar MV ČR, tedy OBVV, a odborný gestor projektu [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], byl na poradě vedení ministerstva vnitra projednáván dvakrát a nikdo z těch, kteří se porady vedení účastnili, tedy mj. všichni náměstci MV ČR, ředitel [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] či policejní prezident, nevzněl proti tomuto projektu žádnou námitku, která by poukazovala na jakoukoliv chybu, zbytnost projektu či nesoulad se statutem. Taktéž odmítla, že by se podílela na tvorbě či změnách zadávací dokumentace způsobem, který jí byl kladen za vinu, a trvala na tom, že problematika zadávacího řízení byla řešena výhradně OBVV, odborem veřejných zakázek a odborným gestorem [PRÁVNICKÁ OSOBA 2]. Její následný podpis ze dne 24. 3. 2017, kterým schválila tzv. rodný list zakázky, pak vyjadřoval v zásadě pouze to, že poskytovatel podpory disponuje ve svém rozpočtu prostředky na zakázku, rozhodně nepředstavoval projev souhlasu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

s věcnou potřebností projektu. K svědku [Osoba 13] uvedla, že je nedůvěryhodný a vypovídal účelově, s cílem zajistit si výhody vedoucí k uložení mírnějšího trestu ve svém trestním řízení.

4. Obžalovaný **[Obžalovaný 3]** rovněž svou vinu odmítl. Vylíčil, že po studiích pracoval od roku 2004 na Ministerstvu vnitra na odboru legislativy. Poté, zhruba od roku 2008, působil jako [Pracovní zařazení] na Ministerstvu obrany a v roce 2009 se stal xxx xxx. Současně byl na Ministerstvu vnitra, kde v letech 2010 a 2011 působil jako [Pracovní zařazení]. Od roku 2014, kdy působil u xxx, byl řízen kanceláří xxx, spoluobžalovanou [Obžalovaná 2]. [Právnícká osoba 2], jehož organizační strukturu popsal podrobněji, působil dále od roku 2015 jako ředitel [název odboru] a od počátku roku 2018 jako xxx xxx. Ve své gesci měl tedy nejen xxx, ale například xxx, xxx xxx. Ve vztahu k posuzované výzkumné potřebě proto činil vše v rámci své pracovní náplně, do které spadala v rámci vědy i komunikace s vysokými školami. Vše odpovídalo i popisu jeho služební činnosti a organizačnímu řádu. Tehdejší generální ředitel [Právnícká osoba 2], svědek [Osoba 5], jeho přímý nadřízený, přitom věděl o tomto výzkumném záměru, protože toho o něm sám informoval. Jím pak také byl v říjnu 2016 zmocněn k zastupování odborného gestora. Vysvětloval, že zadání samotného projektu vycházelo z toho, že pro [Právnícká osoba 2] jsou stejně jako pro další složky IZS dané určité typové činnosti, na základě kterých je určeno, jakým způsobem se má u čeho zasahovat. Typové činnosti se přitom dělají na mnoho let dopředu, a pro letecké nehody existovala typová činnost z roku 2005. V ČR přitom nebyl žádný trenážér a neexistoval výcvik pro letecké nehody. Z toho důvodu bylo třeba jezdit do zahraničí, což bylo neefektivní. Současně chyběl dostatek finančních prostředků, aby takový velký projekt v ČR mohl existovat. Proto se uvažovalo o určitém softwarovém řešení, které by některé věci nahradilo, aby hasiči měli možnost si některé věci zkoušet a cvičit, a mohli se tak na některé situace připravit. Vylíčil, kolik letišť existuje v rámci ČR a v rámci Schengenského prostoru, stejně jako to, že podle jeho statistiky zde došlo za posledních několik let k mnoha leteckým nehodám. V rámci tohoto projektu bylo jeho úkolem připravit něco ve prospěch hasičů, neboť [Právnícká osoba 2] potřeboval toto zadání a takový výcvik. Rozhodně projekt nebyl něčím, co by „spadlo z višně“. Právě v roce 2016 se řešila aktualizace typových činností složek IZS, a daný projekt, který se ve světle toho stal naléhavým, byl projektem, který byl podle něho domlouván mezi věcmi, které by se měly řešit v rámci výzkumných potřeb, již dávno předtím, než on sám začal působit u hasičů. Přitom při vyhlášení veřejné soutěže je možnost, že si [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], stejně jako další instituce jako Policejní prezidium ČR nebo útvary ministerstva mohou říct, jaké oblasti by chtěly řešit, a následně se vědecké instituce do tohoto procesu zapojují z toho hlediska, zda by potřeby mohly řešit. V této souvislosti poukazyval mj. také na nařízení ministra vnitra (k podpoře rezortního výzkumu a k veřejným zakázkám), podle kterého se resortní výzkum realizuje ve spolupráci s vědeckými a výzkumnými pracovišti a s vysokými školami a odborný gestor se podílí v součinnosti s odborem vzdělávání a správy školství na přípravě výzkumných programů a na přípravě zadávacích podmínek pro zadání veřejné zakázky ve výzkumu a vývoji. V daném případě se tak jednalo o klasické zadání výzkumné potřeby, která byla spojena se zadávacím řízením probíhajícím téměř rok. Dále tvrdil, že si nevybavuje, že mu bylo známo, že [Právnícká osoba 2] zaslal své (jiné) návrhy na výzkumné potřeby Ministerstvu vnitra již na začátku druhého pololetí r. 2016. Zato ale věděl, že jsou časové periody, ve kterých se žádá o výzkumné potřeby nebo veřejnou soutěž. Proč tato výzkumná potřeba nebyla poptávána společně s ostatními již v červenci 2016, vysvětloval tak, že tato výzkumná potřeba vzešla až z následné komunikace v rámci [Právnícká osoba 2] o tom, jaké věci hasiči potřebují a že by bylo vhodné ji ještě podat. V tom, že návrh této výzkumné potřeby byl generálním ředitelem podán později, proto nespátroval problém. Patrně také dříve nedostal možnost, aby danou výzkumnou potřebu mohl předložit. Nic pro to, aby vedení [Právnícká osoba 2] s touto výzkumnou potřebou vyslovilo souhlas, nedělal, generálního ředitele [Osoba 5] nepřesvědčoval. V té souvislosti poukázal na to, že i sám svědek [Osoba 5] potvrdil, že se věc několikrát projednávala na poradě vedení, nebylo to tak, že by to dal do GINISu a požádal generálního ředitele o podpis. Na druhou stranu ale připustil, že o simulátoru se patrně nejprve bavil s [Osoba 1]. Vysvětlil, z jakého důvodu zaevidoval návrh dané

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

výzkumné potřeby do systému spisové služby [Právnícká osoba 2] dne 27. 10. 2016 osobně a proč jím zadaný dokument neměl jednací číslo. Návrh dané výzkumné potřeby za [Právnícká osoba 2] Ministerstvu vnitra následně osobně nepředkládal. To učinil generální ředitel [Právnícká osoba 2] poté, co tomu návrh předložil a ten ho dne 2. 11. 2016 podepsal. Tvrdil, že si nepamatuje, zda spoluobžalované s tímto krokem generálního ředitele seznamoval. Nápad, aby Ministerstvem vnitra byla vyhlášena veřejná zakázka z oblasti výzkumu v letecké dopravě, vznikl u nich, u [Právnícká osoba 2]. Konkrétně to byl nápad jeho samotného. Podobu projektu nevymyslel „na koleni“, ani v restauraci. Zadávací podmínky, které se vztahovaly k posuzovanému projektu a které nezabezpečoval ani neschvaloval, pak nebyly z jeho pohledu diskriminační, neboť existovaly nejméně tři vysoké školy, které měly předpoklady k tomu, aby mohly projekt realizovat, a co se týče právnických fakult, tak ty disponují absolventy doktorského studia v oboru správního práva v počtu nejméně vyšších desítek. Co se týkalo příprav na veřejnou zakázku, tzn. specifikace veřejné zakázky a zadávací dokumentace, sám dělal přípravu a ve finále materiál také poslal na ministerstvo. Tyto věci konzultoval se svědkem [Osoba 1], stejně jako s dalšími osobami u nich, např. s ředitelem [Osoba 14], s [Osoba 15] nebo s [Osoba 5]. Uvedl, že se nedomnívá, že by s projektem simulace zásahů u leteckých nehod nebo před tím s nějakým jiným projektem, který by mohl sloužit potřebám [Právnícká osoba 2], přišel svědek [Osoba 1], který mu byl spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] představen jako odborník. S daným projektem nepřišel ani spoluobžalovaný [Obžalovaný 4]. Na druhou stranu ale potvrdil, že svědek [Osoba 1] se na něho obrátil s tím, jestli by s kolegy nemohli pomoci hasičům v nějakých projektech, a že ten tak v zásadě nějaký projekt uskutečnit chtěl. Při tom mu [Osoba 1] nějaké možné projekty také představil. Jedním z nich byl projekt, který se týkal bezpilotních letounů. Tyto jeho jiné projekty ale odmítl, protože pro hasiče nebyly potřebnými. Sám tedy hledal, co by pro [Právnícká osoba 2] bylo potřebné. S projektem simulací měl svědek [Osoba 1] dále co do dočinění to, že s tímto svědkem následně formou písemné komunikace konzultoval, jestli je možné něco takového řešit a jestli to tak může fungovat. V rámci přípravy podkladů pro odbor bezpečnostního výzkumu, kdy z obviněných jednal jen se svědkem [Osoba 1], mu tento svědek pomáhal konkrétně ohledně některých kvalifikačních požadavků v rámci specifikace dané výzkumné potřeby, kterou on jako svou postupoval dál. Kvalifikační požadavky podle něj nebyly diskriminační, aby byly „šity na míru“ nějakému budoucímu výzkumnému týmu. Podmínky, jako např. titul Ph.D. ze správního práva nebo znalecká činnost, nikomu na míru nepsal. Zdůraznil také, že ani on sám, ani spoluobžalovaná [Obžalovaná 2] navíc nebyli zadavateli zakázky, dělali jen její přípravu, a ta tak ve výsledku mohla vypadat úplně jinak. Specifikace byla hotová v únoru a březnu 2017. Následně, když byl projekt ve fázi přípravy zadávací dokumentace a svědkyně [Osoba 7] ho ze své iniciativy písemně kontaktovala a dožadovala se doplnění nějakých věcí týkajících se daného projektu z pohledu odborného gestora (technické specifikace), tak tyto věci z hlediska možností také někdy na jaře roku 2017 zkonzultoval s [Osoba 1], protože si v nich sám nebyl jistý. V té souvislosti – v souvislosti s doplňováním některých informací do zadávací dokumentace – si s [Osoba 1] něco přeposílal, ale nesvedl říci, jaké úpravy zadávacích podmínek [Osoba 1] udělal. Odmítl, že by [Osoba 1] při nějaké jejich schůzce žádal, aby do zadávací dokumentace doplnil technické požadavky, které by byly „šity na míru“ jeho kolegovi z právnícké fakulty - [Osoba 10], protože kdyby chtěl, aby tomu tak bylo, nechal by v požadavcích vyjádřit podmínku docentury, kterou [Osoba 10] disponoval. V rámci takové schůzky s [Osoba 1] sám do dokumentu doplnil technickou kvalifikaci, do které jako podmínku pro jednoho z řešitelů dal titul Ph.D., protože považoval za nutné, aby se na projektu jako řešitel podílel právník, který se zabývá správním a trestním právem. Následně upravenou dokumentaci poslal zpátky [Osoba 7]. Do finalizace zadávací dokumentace neviděl, ani se o to nezajímal a na nikoho v tom, jak má vypadat, netlačil. Svědka [Osoba 1] do těchto konzultací zařazoval z důvodu, že ho bral jako zástupce akademické sféry. V této souvislosti připomněl, že v rámci výzkumu se běžně komunikuje s vysokými školami ohledně toho, co jsou schopny udělat. Se svědkem [Osoba 1] tedy komunikoval na normální pracovní bázi. Bylo mu známo, že svědek [Osoba 1] v té době působil na [Vysoká škola 1]. V jedné části své výpovědi připustil, že to, že by

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

při realizaci tohoto projektu mohla být právě [Vysoká škola 1] řešitelem nebo součástí řešitelského týmu, také věděl, ale nebyl to jeho záměr a nijak tento problém neřešil, neboť nabídku mohla podat i nějaká jiná vysoká škola. Naopak to, že by projekt zpracovával tým okolo spoluobžalovaného [Obžalovaný 4], vč. [Osoba 1], nevěděl. To, že se na projektu podílí tým kolem svědka [Osoba 1] a spoluobžalovaného [Obžalovaný 4], zjistil až následně, v rámci trestního řízení. K tomu, že tento projekt neprošel Radou programu bezpečnostního výzkumu, uvedl, že disponuje dopisem tehdejšího xxx xxx [Osoba 3] ze 16. 12. 2016, podle jehož obsahu schválení této výzkumné potřeby prošlo referátníkem ministra, který podepsal náměstek [Osoba 6] v zastoupení ministra, a všech pět projektů [Právník osoba 2] prošlo Radou. Tím je doloženo, že věc nebyla řešena konspiračně. Tvrdil, že si nepamatuje, zda v rámci příprav veřejné zakázky, ať už ve smyslu schvalování výzkumné potřeby či ve vztahu k veřejné zakázce jako takové, a během přípravy nabídky byla nějak aktivní spoluobžalovaná [Obžalovaná 2], která jej někdy v roce 2016 seznámila se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1]. Rozhodně neřešila, jak má co vypadat. V jedné části své výpovědi připustil, že se se spoluobžalovanou [Obžalovaná 2] o tom, že daný projekt může na Ministerstvu vnitra vzbudit nějaký zájem, bavil, protože ona byla náměstkyní pro tuto oblast, aniž by s ní však řešil cokoli konkrétního, jako například, že půjde o simulaci zásahů u leteckých nehod. V jiné části své výpovědi však uvedl, že s [Obžalovaná 2] patrně předem nehovořil o tom, že tato výzkumná potřeba bude ze strany [Právník osoba 2] poptávána a že bude žádáno o její akceptování ze strany Ministerstva vnitra a její zařazení mezi ostatní výzkumné potřeby. Ohledně role spoluobžalované [Obžalovaná 2] ve schvalovacím procesu nebo v tom, aby po vytvoření zadávací dokumentace bylo vyhlášeno výběrové řízení, mu bylo známo, že byla jednou z několika osob figurujících na referátníku. Nevěděl pak, zda náměstkyni [Obžalovaná 2] v době schvalovacího procesu na Ministerstvu vnitra bylo známo, že se do následně vyhlášeného zadávacího řízení bude s projektem hlásit tým lidí kolem [Obžalovaný 4] a [Osoba 1]. Angažování se obžalované [Obžalovaná 1] v této věci obžalovaný uvedl tím, že tato se nějak znala s [Obžalovaná 2]. Následně připustil, že se se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] o nějakých věcech týkajících se projektu bavil, nikoli však o jeho detailech. Vysvětloval to tím, že i když spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] nebyla odborníkem na takové věci, byla xxx fakultní nemocnice, a tak to bral jako možnou konzultaci s ní ohledně některých věcí, které se projektu týkaly. Naznačil, že [Obžalovaná 1] se jako „ředitelka zeměkoule“ snažila „jít po věcech“, a protože měli dobrý vztah, vycházel jí vstříc, aniž by z toho někdo z nich čekal nějaký prospěch. Podle něj měla zájem, aby daný projekt z hlediska hasičů fungoval, a tak se na některé věci ptala. Nebylo to ale tak, že by na něho a další osoby tlačila. Tvrdil, že si nepamatuje, zda z období, kdy se projekt připravoval a docházelo k vyhlášení zadávacího řízení, existovaly mezi ním a obžalovanou [Obžalovaná 1] také nějaké jiné hovory, ve kterých by se [Obžalovaná 1] o daný projekt nezajímala. Řešil s ní ale i další věci, jako například odstranění domků na [Název zdravotnického zařízení] za pomoci [Právník osoba 2] nebo léčení svých rodinných příslušníků. Vnímá, že když mu volala spoluobžalovaná [Obžalovaná 1], které odpovídal ve smyslu, že se na věc podívá nebo že ji bude řešit, vycházel impulz od svědka [Osoba 1], který se nejprve obracel na [Obžalovaná 1]. Tvrdil, že důvod, proč se svědek [Osoba 1] nejprve obracel s nějakým dotazem, který pak byl adresován jemu, na [Obžalovaná 1], mu znám nebyl. K přímému dotazu ohledně toho, zda ho v souvislosti s tímto projektem spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] o něco žádala, zmínil, že ta ho žádala o řadu věcí, jako že je potřeba něco rychle udělat, aniž by však fakticky byl nucen něco takovým způsobem řešit. V souvislosti s prosazením této veřejné zakázky mu spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] několikrát volala a ptala se ho na danou výzkumnou potřebu. Určitě to ale necítil tak, že by ho ta o něco v souvislosti s jejím prosazením žádala. Toto uzavřel s tím, že si vlastně ani nedovede představit, že by to bylo možné, a že si již nepamatuje, co mu kdy [Obžalovaná 1] říkala. Na dotaz, zda spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] určila či dala najevo představu, aby při přípravě zadání projektu (při vytváření výzkumné potřeby, při prosazování projektu) spolupracoval s [Osoba 1], opět odpověděl vyhýbavě ve smyslu, že [Obžalovaná 1] ho s [Osoba 1] seznámila a že již dříve se účastnil několika přednášek a jednal se zástupci a odborníky z různých vysokých škol, a tak to nebyla ojedinělá věc. Ačkoli tvrdil, že na

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

vyjádření spoluobžalované [Obžalovaná 1] ohledně jeho spolupráce s [Osoba 1] si nepamatuje, nakonec ho jako možné připustil. Zda spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] dávala v souvislosti s tímto projektem nějaké pokyny [Osoba 1] nebo [Obžalovaný 4], mu známo nebylo, stejně jako to, jestli to, co v rámci tohoto projektu sám konzultoval s [Osoba 1], ten konzultoval s [Obžalovaný 4]. Spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] jako hlavní organizátorku a koordinátorku nevnímal. Dále tvrdil, že mu nebylo známo, zda spoluobžalovaný [Obžalovaný 4] oslovil s nějakou prosbou spoluobžalovanou [Obžalovaná 1], aby se tento projekt v rámci výzkumu mohl prosadit. Že by někdo žádal [Obžalovaná 2] pro zajištění veřejné zakázky tohoto charakteru a v souvislosti s projektem „Simulátoru“, aby pomohla z pozice náměstkyně ministra tuto veřejnou zakázku na ministerstvu prosadit, mu také známo nebylo. On sám to neučinil. Na její obranu poznamenával, že [Obžalovaná 2] jako náměstkyně sice měla v té době v gesci bezpečnostní výzkum, ale podle organizačního řádu o těchto věcech, jakými byly veřejné zakázky, nerozhodovala - o nich rozhodoval ministr jako vedoucí organizační složky, a pokud se jednalo o zadávací řízení, o tom rozhodoval odbor veřejných zakázek. Proto odmítl, že by [Obžalovaná 2] byla s někým z obžalovaných domluvena na tom, že z titulu své funkce zajistí schválení dané výzkumné potřeby na Ministerstvu vnitra a její prosazení k financování, protože to ani kvůli schvalovacímu procesu není možné. Na dotaz, zda někdo jeho požádal o pomoc při prosazení této veřejné zakázky, odpověděl vyhýbavě ve smyslu, že je člověkem, který se snaží pomáhat, a tak pokud ho někdo požádá o cokoli, co není úplně nezákonné, snaží se vyhovět. K přímému dotazu ale odpověděl negativně. Rozhodně v této věci nedával někomu nějaké pokyny. Dále vysvětlil, že projektový záměr, který mu dne 22. 7. 2016 zaslal emailem svědek [Osoba 1], mu takto svědek poskytl po jejich předchozí komunikaci jako mustr, jak by mohla výzkumná potřeba vypadat. Projektový záměr na vytvoření simulátoru požárů letadel pro Letiště v Ostravě, který mu svědek [Osoba 1] zaslal dne 3. 8. 2016, se týkal jednoho z projektů, které svědek [Osoba 1] řešil a jehož vypracování navrhoval. Tento projekt ale byl zbytečný, protože byl zaměřen jen na jedno letiště. Dále uvedl, že nesvede odpovědět, o čem mohla být jeho schůzka s [Osoba 1] dne 22. 8. 2016 v budově GŘ. Popřel však, že by ho v té době žádal, aby lidé kolem něj připravili dokumentaci, aby výzkumná potřeba mohla být předložena ministerstvu vnitra ke schválení a k realizaci. Dále připustil, že [Osoba 1] poskytl jako vzor nějakou specifikaci k dřívější veřejné zakázce, tvrdil však, že si to nepamatuje. Též tvrdil, že si již také nepamatuje, jak vnikl rozpočet projektu a jak došli s jejich týmem z [Právnícká osoba 2] k částce kolem 39 mil. Kč. Asi vznikla nějakým výběrem na trhu. Svědek [Osoba 1] jim v tomto určitě nepomohl. Se spoluobžalovanou [Obžalovaná 2] akceptovatelnou hodnotu veřejné patrně neřešil, tuto pak patrně neřešila ani spoluobžalovaná [Obžalovaná 1]. Jestli částka necelých 40 mil. Kč mohla vzejít z popudu [Obžalovaná 1], nevěděl. Tvrdil, že si nepamatuje, zda [Obžalovaná 2] informovala [Obžalovaná 1] o souhlasu vedení [Právnícká osoba 2] s touto výzkumnou potřebou a z jakého případného důvodu. Také uvedl, že si nepamatuje, jestli někdy vyjadřoval při komunikaci s [Obžalovaná 1], že souhlasí s touto výzkumnou potřebou, a že by jí sliboval, že s návrhem výzkumné potřeby seznámí náměstkyni [Obžalovaná 2]. Rovněž uvedl, že neví, zda byla potřeba s návrhem [Právnícká osoba 2] náměstkyni [Obžalovaná 2] seznamovat. Pro zařazení dané výzkumné potřeby na seznam mezi ostatní výzkumné potřeby podle něho souhlas [Obžalovaná 2] být nemusel. Tvrdil, že neví, zda se mohla před 27. 9. 2016 náměstkyně [Obžalovaná 2] seznámit s návrhem dané výzkumné potřeby jinak než od něj. Potvrdil, že v souvislosti s dotvářením náležitostí návrhu na předmětnou výzkumnou potřebu byl v kontaktu s podřízeným náměstkyně [Obžalovaná 2], svědkem [Osoba 3], ale jen v obecné rovině. Uvedl, že neví, zda mu [Osoba 3], se kterým se znal a setkával se s ním kvůli i jiným pracovním věcem, s náležitostmi návrhu nějak pomohl. Tvrdil, že neumí odpovědět, zda se mohly nějaké připomínky k návrhu výzkumné potřeby dostat skrze něj v říjnu 2016 [Osoba 1], a že neví, jestli [Osoba 1] do návrhu výzkumné potřeby zapracovával něčí připomínky a jestli mu upravený návrh posílal znovu, konkrétně dne 19. 10. 2016. Ohledně toho, zda a jak po podání návrhu na výzkumnou potřebu nějak sledoval vývoj v této věci, uvedl, že by to takto nenazval; když se ho někdo na něco zeptal, tak zjistil, co ve věci je nebo není. Připustil, že [Osoba 1], který byl někdy hodně iniciativní, se ho tak například ptal, v jaké fázi to je,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

a on mu na to konto sdělil, že mu to může zjistit. Ale informace, které následně [Osoba 1] poskytl, nebyly konkrétní, jako například, kdy bude veřejná zakázka vyhlášena. Připustil souvislost intenzivního zájmu [Osoba 1] o tuto věc s tím, že se do veřejné zakázky chtěl v nějaké podobě zapojit, ale toto tehdy neřešil. To, že dne 21. 11. 2016 došlo k tomu, že náměstek ministra vnitra v době zastupování ministra schválil realizaci všech výzkumných potřeb včetně této, se dozvěděl z příslušného dopisu. Ohledně toho, zda o tom věděl i nějak neoficiálně, uvedl, že toto si nepamatuje. Na fázi zadávacího řízení se jej dotazoval [Osoba 1] rovněž v den po vyhlášení veřejné zakázky, na což reagoval tak, že informace o vyhlášení dohledal na internetu a poslal mu je, jako kdyby ho o ně požádal kdokoli jiný. Navíc se jednalo o informace z veřejných zdrojů (odkaz na zadávací dokumentaci), které si mohl najít každý, kdo se orientuje v informačním systému veřejných zakázek NEN. Tvrdil, že si nepamatuje, zda ho o informace ohledně fáze zadávacího řízení (před vyhlášením veřejné zakázky) žádala také [Obžalovaná 1], ale připustil to. Co se týkalo [Fakulta Vysoké školy 2] a jejího zapojení do projektu, nejprve vylíčil, že na ní působí od roku 2010, přičemž v roce 2016 byl jmenován vedoucím [Název katedry]. Na této katedře již v té době působil svědek [Osoba 16], bývalý policista, který se věnuje problematice leteckých nehod a se kterým měl svědek [Osoba 1] zájem řešit právě tyto věci. Proto se následně [Osoba 16] stal jedním z členů výzkumného týmu, které ale on za [Vysoká škola 2] rozhodně neurčoval. Přitom až ex post se dozvěděl, že o tom, aby se na dané zakázce projektu podílel tým lidí z [Fakulta Vysoké školy 2], komunikoval s proděkanem a děkanem právnické fakulty [Osoba 1]. Rovněž nebyl účasten nabídky za tuto [Fakulta Vysoké školy 2] a v jejím podání se neangažoval. To si řešilo vedení fakulty. Okolnost spočívající v tom, že v rámci projektu získá nějaký podíl fakulta, na které působil ve vedení jedné z kateder, neřešil. Jen když byla zakázka zadána sdružení vysokých škol včetně [Vysoká škola 2], tak se dohodl s generálním ředitelem [Právnická osoba 2] a s [Osoba 17], tehdejší náměstkem xxx, že nebude nadále působit jako zástupce odborného gestora, aby nenastal střet zájmů z hlediska toho, že také působil na [Fakulta Vysoké školy 2], a proto tuto jeho agendu na [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] převzal [Osoba 15]. Nepamatoval si, zda zapojení [Fakulta Vysoké školy 2] řešil se spoluobžalovanou [Obžalovaná 2], a nevěděl, zda takové zapojení muselo být odsouhlaseno [Osoba 1] nebo [Obžalovaný 4]. Neúčastnil se pak ani dohody o tom, že [Vysoká škola 3] nahradí v rámci nabídky [Vysoká škola 1]. Odmítl také, že by po spoluobžalované [Obžalovaná 1] požadoval, aby ona zprostředkovala, aby se vysoké školy, které v rámci sdružení měly podávat nabídku, dohodly, která z nich nabídku podá, a v této věci nebyl ani jiným způsobem aktivní. Podle svého přesvědčení tuto záležitost neřešil ani s [Osoba 1], protože se nechtěl v souvislosti s nabídkou dostat do střetu zájmů. Proto se při přípravě nabídky, kterou ani později neviděl, nijak neangažoval a nebavil se s nikým o tom, kdo bude řešitelem. Potvrdil, že mu bylo známo, že na konci června 2017 hodnotící komise požadovala dodatečné doložení nějakých podkladů týkajících se kvalifikace, ale uvedl, že si nepamatuje, z jakého důvodu a od koho se o tomto požadavku dozvěděl. Rozhodně se tak však nestalo od některého z členů hodnotící komise. Rovněž tvrdil, že neví, zda informacemi o dodatečném požadavku hodnotící komise disponoval dříve, než byly oficiálně vzneseny, a upozornil na to [Osoba 1]. Když byla následně předmětná veřejná zakázka na konci srpna 2017 zadána sdružení tří vysokých škol, tak při realizaci této zakázky také nebyl jakkoli aktivní, ani nekoordinoval žádné práce. Pouze vyhověl, když se na něho v řadě případů obraceli např. [Osoba 10], [Osoba 1] nebo [Osoba 16] s žádostmi typu, aby jim zaslal interní akty, které se týkají typových činností. V případě setkávání zástupců oněch tří vysokých škol jim také poskytl prostory v Praze. Nebo pomáhal [Osoba 10] v rámci zpracování interního aktu řízení s podobou metodiky zásahové činnosti, kterou ale dodělával [Osoba 10]. Tvrdil, že mu nebylo známo, že by spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] měla nějakou odměnu za to, že tento projekt probíhal, jak probíhal, že ho sledovala a zajímala se o něj. Sám v souvislosti s prosazením tohoto projektu v rámci [Právnická osoba 2] či na právnické fakultě žádný prospěch ani příslibený, ani faktický neměl. Též mu nebylo známo, že by měl nějakou odměnu příslibenou někdo ze spoluobžalovaných. Tvrdil, že o tom, že [Obžalovaná 1] po někom požadovala za zajištění této zakázky finanční odměnu, nevěděl, stejně jako o tom, že z její strany existovala hrozba adresovaná

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

spoluobžalovaným [Obžalovaný 4] nebo [Osoba 1], že dosáhne zrušení této zakázky, pokud jí nevyhoví a něco jí nedají. Navíc vyjádřil, že pokud taková její hrozba měla být dána až poté, co zakázka již byla smluvně zadána, tak si nedovede představit, jak by svou hrozbu realizovala. Rovněž tvrdil, že mu není známo ani nic o tom, že [Osoba 1] předal v souvislosti s tímto [Obžalovaná 1] nějaké peníze. Odmítavě se vyjádřil též ke svému vědomí o tom, že by někdo v rámci projektu odkláněl finanční prostředky např. skrze mzdy členů řešitelských týmů. Co se týkalo toho, zda byl někdo z obžalovaných někomu jinému z nich nějak k roku 2016 zavázán, uvedl, že je pravda, že sám se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] řešil možnosti nějaké zdravotní pomoci dalším osobám, ale nebral to tak, že by jí za to byl zavázán. Rozhodně tomu tak nebylo před rokem 2016, protože v tu dobu ji ještě ani neznal. Tvrdil, že neví, že by [Obžalovaná 1] byla zavázána spoluobžalovaná [Obžalovaná 2]. O tom, že by s daným projektem nějak souvisel prospěch xxx obžalované [Obžalovaná 2] v podobě získání nějaké zakázky od [Název zdravotnického zařízení], konkrétně že by [Obžalovaná 1] slíbila spoluobžalované [Obžalovaná 2] nějakou pomoc při zajištění nějaké zakázky pro xxx, mu tehdy nic známo nebylo. Doslechl se to až dodatečně z médií a z trestního řízení. Ohledně vztahu spoluobžalovaného [Obžalovaný 4] s [Obžalovaná 1] jen někde zaslechl, že ti se spolu znali z dřívějšíka a snad spolu měli i nějaký bližší vztah. K dotazu, proč ze záznamů odposlechu je patrné, že se někdy se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] bavili v náznacích, způsobem, kdy kupříkladu nedokončili větu, a proč nehovořili otevřeně, uvedl, že na toto neumí odpovědět. K jednotlivým zaznamenaným komunikacím jeho a [Osoba 1] se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] uvedl, že mu není známo, proč [Obžalovaná 1] dne 7. 4. 2017 sdělovala [Osoba 1] cosi ve smyslu, že před tím hovořila s ním (s [Obžalovaný 3]) a že je zapotřebí si ujasnit, kdo bude za sdružení vysokých škol nabídku podávat, a že jinak je již vše připraveno k vyhlášení, stejně tak, co myslel svou odpovědí zaslanou [Obžalovaná 1] („xxx xxx xxx“) poté, co ta mu dne 4. 5. 2017 zaslala zprávu ve znění: „xxx xxx xxx“. V rámci své obhajoby zmínil, že v občanském životě se jen jednou v minulosti dopustil přestupku v dopravě nedáním přednosti v jízdě. V rámci služebního hodnocení nebyl nikdy trestán, naopak byl vždy hodnocen velice pozitivně a pravidelně odměňován. Až v návaznosti na své obvinění tehdejší generální ředitel rozhodl, že nesmí v rámci svého služebního poměru řešit vědu a výzkum, a proto také od roku 2021 neměl možnost na těchto věcech dále pracovat. Na svou obhajobu dále uvedl, že podle něho absentuje cíl, který by byl dán v rámci činnosti organizované skupiny, a jakým způsobem by ho se spoluobžalovanými naplňovali, když se spoluobžalovaným [Obžalovaný 4] se prvně setkal až na konci projektu v roce 2019. Tvrdil, že v souvislosti s prosazováním daného projektu nebyl s nikým z obžalovaných či se svědkem [Osoba 1] domluven na tom, čím kdo a jak bude participovat. Rozhodně se necítí být součástí organizované skupiny, v rámci které by činili nějaké úkoly stanovené spoluobžalovanou [Obžalovaná 1]. Konečně také vyzdvihl, že jeho jednáním nevznikla škoda a žádnou náhradu škody ani stát nenárokuje. S odstupem času se na své angažmá dívá tak, že někdy moc mluvil a spolupracoval více, než měl, avšak necítí, že by porušil nějaké právní předpisy takovým zásadním způsobem, aby byl trestně odpovědným. Ke svým osobním a majetkovým poměrům doplnil, že má tři děti, zhruba dvou a půl milionový dluh na hypotéce, vlastní chalupu na horách, dvě ojetá vozidla a s xxx má na účtech úspory kolem jednoho milionu korun. Jeho čistý příjem činí asi 100 tisíc korun měsíčně.

5. Obžalovaný **[Obžalovaný 4]** také svou vinu odmítl s tím, že jeho obvinění je účelově vykonstruované. Neumožnil, ani neulehčil jinému konat v rozporu se zákonem, nezískal pro sebe nebo pro jiného neoprávněný prospěch a nebyl organizátorem nebo členem nějaké skupiny, která měla nezákonně ovlivňovat veřejnou zakázku. Jako xxx na [Vysoká škola 4] nekonal jako úřední osoba ve smyslu českého trestního práva. Neměl žádné pravomoci v rámci veřejného obstarávání, to bylo výlučně v kompetenci Ministerstva vnitra České republiky a hlavního žadatele projektu - [Vysoká škola 3]. Finanční prostředky přidělené [Vysoká škola 4] byly získány v rámci řádně uzavřené smlouvy a byly v souladu s předpisy řádně využity na výzkumnou činnost. Také nikoho nenaváděl k nezákonné činnosti a neovlivňoval rozhodnutí úředníků. Žádného z úředníků Ministerstva vnitra či [Právníká osoba 2] nikdy v životě nepotkal a se žádným nebyl v jakémkoli

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

kontaktu. V rámci své obhajoby pak konkrétněji zejména zmínil, že komunikace mezi ním a [Obžalovaná 1] probíhala v osobní rovině, vyplývající ze vztahu mezi jejich rodinami a známosti z dětství, a použitá část byla policejním orgánem vytržena z kontextu. Policejní orgány neměly zájem blíže zkoumat míru jeho skutečné ingerence na neúřední osoby. Jinak by shledaly, že tato nedosahovala míry ingerence jiných osob a nenaplněovala skutkovou podstatu trestného činu. To, že je někdo s někým v kontaktu, nestačí. Již na konci roku 2016, kdy šlo o jeho zvolení děkanem [Fakulta Vysoké školy 4] [Vysoká škola 4], mu příprava zabírala maximální množství času, a proto se ani nemohl věnovat skutečnostem, které jsou mu kladeny za vinu. Rozhodně nikdy v rozhodném období nepožádal s odsouzeným [Osoba 1] spoluobžalovanou [Obžalovaná 1], aby využila své kontakty na MV ČR a zajistila pro něj nějakou veřejnou zakázku od MV ČR, na které by se měl podílet jako člen výzkumného týmu. Je v této souvislosti nelogické, že by již v té době specifikoval své přesné postavení v rámci širokého řešitelského týmu. Navíc [Osoba 1] v polovině roku 2016 spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] neznal, a proto ji nemohl společně s ním v té době oslovit v jakékoli věci. Je tak pouze pravdou, že v uvedeném období při jednom z mnoha osobních rozhovorů s ní se spoluobžalované [Obžalovaná 1] zmínil, že měl jeden z těžších a nejsmutnějších dnů v práci, protože u dvou vědeckých projektů, které podali na MV ČR, na kterých na [Právnícká osoba 1] [Vysoká škola 1] pracovali velmi dlouho a ve vztahu k nimž měl být u jednoho z nich vedoucím on sám a u druhého [Osoba 1], jim přišla zpráva, že byly zamítnuty. Jeho smutek byl o to větší, že si tento neúspěch bral osobně tak, že zklamal i své partnery a že přes vynaložené úsilí o perfektní vypracování obou projektů, které byly z jeho pohledu mimořádně aktuální a potřebné pro řešení problémů v oblasti letecké dopravy (jeden se týkal ochrany kritické infrastruktury letiště Praha), tyto jednoduše neprošly. V souvislosti s tím, když chtěl zároveň zjistit, co bylo důvodem a co jim mohli hodnotitelé projektů vytknout, se pro poučení rozhodl oslovit složky na MV ČR se snahou dosáhnout možnosti nahlédnout do hodnotících zpráv. Tehdy došlo jednak k tomu, že požádal spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] o zprostředkování kontaktu s její známou, spoluobžalovanou [Obžalovaná 2], a následně i k jeho setkání s [Obžalovaná 2] v její kanceláři na MV ČR, za kterou přišel s oficiální žádostí o seznámení se s hodnocením těchto jejich dvou projektů a se kterou se ohledně toho setkal celkem dvakrát. Při těchto setkáních s ní ale nepadla zmínka o přípravě nebo řešení projektu simulací zásahů u leteckých nehod. Později tuto epizodu doplnil tím, že když si se svědkem [Osoba 1] povídali o tom, jak ony jejich dva dřívější projekty neprošly, tak svědek [Osoba 1] mu vyjadřoval své přání nějak někomu představit (jiný, další) projekt na téma hašení požárů a také ho asi požádal, protože se takovými tématy zabývalo Ministerstvo vnitra, zda by mu nemohl zprostředkovat setkání se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1], která by ho mohla spojit s někým, komu by svou myšlenku - svůj projekt pro potřeby státu mohl představit. On tedy k této jeho žádosti tehdy poprosil spoluobžalovanou [Obžalovaná 1], zda by svědka [Osoba 1] přijala a zprostředkovala mu kontakt s někým takovým, čemuž ona s tím, že takový člověk je z [Právnícká osoba 2], přislíbila vyhovět, načež svědku [Osoba 1] řekl, aby šel za [Obžalovaná 1], která o něm ví a která mu kontakt s někým zprostředkuje. Takto došlo k tomu, že se svědek [Osoba 1] následně zkontaktoval s obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3], kterému následně svůj projekt také představil. V určitou chvíli obžalovaný [Obžalovaný 4] připustil verzi svědka [Osoba 1], že toho na schůzku s obžalovanou [Obžalovaná 1] poslal, aniž by ho svědek [Osoba 1] o cokoli takového žádal. Vzápětí však opět trval na tom, že ho o schůzku s obžalovanou [Obžalovaná 1] žádal svědek [Osoba 1]. On sám přitom tehdy nevěděl, že pomoc spoluobžalované [Obžalovaná 1] může vést k veřejné zakázce od Ministerstva vnitra na zpracování zamýšleného projektu. Pokud pak svědkyni [Osoba 18] zmínil, což sám připustil, že zkusí prosadit nějaký jejich projekt skrze své kontakty na Ministerstvo vnitra, tak ji, aby si zvýšil ego, lhal, a nic v tom směru nečinil. Jako mylný odmítl motiv trestné činnosti, který by mohl spočívat v tom, že chtěl získat zakázku, aby vylepšil svou pozici v akademické sféře prokázáním schopností ji zajistit za situace, kdy aspiroval na funkci děkana. Nemusel si totiž tímto způsobem svou pozici vylepšovat, jelikož do doby řešení předmětného projektu simulací byl hlavním řešitelem nebo spoluřešitelem mnoha jiných významných projektů, a tento další projekt by mu tak jeho pozici určitě nevylepšil. Navíc má

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

s řadou výzkumných studií realizovaných více jak 15 patentů, vynálezů, autorských děl a osvědčení a v oblasti letecké dopravy má více jak 500 vědeckých publikačních výstupů, což bylo vždy daleko nejvíc, ať už byl na jakémkoli pracovišti, a to s více než 1300 zaznamenanými ohlasy nejen z domácího prostředí. Jeho kandidatura na funkci děkana [Fakulta Vysoké školy 4] [Vysoká škola 4] rovněž neměla žádnou souvislost s podáváním a přijímáním projektů a s řešením projektu simulací. O tom, že zadání projektu nepotřeboval, svědčilo podle něj také to, že v říjnu 2016 o tom napsal zprávu [Obžalovaná 1]. Jeho motiv nemohl spočívat ani v osobním finančním profitu z řešení uvedeného projektu. Částku necelých 900.000 Kč, kterou v souvislosti s tímto projektem obdržel a o jejímž vyplacení jako děkan nerozhodoval, mu byla vyplacena v měsíčních platbách během tří let na základě odevzdaných a [Osoba 1] schválených výkazů práce, a to formou refundace jeho platu děkana, tzn. že dostával stále stejný plat bez ohledu na to, že byl řešitelem projektu. Orgány činné v trestním řízení dále neprokázaly jeho zapojení do přípravy či podílu na zadávacích podmínkách tzv. „šitých na míru“, a to ani v tom smyslu, že by někdy dal svědku [Osoba 1] pokyn k tomu, aby ten připravil specifikaci veřejné zakázky šitou na míru, o čemž svědčí, že v zadávacích podmínkách se neobjevila jakákoli nestandardně účelově nastavená podmínka „šitá na míru“ odborností a vzděláním pro jakéhokoli člena řešitelského kolektivu z xxx, včetně jeho osoby. Navíc svědkem [Osoba 1] líčené požadavky na odbornou kvalifikaci, které však byly tímto svědkem do zadávací dokumentace vloženy bez jeho vědomí, by podle obžalovaného splnilo hned několik odborných institucí zabývajících se leteckou dopravou v ČR nebo v SR. Dále uvedl, že se o uvedeném projektu nebavil se spoluobžalovaným [Obžalovaný 3], a také s ním, ani s nikým z odpovědných funkcionářů [Právníká osoba 2] v ČR nikdy netvořil žádnou dokumentaci či přípravy a změny projektu. Nepodílel se nikterak ani na určování rozpočtu. Tvrdil, že pokud ho v srpnu roku 2017 svědek [Osoba 1] jako šéfa zprávou informoval o tom, že vše by mělo být vyřízeno k jejich spokojenosti a že na zpracování projektu bude ministerstvem uvolněna částka, kterou dali v nabídce (včetně DPH), bylo to jen rozhodnutí svědka [Osoba 1] mu takovou informaci poskytnout, aniž by však on sám tušil, proč mu ji sděloval. Nepodílel se dokonce ani na konečném zaměření projektu. Též neovlivňoval a neusměrňoval samotný proces, nepodílel se na přípravě, ani na obsahu, ani na schvalování projektu. Rozhodnutí o složení konsorcia bylo vyloženo v kompetenci jiných osob a bylo tvořeno mimo něj a mimo jeho zájem se do tohoto procesu jakkoli zapojovat. Členy ani statutáry řešitelského týmu například ze [Vysoká škola 2] před řešením projektu neznal. Z řešitelského kolektivu [Vysoká škola 3] znal pouze část kolegů, kteří poté tvořili základ nové [Název katedry]. Proto také nemohl konsorcium složené z 32 osob dát dohromady. V rámci předmětného projektu se následně nacházel v pozici řadového řešitele, kterého řídili manažeři projektu, na rozdíl od kterých on neměl žádné rozhodovací pravomoci související s projektem. Odmítl také, že by docházelo k vyvádění finančních prostředků z projektu prostřednictvím „mrtvých duší“ nebo jeho příbuzných zapojených do řešení projektu, jak zmínil svědek [Osoba 13], od známosti a komunikace s nímž se jinak obžalovaný snažil v rámci své výpovědi distancovat. Podle obžalovaného audit potvrdil, že všichni řešitelé projektu byli řádnými zaměstnanci [FAKULTA VYSOKÉ ŠKOLY 4] a kromě úkolů v rámci projektu si plnili i své každodenní pracovní povinnosti. Jediným jeho příbuzným zapojeným do řešení projektu byl jeho syn. Dále poukázal na to, že způsob přípravy projektů ve vědě a výzkumu v ČR formou veřejných zakázek, včetně jejich procesování a schvalování, byl pro něj v té době neznámý, a vzhledem k tomu, že již byl tehdy rozhodnutý vrátit se na Slovensko, neměl důvod a ani čas se s tímto procesem seznamovat. Dále zmínil, že proces přihlášení [VYSOKÁ ŠKOLA 4] jako jednoho z partnerů podílejícího se na daném projektu, probíhal v xxx plně v režii svědka [Osoba 1] jako hlavního řešitele a žadatele o projekt. Poukázal též na to, že podle něj mělo zapojení [Osoba 1] do přípravy projektu tak, jak to sám tento svědek popsal, standardní charakter odborných konzultací, které jsou běžnými pro stanovení odborných podmínek pro vyhlášení veřejných soutěží, především z pohledu orgánů ústřední státní správy. Na Slovensku byl sám dokonce vícekrát žádán orgány ústřední státní správy při vyhlásování veřejných soutěží týkajících se letecké problematiky jako odborník na letectví o odbornou konzultaci, o dodání nějakého podkladového materiálu či

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

stanoviska. Proto mu zapojení svědka [Osoba 1] do tohoto projektu touto standardní konzultační formou nepřípadalo zvláštní, netradiční, natož trestné. Přesto zdůraznil, že sám do procesu přípravy tohoto konkrétního projektu nezasahoval a nevěnoval mu žádnou pozornost; později však na druhou stranu zmínil, že jeho snaha o získání daného projektu vyplývala z plnění jeho pracovních povinností. Taktéž nijak nezastíral, že jeho snaha řešit daný projekt vycházela z jeho vědomí, že má se svědkem [Osoba 1] na jeho zpracování řešitelský tým lidí, se kterým ho mohou kvalitně a odborně vyřešit. Když od léta 2016, tedy ještě před vyhlášením veřejné zakázky, zjišťoval stav časového postupu na ministerstvu, využil za tím účelem známost s osobou mu blízkou; činil tak však na žádost svých kolegů, podřízených z [Právnícká osoba 1] [Vysoká škola 1] tj. svědka [Osoba 1], [Osoba 21], [Osoba 19] či [Osoba 22], kteří ho o to požádali proto, že se podíleli na konzultacích výzkumné potřeby jako zástupci instituce ([Vysoká škola 1]), která se ale nezúčastnila výběrového řízení a zajištění zakázky. Nic protiprávního v tom nespatořoval. Také když prostřednictvím [Obžalovaná 1] žádal o ujistění, že se projekt nebude rušit, a říkal ji, jak velmi potřebuje, aby to s projektem vyšlo, nejednalo se o nelegální jednání, jednalo se jen o projev jeho legitimního zájmu zjistit, v jakém stádiu se administrace projektu v oblasti letectví nachází, ne o zasahování do jeho obsahu či pravidel, a o projev jeho zájmu jako odborníka o daný projekt jako o jakýkoli jeho jiný projekt, na jehož řešení se podílel. Do dění na [Právnícká osoba 1], kterého byl součástí, se v té době zapojoval jen okrajově a sporadicky, a když zde v Praze pobýval jeden či dva dny do měsíce, tak ho skutečně svědek [Osoba 1] o nějakou součinnost žádal. S odstupem času si uvědomil, z čeho vyplývala nadstandardní osobní motivace svědka [Osoba 1] získat daný projekt, a to jednak z jeho tragické osobní zkušenosti (pádu letadla s nešťastným koncem pro jednoho jeho blízkého člena posádky) a z jeho profesní specializace na uvedenou oblast výzkumu, kterého se měl projekt dotýkat. Navíc jeho snaha získat jakýkoli projekt vyplývala z jedné podmínky stanovené tehdejší děkanem [Fakulta Vysoké školy 3] [Vysoká škola 3], která spočívala v tom, že aby svědek [Osoba 1], jenž v té době již ukončil své působení na [Vysoká škola 1] mohl s kolektivem spolupracovníků přejít na [Vysoká škola 3], musel s sebou přinést projekt, jímž by zajistil finance na rozvoj letectví na této univerzitě a na platy lidí, kterým působení na univerzitě v xxx slíbil, jak to podle obžalovaného potvrdil sám děkan [Osoba 8], pro nějž bylo vedení projektu též přínosné v otázce splnění jednoho kritéria pro získání profesorského titulu. Dále v rámci své obhajoby vyjádřil, že obžaloba ztrácí jako celek na důvěryhodnosti, jelikož vychází například ohledně toho, kdy skončil jeho pracovní poměr na [Vysoká škola 1] z nesprávného data. Závěrem odmítl, že by se se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] dohodl na finanční odměně pro ni. Částku 300 000 Kč jí měl odevzdat svědek [Osoba 1] ze svých prostředků, a účast jeho samotného na tomto není důkazně podložena. Navíc vše ohledně úplatku líčí pouze svědek [Osoba 1], přičemž svědkyně [Osoba 23] jeho tvrzení vyvrátila. Svědka [Osoba 13] pak i on považoval za nedůvěryhodného, jehož výpověď je účelová a zjevně vedena cílem zajistit si mírnější trest. Rovněž podle něj došlo ke zneužití svědectví jeho bývalého kolegy, odsouzeného svědka [Osoba 1], které také bylo vedeno jeho zjevnou snahou dosáhnout svého mírnějšího potrestání. Výpověď svědka [Osoba 1] je podle obžalovaného založena na nelogických a těžko uvěřitelných skutečnostech a vůči jeho osobě měla dopomoci orgánům činným v trestním řízení, které opomíjely důkazy svědčící o jeho nevině, vykryt šedá místa a vykonstruovat obvinění.

Podrobné důvody, jakým způsobem byly hodnoceny výpovědi obžalovaných, budou popsány v další části odůvodnění rozsudku, ale již na tomto místě lze shrnout, že se soud neztotožnil s obhajobou obžalované [Obžalovaná 2] ohledně toho, že ona ve věci posuzované veřejné zakázky neměla žádné pravomoci, a nepřítakal tak jejímu argumentu, že když výzkumnou potřebu, jejíž správnost a potřebnost na poradách nikdo nezpochybňoval, předložil k realizaci generální ředitel ZZS, že když odbory na ministerstvu měly své samostatné řízení ze strany ředitelů odborů a že když byla výzkumná potřeba schválena Odborem xxx, že by to představovalo okolnosti, která by její trestní odpovědnost mohly vyloučit. Soud v této její obhajobě spatořoval pouze její snahu přesvědčit soud, že iniciace a zadání veřejné zakázky probíhaly standardním způsobem, a snahu distancovat se od

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

okolností, za kterých vznikla výzkumná potřeba, která našla svůj odraz v předmětné veřejné zakázce, a přenést trestní odpovědnost případně na jiné osoby, které se v rámci své pracovní činnosti na jejím posuzování, schvalování a rozhodování o ní podílely. Současně soud neuvěřil obžalované [Obžalovaná 2], že by daná výzkumná potřeba spojená s daným konkrétním projektem Simulace zásahů u leteckých nehod byla bezpečnostním sborem dlouhodobě poptávána, že její podpis na referátníku provázející schvalovací proces vyjadřoval jen posvěcení předchozího dodržení pravidel v oblasti vědy a výzkumu, že její podpis, kterým schválila rodný list zakázky, vyjadřoval jen potvrzení o dostatku finančních prostředků v rozpočtu na veřejnou zakázku a že se nikterak nepodílela na změnách zadávací dokumentace.

Výpověď obžalovaného [Obžalovaný 3] soud hodnotil sice jako částečně věrohodnou, vedenou však evidentní snahou eliminovat následky své trestní odpovědnosti a trestní odpovědnosti spoluobžalovaných. Soud tak nepřítakal obhajobě obžalovaného, že by všechny své kroky v souvislosti s realizací dané veřejné zakázky činil v rámci povolené komunikace s vysokými školami, že vše odpovídalo popisu jeho pracovní činnosti, že zadávací podmínky nebyly diskriminační a že to, že když výzkumná potřeba byla schválena k realizaci podpisem náměstka ministra, by svědčilo o tom, že věc nebyla řešena konspiračně. V argumentech, že když výzkumnou potřebu k realizaci předložil generální ředitel [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], že když on sám nebyl zadavatelem veřejné zakázky, že když se spoluobžalovaným [Obžalovaný 4] poprvé setkal až v roce 2019, že nenaplnovali se spoluobžalovaným a s [Osoba 1] činnost organizované skupiny, že když se necítí být součástí organizované skupiny a že když nemá za to, že by porušil nějaké právní předpisy, neshledal soud okolnosti, které by jej trestní odpovědnosti mohly zbavovat. Neuvěřil mu pak, že by se daný projekt stal v souvislosti s potřebou aktualizace typových činností naléhavým, že se jednalo o klasické zadání výzkumné potřeby k realizaci formou veřejné zakázky, že nenavrhł danou výzkumnou potřebu k realizaci dříve proto, že takový úkon mu nebyl umožněn, že nedělal nic proto, aby vedení [Právnícká osoba 2] vyslovilo s touto výzkumnou potřebou souhlas, že přípravu specifikace veřejné zakázky dělal sám a její obsah se svědkem [Osoba 1] jen konzultoval, že s projektem Simulace zásahů u leteckých nehod nepřišel svědek [Osoba 1], který s ním jen konzultoval, zda je něco takového možné řešit, že se svědkem [Osoba 1] komunikoval na normální pracovní bázi, že nebylo jeho záměrem, aby projekt zpracovávaly určité vysoké školy personálně napojené na osoby obžalovaných a svědka [Osoba 1], že až do zahájení trestního řízení nevěděl, že se na realizování projektu podílel tým kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], že se spoluobžalovanou [Obžalovaná 2] předem nehovořil o tom, že daná výzkumná potřeba bude [Právnícká osoba 2] předložena Ministerstvu vnitra k realizaci, že se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] se o věcech týkajících se posuzované veřejné zakázky bavil jen z důvodu možnosti konzultovat s ní jako s xxx nemocnice některé věci, že tato spoluobžalovaná na něj a nikoho dalšího ve věci této veřejné zakázky netlačila a v souvislost s ní od něj nic nežádala, že mu nebylo známo, že [Obžalovaná 2] byla požádána, aby pomohla z pozice náměstkyně ministerstva se zajištěním posuzované veřejné zakázky, že obžalovaná [Obžalovaná 2] nemohla být s nikým na něčem takovém domluvena, že jeho nikdo nepožádal o pomoc při prosazení realizace této veřejné zakázky, že rozpočet projektu vznikl patrně výběrem na trhu, že neuměl odpovědět, zda se nějaké připomínky k návrhu výzkumné potřeby dostaly od něj v říjnu 2016 ke svědku [Osoba 1], že informace o přípravě veřejné zakázky, které poskytoval svědku [Osoba 1], nebyly konkrétní, že se až dodatečně dozvěděl o tom, že do plnění zakázky bude zapojena [Vysoká škola 2], že při zpracovávání veřejné zakázky nebyl nikterak činný a nekoordinoval žádné činnosti, že neuměl odpovědět, proč se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] bavili v telefonické komunikaci o věcech týkajících se předmětné veřejné zakázky jen v náznacích, že mu nebylo známo, co myslel 4. 5. 2017 sdělením, že seřval kolegu pod [Obžalovaná 2], který mu slíbil, že veřejná zakázka bude týž den vyhlášena, a proč současně [Obžalovaná 1] vyjádřil omluvu, že absentuje cíl v rámci organizované skupiny, že nebyl s nikým z obžalovaných a se svědkem [Osoba 1] domluven na tom, jakým způsobem bude kdo z nich v souvislosti s prosazením posuzované veřejné zakázky participovat, a že by spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] žádal o to, aby zprostředkovala informaci, která ze tří Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

vysokých škol podá nabídku. Rovněž neuvěřil obžalovanému, že si nepamatoval, zda seznamoval spoluobžalované s kroky činěnými u [Právnícká osoba 2] v souvislosti s předložením dané výzkumné potřeby k realizaci, zda v souvislosti s realizací veřejné zakázky včetně její přípravy byla nějak aktivní spoluobžalovaná [Obžalovaná 2] a jak vznikl předpokládaný rozpočet projektu.

Ohledně obhajoby obžalovaného [Obžalovaný 4] lze uvést, že se soud neztotožnil s jeho verzí, že by obvinění bylo účelově vykonstruované, že svým jednáním neumožnil spoluobžalovaným [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2], aby konali v rozporu se zákonem, že nezískal se spoluobžalovanými pro jiného neoprávněný prospěch a že nebyl členem skupiny, která nezákonně ovlivňovala veřejnou zakázku. Také mu nemohl soud dát za pravdu, že nikoho nenaváděl k nezákonné činnosti a že neovlivňoval úřednická rozhodnutí. Opodstatněnými soud neshledal jeho tvrzení, že jeho vybraná komunikace se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] byla vytržena z kontextu a že to, že byl s někým v kontaktu, by zakládalo jeho trestní odpovědnost. Za bezpečně vyvrácenou měl jeho obhajobu spočívající v tom, že by někdy požádal [Obžalovaná 1], aby přes své kontakty zajistila danou veřejnou zakázku. Neuvěřil mu, že nevěděl, že pomoc [Obžalovaná 1] měla vést k zadání veřejné zakázky na zpracování daného projektu, a že když svědkyni [Osoba 18] říkal, jak zkusí zajistit prosazení nějakého projektu skrze své kontakty na Ministerstvo vnitra, že jí lhal. Dále soud obžalovanému neuvěřil, že mu nebylo známo, proč jej svědek [Osoba 1] informoval o tom, že cosi v souvislosti s tímto projektem bylo vyřízeno k jeho spokojenosti, že složení konsorcia vzniklo bez jeho vědomí a že nezasahoval do příprav daného projektu a nevěnoval mu žádnou pozornost. Dále nepřítakal jeho pohledu na věc, že zapojení svědka [Osoba 1] do přípravy projektu mělo charakter standardních konzultací orgánů státní správy či že když spoluobžalované [Obžalovaná 1] sděloval, že potřebuje, aby projekt vyšel, že to nebylo projevem zasahování do pravidel pro jeho přidělení. Na jeho trestní odpovědnost nemělo vliv, že jako děkan jedné z vysokých škol podílejících se na plnění veřejné zakázky nebyl úřední osobou, že neměl žádné pravomoci v rámci veřejného obstarávání, že [Vysoká škola 4] získala finanční prostředky na základě řádně uzavřené smlouvy a že tyto byly využity v souladu s předpisy na výzkumnou činnost. Rovněž ho nemohlo trestní odpovědnosti v daném případě zbavit, že nikdy neměl vidět žádného úředníka Ministerstva vnitra či [Právnícká osoba 2], že se nepodílel na schvalování projektu nebo že neznal před řešením projektu žádného člena řešitelského týmu ze [Vysoká škola 2].

Vedle výpovědí obžalovaných soud při svém rozhodování vycházel z poměrně velkého množství důkazů. Mezi tyto patřily předně výpovědi svědků [Osoba 1], xxx [Právnícká osoba 1] na [Vysoká škola 1] a od roku 2017 vedoucího oddělení letecké dopravy na [Fakulta Vysoké školy 3] [Vysoká škola 3], [Osoba 13], [Osoba 18] (dříve xxx), [Osoba 5], [Osoba 15], působícího do léta 2017 na odboru xxx a poté na odboru xxx (jako xxx), [Osoba 23], zaměstnankyně sekretariátu xxx [Název zdravotnického zařízení], [Osoba 3], [Osoba 7] (dříve xxx), [Osoba 6], [Osoba 4], [Osoba 9], [Osoba 24], tehdejšího zaměstnance [Právnícká osoba 1] na [Fakulta Vysoké školy 3] [Vysoká škola 1] [Osoba 19], [Osoba 21], [Osoba 8] od konce roku 2016 děkana [Název fakulty] [Vysoká škola 3], [Osoba 25], [Osoba 10], tehdejšího vedoucího xxx, [Osoba 16], vyučujícího na xxx na VŠ v xxx a jednoho z řešitelů projektu za [Vysoká škola 2], [Osoba 26], ministerského rady na oddělení xxx a od jara 2017 xxx [název oddělení] na [název odboru], [Osoba 27] a [Osoba 28] a dále celá řada níže zmíněných listinných důkazů.

Podle obsahu daných dokumentů (referátníku a žádosti o navržení výzkumných potřeb v oblasti bezpečnostního výzkumu) došlo Ministerstvem vnitra dne 10. 5. 2016 pod čj: MV-70814-1/OBVV-2016 k vyhlášení druhého kola identifikace výzkumných potřeb s tím, že současně byla ústředním orgánům státní správy rozeslána výzva, aby navrhly výzkumné potřeby podle svých priorit, s informací, že řešitelé výzkumných potřeb vzejdou ze zadávacího řízení a že každá potřeba bude zadávána formou veřejné zakázky, jejíž realizaci bude předcházet výběrové řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Z návrhu výzkumných potřeb [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] ze dne 26. 7. 2016 bylo přitom patrné, že tehdy předložil [Právníká osoba 2] v reakci na uvedenou výzvu ministerstva vnitra návrh čtyř výzkumných potřeb, kterými byly ochrana obyvatelstva v územním plánování a při stanovení technických podmínek pro navrhování staveb, mapování rizik na území České republiky, využití odborných kapacit civilního sektoru pro posílení schopností složek IZS a bezpečná jízda zásahové požární techniky k zásahu. Zápisy z jednání Rady pro Program ze dne 27. 7. 2016, ze dne 14. 9. 2016 a ze dne 11. 10. 2016 dokládaly, že posuzovaná výzkumná potřeba s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod nebyla Radou nikdy projednávána. Přitom z dopisu [Osoba 4] ze dne 22. 6. 2022 adresovaného generálnímu řediteli [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] bylo zřejmé, že ve vztahu k jedné z uvedených předložených výzkumných potřeb, a to té s názvem využití odborných kapacit civilního sektoru pro posílení schopnosti složek IZS, jejíž návrh byl Ministerstvu vnitra předložen dne 26. 7. 2016, byl kontaktní osobou obžalovaný [Obžalovaný 3], což svědčilo o jeho zainteresovanosti do předkládání i jiných výzkumných potřeb, a zpochybňovalo tak jeho tvrzení, že o možnosti předložení dané výzkumné potřeby na téma simulace zásahů u leteckých nehod standardní cestou společně s oněmi ostatními navrhovanými potřebami nevěděl nebo že mu k takovému předložení předmětné výzkumné potřeby nebyla dána příležitost.

Data v počítačovém systému [Právníká osoba 2], žádost obžalovaného [Obžalovaný 3] a sdělení MV – [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] ze dne 7. 8. 2024 dále dokumentovaly, že dne 27. 10. 2016 v 6.55 hodin zavedl obžalovaný [Obžalovaný 3] předmětnou výzkumnou potřebu do systému spisové služby [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] a dal pokyn, aby byly jím přiložená specifikace veřejné zakázky ve výzkumu, vývoji a inovacích a průvodní dopis ve věci mimořádné výzkumné potřeby v rámci bezpečnostního výzkumu, adresovaný Ministerstvu vnitra, Odboru bezpečnostního výzkumu a policejního školství předloženy ke schválení a podpisu generálnímu řediteli, čemuž bylo ze strany svědka [Osoba 5] dne 2. 11. 2016 vyhověno, a daný materiál byl odeslán MV ČR, jak bylo patrné i uvedeného průvodního dopisu - návrhu mimořádné výzkumné potřeby v rámci bezpečnostního výzkumu ze dne 27. 10. 2016 bez čísla jednacího, a to včetně přílohy, kterou tvořil dokument - specifikace veřejné zakázky ve výzkumu, vývoji a inovacích ze dne 27. 10. 2016.

Přitom v průběhu listopadu roku 2016, jak bylo patrné ze seznamu výzkumných potřeb ze dne 14. 11. 2016 s referátníkem, docházelo na Ministerstvu vnitra ke schvalování předložených výzkumných potřeb, v rámci čehož dne 18. 11. 2016 doporučila ke schválení seznam výzkumných potřeb i obžalovaná [Obžalovaná 2] jako jeden z posuzovatelů, načež dne 21. 11. 2016 realizaci všech 18 navržených výzkumných potřeb (tedy včetně posuzované výzkumné potřeby s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod) schválil v zastoupení ministra vnitra svědek [Osoba 6] tehdejší náměstek ministra vnitra pro řízení sekce xxx.

Dopisem [Osoba 3], ředitele [název odboru] na Ministerstvu vnitra ČR ze dne 16. 12. 2016, adresovaným náměstkou generálního ředitele [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] [Osoba 29] jak bylo patrné z jeho obsahu, byla [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] poskytnuta informace, že ministr vnitra schválil k realizaci všech pět návrhů výzkumných potřeb předložených [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] v rámci druhého kola identifikace výzkumných potřeb v roce 2016, a to včetně výzkumné potřeby Simulace zásahů u leteckých nehod, k jejímuž schválení došlo mimo proces doporučení Rady programu, a to s tím, že ve vztahu k ní je možné zahájit přípravu zadávací dokumentace veřejné zakázky.

Ze specifikace veřejné zakázky, zadávací dokumentace a příslušné emailové komunikace vyplývalo, že dne 19. 1. 2017 zaslala [Osoba 7] obžalovanému [Obžalovaný 3] uvedené dokumenty s vloženými komentáři k vyznačeným pasážím v textu, které po něm požadovala převážně doplnit, a to v oblasti kvalifikačních požadavků (v zadávací dokumentaci) a v oblasti požadovaných výsledků (ve specifikaci veřejné zakázky). Dne 22. 2. 2017 zaslal obžalovaný [Obžalovaný 3] tyto dokumenty nazpět [Osoba 7] s tím, že jí je zasílá s návrhy úprav.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Jak vyplývalo z historie spisu, dne 21. 2. 2017 byl na MV ČR založen pod č. j.: MV-24826/OBVV-2017 spis týkající se výzkumné potřeby s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, do kterého byl pod pořadovým číslem 1 vložen dokument určený pro poradu vedení ministerstva vnitra s názvem Informace o vyhlášení veřejné zakázky resortu v objemu nad 20 mil. Kč, který zpracovala svědkyně [Osoba 7] a jehož předkladatelkou byla obžalovaná [Obžalovaná 2]. Předmětný dokument obsahoval informace o plánovaném vyhlášení veřejné zakázky s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod s tím, že Ministerstvo vnitra jako garant bezpečnostního výzkumu v České republice poskytuje státní podporu těm schváleným výzkumným projektům, které byly doporučeny na základě hodnocení výzkumných potřeb, a že předložené návrhy jsou hodnoceny odborným poradním orgánem - Radou programu.

Jak vyplývalo z historie a obsahu dále uvedených dokumentů, dne 7. 3. 2017 na základě již zmíněných dokumentů, jimiž byly zadávací dokumentace a specifikace k zadávací dokumentaci, vytvořila svědkyně [Osoba 7] dokument s názvem Rodný list veřejné zakázky k veřejné zakázce s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, jenž obsahoval mj. identifikaci zadavatele veřejné zakázky, základní informace k veřejné zakázce, informace vztahující se k ceně a financování veřejné zakázky a k hodnotícím kritériím, informace k provedení předběžné kontroly příkazcem ([Osoba 3]) a správcem rozpočtu. Předmětem této veřejné zakázky bylo podle uvedených údajů vytvoření metodiky výcviku hasičů a simulátoru pro zásahy u leteckých nehod s důrazem na ochranu kritické infrastruktury. Projekt měl podle této dokumentace zajistit vytvoření všech nezbytných podkladů a vytvoření plánu pro vznik [Právníká osoba 7] pro výcvik hasičů při zásazích u leteckých nehod, měl se zabývat výzkumem v oblasti hořlavosti materiálů používaných v malých letadlech, šíření ohně, spalín z hoření a dýmu, typologií nehod malých letadel pro optimalizaci výcviku a zásahu a následným návrhem výcvikového [Právníká osoba 7]. Projekt měl navrhnout kroky, cíle a způsob řešení, které vedou k vytvoření návrhu zařízení reálné simulace požáru v letadlech při respektování právního rámce, technických specifikací a oborových norem zejména v oblasti letecké dopravy tak, aby se výsledek co nejvíce přiblížil možné realitě vzniku této mimořádné události. Účelnost veřejné zakázky byla odůvodněna tím, že veřejná zakázka byla schválena k realizaci ministrem vnitra v rámci druhé identifikace potřeb Programu bezpečnostního výzkumu pro potřeby státu 2016 - 2021 na základě doporučení odborného poradního orgánu, Rady programu, a že účelnost jejího zadání vychází z hodnocení přínosu, potřebnosti, využití výsledku v praxi a ceny z hlediska naplňování cílů a priorit bezpečnostního výzkumu ČR. Co se týkalo předpokládané hodnoty této veřejné zakázky, bylo v dokumentu uvedeno, že způsob stanovení předpokládané hodnoty ve výši 39 000 000 Kč bez DPH vychází z průzkumu trhu, a na základě dlouhodobých zkušeností s financováním obdobných projektů lze předpokládat rozdělení nákladů tak, že z nich připadne asi 67 % na osobní náklady, 5 % na nákup majetku, 1 % na provozní náklady, 20 % na náklady na služby a 7 % na doplňkové náklady. Údaje uvedené na tomto rodném listu veřejné zakázky byly podpisy stvrzeny jednak [Osoba 3], Ph.D. a jednak obžalovanou [Obžalovaná 2] dne 24. 3. 2017.

Dne 20. 4. 2017 vyhotovila svědkyně [Osoba 7] žádost o přípravu a zajištění veřejné zakázky, adresovanou odboru veřejných zakázek a centrálních nákupů MV ČR, kterou ředitel [název odboru] [Osoba 3] požadoval po odboru veřejných zakázek a centrálních nákupů přípravu, organizaci a administraci veřejné zakázky s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod a jejíž přílohou byl jak návrh textu zadávacích podmínek, tak specifikace veřejné zakázky a rodný list veřejné zakázky schválený obžalovanou [Obžalovaná 2]. Tato žádost zároveň svým obsahem deklarovala, že hodnotící kritéria veřejné zakázky, stejně jako způsob stanovení předpokládané hodnoty byly schváleny současně se schválením rodného listu veřejné zakázky.

Z oznámení o zahájení zadávacího řízení bylo dále patrné, že dne 18. 5. 2017 byla předmětná veřejná zakázka uveřejněna ve Věstníku veřejných zakázek pod evidenčním číslem Z2017-012871

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

jako nadlimitní veřejná zakázka na služby s předpokládanou hodnotou ve výši 39 000 000 Kč bez DPH a se lhůtou pro doručení nabídek do 16. 6. 2017 do 10:00 hodin. Součástí zadávací dokumentace byly zadávací podmínky k veřejné zakázce s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod s tím, že tyto se vztahují k zadání nadlimitní veřejné zakázky na služby podle § 56 a násl. zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, v otevřeném řízení.

Dále bylo nepochybné, že v následující době, konkrétně ve dnech od 7. 6. do 15. 6. 2017, došlo za účelem vzájemné spolupráce při podání společné nabídky a získání a realizace předmětné veřejné zakázky zadavatele MV ČR k uzavření smlouvy o spolupráci mezi [Vysoká škola 4], [Vysoká škola 3] a [Vysoká škola 2], kterou za [Vysoká škola 4] podepsal na základě plné moci ze dne 25. 5. 2017 obžalovaný [Obžalovaný 4] děkan [Fakulta Vysoké školy 4] této univerzity, za [Vysoká škola 3] její rektor [Osoba 11] a za [Vysoká škola 2] její rektor.

Dne 15. 6. 2017 podepsal [Osoba 11], rektor [Vysoká škola 3], za celý řešitelský tým složený ze zástupců [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] nabídku do zadávacího řízení s nabídkovou cenou 38 753 399 Kč bez DPH.

Podle protokolu o jednání hodnotící komise vedeným pod č. j.: MV-55820-8/VZ-2017 proběhlo dne 29. 6. 2017 na Ministerstvu vnitra ČR první formální jednání hodnotící komise za účelem posouzení kvalifikace uchazečů. Hodnotící komise, která byla ustanovena rozhodnutím zadavatele ze dne 14. 6. 2017, hodnotila splnění kvalifikace pouze u jedné došlé nabídky, a to společné nabídky [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2]. Závěrem hodnocení byl požadavek komise o doložení dalších dokladů vztahujících se k prokázání kvalifikace od všech tří univerzit.

Protokol o jednání hodnotící komise vedený pod č. j.: MV-55820-12/VZ-2017 dokumentoval, že dne 20. 7. 2017 na Ministerstvu vnitra proběhlo druhé jednání hodnotící komise. Hodnotící komise hodnotila výše zmíněnou jedinou nabídku za účelem seznámení se s dodatečně zaslanými doklady prokazujícími splnění kvalifikace ze strany zástupců [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2]. Závěrem hodnotící komise byl požadavek na doložení dalších dokladů vztahujících se k prokázání kvalifikace od [Vysoká škola 2], konkrétně se jednalo o doplnění technické kvalifikace [Osoba 10]. ve vztahu k 10leté praxi v oboru výzkumných projektů.

Dne 31. 7. 2017 vyhotovil [Osoba 30] hodnotitel, posudek na projekt Simulace zásahů u leteckých nehod, ve kterém k předložené nabídce uvedl, že téma projektu považuje z tehdejšího aktuálního hlediska za velmi vhodné a společensky velmi přínosné, a danou nabídku doporučil k přijetí. Téhož dne vypracoval posudek i další člen hodnotící komise JUDr. Jindřich [Osoba 31], ve kterém uvedl, že téma projektu považuje z aktuálního hlediska za vhodné, a nabídku též doporučil k přijetí.

Dne 1. 8. 2017 se na Ministerstvu vnitra, jak bylo patrné z protokolu o jednání hodnotící komise vedeného pod č. j.: MV-55820-15/VZ-2017, konalo třetí jednání hodnotící komise. Hodnotící komise hodnotila nabídku za účelem seznámení se s dodatečně zaslanými doklady prokazujícími splnění kvalifikace ze strany zástupců [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2]. K požadavkům na technickou kvalifikaci podle § 79 ZZVZ uvedených v bodě 7.4 zadávacích podmínek na veřejnou zakázku hodnotící komise konstatovala, že zadavatelem požadované podmínky uvedené v bodě 7.4.2 zadávacích podmínek spočívajících v tom, že zadavatel požaduje, aby z předloženého seznamu vyplývalo, že se na plnění veřejné zakázky budou podílet osoby s dále uvedenou odborností, tj. VŠ vzdělání v doktorském stupni v oboru Provoz a řízení letecké dopravy s vědeckou hodností Ph.D. u vedoucího výzkumného týmu a doložitelnou praxí s vedením projektů z oblasti bezpečnostního výzkumu a praxí s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu obyvatelstva a krizové řízení s výsledkem typu R - software minimálně 10 let, který současně musí být znalcem v oboru letecké dopravy s praxí alespoň 6 měsíců., splnil [Osoba

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

1] Dále zadavatelem požadované podmínky uvedené v bodě 7.4.3 zadávacích podmínek ve smyslu, že alespoň dva ze členů výzkumného týmu, kteří se budou podílet na řešení veřejné zakázky, musí mít VŠ vzdělání v doktorském stupni v oboru Technologie a management v dopravě a telekomunikací s vědeckou hodností Ph.D., praxi v řešení výzkumných projektu minimálně 10 let a praxi s vědeckou a výzkumnou činností orientovanou na bezpečnost, ochranu obyvatelstva, krizové řízení a integrovaný záchranný systém a leteckou dopravu min. 10 let, splnili [Osoba 8], děkan [Název fakulty] na [Vysoká škola 3], a [Osoba 9], proděkan [Název fakulty] na [Vysoká škola 3], Oddělení letecké dopravy. Zadavatelem požadované podmínky uvedené v bodě 7.4.3 zadávacích podmínek spočívajících v tom, že jedna osoba z členů výzkumného týmu, která se bude podílet na řešení veřejné zakázky, musí mít VŠ vzdělávání v doktorském stupni právního zaměření s vědeckou hodností Ph.D., praxi v oboru výzkumných projektu minimálně 10 let a praxi s vědeckou a výzkumnou činností, orientovanou na právo, zejména bezpečnostní právo, splnil [Osoba 10]., vedoucí xxx Fakulty právnické [Vysoká škola 2]. Závěrem hodnotící komise bylo sdělení, že společná nabídka uchazečů [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] splňuje zadávací podmínky, přičemž z důvodu doručení pouze jedné nabídky nebylo hodnotící komisí provedeno hodnocení nabídek.

Dnem 1. 8. 2017 je datované rozhodnutí zadavatele o výběru dodavatele vedené pod č.j.: MV-55820-16/VZ-2017 a vyhotovené za zadavatele (Českou republiku - MV ČR) [Osoba 3], Ph.D., ve kterém uvedl, že zadavatel pro plnění veřejné zakázky s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod rozhodl o dodavateli, kterým je [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] s nabídkovou cenou ve výši 38 753 399 Kč bez DPH. Na toto rozhodnutí navazovalo oznámení zadavatele o výběru dodavatele ze dne 1. 8. 2017 adresované dodavateli s tím, že je podle zákona o zadávání veřejných zakázek dodavateli oznamován výběr dodavatele (konsorcium třech univerzit), jehož nabídku hodnotící komise shledala souladnou se zadávacími podmínkami. Výsledek zadávacího řízení byl také deklarován oznámením zadavatele o výsledku zadávacího řízení ze dne 10. 11. 2017.

Dne 30. 8. 2017 podepsal [Osoba 3], Ph.D., ředitel [název odboru], za poskytovatele - MV ČR Smlouvu o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu výzkumu, vývoje a inovací s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, VH20172019027, vedenou pod č. j. MV-103302-1/OBVV-2017. Tuto smlouvu následně podle údajů uvedených na této smlouvě rovněž podepsali dne 4. 9. 2017 [Osoba 11] za [Vysoká škola 3] jako za příjemce - koordinátora, dne 7. 9. 2017 [Obžalovaný 4] za [Vysoká škola 4] jako za příjemce a dne 19. 9. 2017 [Osoba 12] za [Vysoká škola 2] jako za příjemce. Tato smlouva o poskytnutí účelové podpory s dodatky, jejímiž přílohami byl Projekt Simulace zásahů u leteckých nehod a Harmonogram projektu s jeho rozpočtem a harmonogramem plateb, podle obsahu mj. definovala obsah závazků (práv a povinností) příjemců a poskytovatele, cíle a harmonogram projektu, určovala roli administrátora projektu, manažera projektu, odborného gestora (MV – [PRÁVNICKÁ OSOBA 2]) a jeho kontaktní osobu ([Osoba 15]), příjemce-koordinátora, dobu řešení projektu, způsoby předání výsledků projektu, náklady na projekt (uznané ve výši 38,753.399 Kč a poskytované jako podpora formou dotace z rozpočtové kapitoly Ministerstva vnitra), stanovovala cíle a požadované výsledky projektu, obsahovala složení řešitelských týmů příjemců, náklady na jejich mzdy a na majetek.

Písemnou zprávou k veřejné zakázce zadavatele – České republiky – Ministerstva vnitra ze dne 2. 11. 2017 č. j.: MV55820-26/VZ-2017, podepsanou svědkem [Osoba 3], byl odůvodněn výběr nejvhodnější nabídky, kterou společně podaly [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2], a přidělení veřejné zakázky těmto školám jako společnému dodavateli.

Ročními a průběžnými zprávami z let 2017 až 2019 bylo dokumentováno, jakým způsobem příjemci dokládali poskytovateli přehledy o plnění cílů a dodržování harmonogramu projektu, včetně vyúčtovaných nákladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Na základě žádostí o vyjádření týkajících se posouzení ročních zpráv, žádostí o prodloužení harmonogramu a na základě stanovisek a vyjádření k těmto žádostem docházelo v letech 2018 až 2019 ke komunikaci mezi odborem xxx Ministerstva vnitra ČR, který též prováděl kontroly dílčích zpráv řešení projektu, s [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] jako odborným gestorem ohledně schvalování ročních zpráv, vyplácení finančních prostředků a žádostí poskytovatelů s tím, že reakce odborného gestora byly obvykle kladné a žádostem vyhovující.

Souhrnnou výzkumnou zprávou byly příjemcem podpory (konsorciem univerzit) shrnuty výsledky řešení projektu Simulace zásahů u leteckých nehod, včetně popisů použitých metod a výstupů.

Nedatovanou smlouvou o předání výsledků projektu bezpečnostního výzkumu bylo mj. deklarováno, že dne 4. 11. 2019 předali zástupci [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2] coby poskytovatelé MV ČR jako nabyvateli výsledky projektu spolu s technickou dokumentací a se závěrečnou zprávou vedenou pod č.j. MV- 103302-71/OBVV-2017.

Protokoly o předání a převzetí výsledků projektu ze dne 18. 8. 2022 a ze dne 19. 8. 2022 svědčily o tom, že Ministerstvo vnitra k uvedeným datům předalo [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] výsledky projektu Simulace zásahů u leteckých nehod (souhrnnou výzkumnou zprávu, pokyn [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] – základní návyky hasičů, několik článků, dvě metodiky a dva softwary), které je, jak se podávalo i ze sdělení [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] ze dne 7. 8. 2024, předalo ke zprovoznění Školícímu a vzdělávacímu zařízení [PRÁVNICKÁ OSOBA 4]. Z dopisu generálního ředitele [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] [Osoba 32] ze dne 4. 6. 2024 adresovaného vrchnímu řediteli sekce xxx xxx Ministerstva vnitra [Osoba 33] se dalo dále dovodit, že se poprvé podařilo spustit výsledky projektu na přelomu února a března 2023, ovšem i přes dlouhodobé testování poskytnutého software, byly ke dni sepsání tohoto dopisu výsledky jako celku pro potřeby vzdělávacího systému neaplikovatelné.

S ohledem na shora popsané objektivní a v zásadě nesporné skutečnosti bylo proto v první řadě nepochybné, že při přípravě a vyhlášení předmětné veřejné zakázky na zpracování projektu Simulace zásahů u leteckých nehod, při podávání nabídek a jejich hodnocení, při výběru dodavatele a zadání a plnění veřejné zakázky bylo potřeba dodržovat mj. pravidla vyplývající ze zákona o zadávání veřejných zakázek (zákona č. 134/2016 Sb.), který je v souvislosti zadáváním veřejných zakázek upravuje, stejně jako postupy, které předcházejí jejich zadání, a to bez ohledu na to, zda v jiných případech, v souvislosti se zpracováním jiných obdobných projektů, bylo jejich zadání řešeno odlišným způsobem, jak to popisovali svědci [Osoba 1] či [Osoba 7], například v souvislosti se soutěžemi vyhlášenými Technologickou agenturou či MV ČR v rámci Programu bezpečnostního výzkumu ČR či jak to bylo přímo patrné ze zadávací dokumentace k veřejné soutěži vyhlášené Technologickou agenturou České republiky v oblasti Programu na podporu aplikovaného výzkumu, experimentálního vývoje a inovací v oblasti dopravy – DOPRAVA 2020+. Také na tomto zcela jednoznačném závěru nemohlo ničeho změnit, že pro výběr dodavatele pro zpracování daného projektu nemuselo být nutně postupováno podle zmíněného zákona o zadávání veřejných zakázek, a pokud bylo, že tomu tak mohlo být jiným, než zvoleným způsobem (v otevřeném řízení).

Soud samozřejmě vnímal skutečnost, kterou zmiňovali obžalovaný [Obžalovaný 4] a svědci [Osoba 1] či [Osoba 8], totiž že vysoké školy jsou z podstaty svého fungování silně motivovány k získávání finančních prostředků na realizování různých projektů, studií a dalších činností, a to nejen proto, že si členové realizačních výzkumných týmů udržují a zvyšují svou odbornou úroveň, ale i proto, že si tím zajišťují dostatek finančních prostředků pro své fungování, včetně odměňování svých zaměstnanců, čímž je ve výsledku zajišťována i jejich samotná existence. V případě, kdy se ale

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

nějaké takové finanční prostředky získávají prostřednictvím veřejné zakázky, nezbyvá než trvat na tom, že i kdyby byly pro jakoukoli vysokou školu sebezbytnější a produkt z veřejné zakázky vzešlý společensky sebezbytnější, je třeba respektovat závazná pravidla, což bylo třeba činit i v právě posuzovaném případě, kdy nebylo možné postupovat jinak než v souladu se zákonem o veřejných zakázkách, byť by týž projekt mohl být zadán a realizován třeba i jinou formou, tomuto zákonu nepodléhající.

Proto také soud shledal správným a přiléhavým vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 25. 3. 2021 týkající se způsobu řešení výzkumných potřeb veřejnou zakázkou v oblasti bezpečnostního výzkumu. V tomto svém vyjádření totiž tento ústřední orgán státní správy rozvedl, že pro formulaci výzkumných potřeb mohou bezpečnostní a další sbory a ústřední orgány státní správy s působností v oblasti bezpečnosti využít konzultací s odborníky, aby si jako předkladatelé výzkumné potřeby učinily představu o její realizovatelnosti vzhledem k aktuálnímu stupni poznání či o její předpokládané hodnotě. Tento proces je však nutno oddělit od přípravy zadávací dokumentace, jejíž tvorba musí probíhat odděleně od potenciálních uchazečů a příjemců státní podpory. Přitom pokud by se ministerstvo v průběhu zadávacího řízení dozvědělo o tom, že se procesu přípravy zadávací dokumentace účastní nebo účastnili potenciální budoucí uchazeči, bylo by od přípravy realizace výzkumné potřeby třeba upustit.

Toto vyjádření Ministerstva vnitra soud shledal současně zcela souladným s etickým kodexem zaměstnance Ministerstva vnitra (pokynem ministra vnitra č. 54/2010 ze dne 16. 11. 2010, který se z obžalovaných vztahoval na obžalovanou [Obžalovaná 2]). Podle něho má mj. každý zaměstnanec ministerstva cítit základní hodnoty, mezi které patří zákonnost při rozhodování a rovný přístup ke všem fyzickým a právnickým osobám. Úkoly veřejné správy má plnit v souladu se zákony a ostatními předpisy, při kterých jedná pouze v rozsahu zákonem svěřené pravomoci orgánu veřejné správy a řídí se interními akty řízení. Má dbát na to, aby jeho rozhodování bylo objektivní, nestranné a přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem. Při rozhodování nemá preferovat osobní či skupinové zájmy a má se zdržet všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost. Také každý zaměstnanec musí svým jednáním předcházet situacím, ve kterých by byl vystaven střetu svého soukromého zájmu a zastávané pracovní pozice, a získal tak neoprávněný prospěch či výhodu pro sebe nebo někoho jiného. Zaměstnanec také nesmí připustit ovlivnění plnění jemu svěřených úkolů v oblasti veřejné správy, objektivního hodnocení věci a nestranného rozhodování. Konečně pak také zachovává mlčenlivost o skutečnostech, které se dozvěděl v souvislosti s plněním úkolů veřejné správy, jež by mohly poškodit nebo ohrozit činnost zaměstnavatele.

Obdobné povinnosti při plnění úkolů stanovoval též etický kodex příslušníka a zaměstnance [Právnická osoba 4] ze dne 27. 1. 2017 čj: MV-101990-17/PO-OK-2014, který byl závazný z obžalovaných pro obžalovaného [Obžalovaný 3].

V souvislosti s danou veřejnou zakázkou bylo tedy potřeba mj. dodržovat zásady transparentnosti a přiměřenosti (§ 6 odst. 1), rovného zacházení a zákazu diskriminace (§ 6 odst. 2), hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti při vynakládání finančních prostředků. Též bylo třeba dodržet ustanovení tohoto zákona o stanovení předpokládané hodnoty veřejné zakázky, která měla být zadavatelem vzhledem k způsobu jejímu zadání stanovena na základě údajů a informací o zakázkách stejného či podobného předmětu plnění nebo při absenci takových údajů a informací na základě z informací získaných průzkumem trhu, předběžnými tržními konzultacemi nebo jiným vhodným způsobem (§ 16 odst. 6). Dalším předpokladem řádného postupu bylo, aby zadávací podmínky nebyly stanoveny tak, aby určitým dodavatelům bezdůvodně přímo nebo nepřímo zaručovaly konkurenční výhodu nebo vytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže (§ 36 odst. 1).

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Podle nařízení Ministerstva vnitra č. 44/2014 ze dne 15. 12. 2014 a č. 45/2016 ze dne 23. 11. 2016 o zadávání veřejných zakázek (v rámci organizační složky státu Ministerstva vnitra) přitom mj. shodně platilo, že zástupci zadavatele, státní zaměstnanci, zaměstnanci a příslušníci bezpečnostních sborů činící úkony při zadávání byli povinni ve všech stádiích zadávacího řízení (řízení směřujícího k zadání veřejné zakázky) dodržovat zásady transparentnosti, zásadu rovného zacházení s cílem dosažení hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti při vynakládání finančních prostředků, nesměli se podílet na zpracování nabídky, podat nabídku a být dodavatelem veřejné zakázky, museli zajistit, aby zadávací řízení proběhlo v souladu se zákonem a s tímto nařízením, a stanovit zadávací podmínky, které záměrně nezvýhodní určitého dodavatele.

Současně tak tedy nebylo pochyb o tom, že obžalovaný [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2], a to přestože nebyli vedoucími představiteli zadavatele předmětné veřejné zakázky, kterým byla Česká republika – Ministerstvo vnitra, byli vzhledem k jejich tehdejšímu pracovnímu zařazení, konkretizovaným popisy jejich pracovní činností, proto povinni nejen vykonávat své funkce způsoby, aby v souvislosti se zadáváním veřejných zakázek nedocházelo k porušování zásad transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, s cílem dosažení hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti při vynakládání finančních prostředků (čl. 6 odst. 1 písm. b/ nařízení ministra vnitra č. 44/2014, o zadávání veřejných zakázek, resp. čl. 6 odst. 1 písm. b/ nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek), ale také dodržovat při výkonu svých povolení i pravidla další. Obžalovaná [Obžalovaná 2] jako nepolitická náměstkyně konkrétně zejména ta vycházející z ustanovení § 77 odst. 1 písm. b, h, i, t) a § 122 odst. 2 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, ve znění účinném do 31. 12. 2018, § 301 písm. d) a § 302 písm. g) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 44/2014, o zadávání veřejných zakázek, čl. 6 odst. 1 písm. b) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, čl. 4 odst. 1, čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 2 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra a čl. 17 odst. 2 písm. e) Organizačního řádu ministerstva vnitra ve znění účinném od 1. 1. 2017 a obžalovaný [Obžalovaný 3] vycházející z ustanovení § 45 odst. 1 písm. b), c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění účinném do 31. 12. 2018, čl. 6 odst. 1 písm. b), e) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, a čl. 4 odst. 1 a čl. 6 odst. 1 Etického kodexu zaměstnance Ministerstva vnitra.

Podstatné pro rozhodnutí tak v dané věci bylo proto zjištění, zda v posuzovaném případě způsobem souladným se zákonem o zadávání veřejných zakázek bylo či nebylo postupováno, a pokud nebylo, zda, z jakého důvodu a jakým způsobem se na takovém protiprávním postupu vědomě a s jakými záměry obžalovaní podíleli.

Na úvod řešení těchto otázek je možné poznamenat, že soud nepochyboval o tom, že na specifikování určitých výzkumných potřeb pojících se se zadáváním veřejných zakázek může být účastna veřejnost (jak takovou myšlenku obžalovaných [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] podpořili svědci [Osoba 1] a [Osoba 4]). Odpovídajícím ustanovením ve vztahu k tomu argumentu je s jasnou podmínkou ustanovení § 33 zákona o zadávání veřejných zakázek, podle něhož je zadavatel oprávněn vést tržní konzultace s odborníky či dodavateli s cílem připravit zadávací podmínky a informovat dodavatele o svých záměrech a požadavcích, avšak takové konzultace nesmí narušit hospodářskou soutěž. O takový případ se však v tom posuzovaném případě rozhodně nejednalo, jak bude ještě podrobněji vysvětleno níže.

Soud také vedle toho, že daná výzkumná potřeba nespadla z nebe, uvěřil, že v rámci [Právníká osoba 2] se mohlo dlouhodoběji řešit téma zdokonalování výcviku hasičů při leteckých nehodách, a že nakonec se tak v zásadě představy obžalovaného [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] o obsahu posuzovaného projektu svým způsobem protnulý s v úvahu přicházejícími potřebami [Právníká osoba 2], resp. státu.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Na druhou stranu se však zjevně nejednalo o potřebu [Právnícká osoba 2] dříve než v souvislosti s posuzovaným projektem poptávanou, natož o potřebu, která by se stala během roku 2016 reálně mimořádnou a naléhavou. Vedle toho, že by v takových případech existovala, byla dohledána a nepochybně orgánům činným v trestním řízení předložena přílehlavá dokumentace k tomu, například v podobě dřívějšího oslovení nějakých vysokých škol či jiných ústavů nebo úřadů ze strany [Právnícká osoba 2] či ministerstva vnitra ohledně spolupráce na vytvoření simulace zásahů u leteckých nehod, tak v případě, že by se jednalo o výzkumnou potřebu dlouhodobě poptávanou a v roce 2016 dokonce naléhavou, tak by se zcela jistě ve vztahu k ní objevovaly dlouhodobě nejen formální výstupy, ale zejména by tomu existoval i odpovídající odraz typu, že by taková výzkumná potřeba byla zakomponována do potřeb předložených ministerstvu vnitra v létě 2016 mezi dalšími a také by taková potřeba nebyla v rámci [Právnícká osoba 2] formálně chystána a připravena skutečně jen krátce před jejím vyjevením Ministerstvu vnitra.

Připomeňme, že naléhavost, resp. mimořádnost dané výzkumné potřeby byla obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] a částečně i [Obžalovaný 4] vysvětlována potřebou reagování na tehdejší společenskou situaci, na úmrtí lidí v důsledku havárií letadel, jejíž aktuálnost se zvýšila po teroristických útocích z 11. září 2001. Současné však obhajoba obžalovaného [Obžalovaný 3] a tvrzení svědka [Osoba 5] směřovaly tím směrem, že ona naléhavost dané výzkumné potřeby nastala až po červenci 2016, kdy již byly jiné výzkumné potřeby ministerstvu [Právnícká osoba 2] ve formě návrhů předloženy. Na první pohled je však zřejmé, že naléhavost výzkumné potřeby, jejímž předmětem byla simulace zásahů u leteckých nehod, nebyla zjevně po červenci 2016 o nic intenzivnější, než mohla být v době několika mnoha let před tím, nebo alespoň z provedených důkazů nic takového nevyplynulo, a ani soudu není známo, že by kupříkladu k jaru roku 2016 došlo k nějakým událostem, které by na jednu stranu založily onu naléhavost posuzované výzkumné potřeby, avšak současně až v době, kdy by již nebylo možné na takovou událost reagovat ze strany ústředních orgánů státní správy či ze strany samotného [Právnícká osoba 2] způsobem, aby návrh na takovou výzkumnou potřebu mohl být podán Ministerstvu vnitra spolu s ostatními nezbytnými výzkumnými potřebami v červenci 2016.

Soud je přesvědčen, že reálnou potřebnost a „naléhavost“ dané výzkumné potřeby nejpřílehlavěji vyjádřil svědek [Osoba 1], který totiž popsal, že myšlenka na danou výzkumnou potřebu vycházela z výsledků jakéhosi dřívějšího projektu, který s kolegy řešil nějakou dobu před rokem 2016, a v rámci nichž se ukázalo, že není řešena problematika výcviku a edukace hašení mimo perimetr letiště, nehod letadel a testování hořlavosti materiálů používaných v letectví. Přitom s touto myšlenkou šel on na svou první schůzku s obžalovaným [Obžalovaný 3], který v tu dobu podle svědka [Osoba 1] sice měl nějakou rámcovou představu o potřebnosti edukace hasičů, nikoli však představu hlubokou. V zásadě se tak jednalo o to, že to byl on, svědek [Osoba 1], kdo se snažil obžalovaného [Obžalovaný 3] přesvědčit, aby [Právnícká osoba 2] tuto myšlenku v té době podpořil. Soud přitom nezjistil v tomto a ani v žádném dalším pro rozhodnutí podstatném směru důvody pochybovat o věrohodnosti svědka [Osoba 1], který nemohl mít žádný zájem obsah své komunikace s obžalovaným [Obžalovaný 3], včetně té počáteční, líčit odlišně od reality a tvrdit, že k akceptování zpracování projektu na takové téma obžalovaného [Obžalovaný 3] přesvědčoval, pokud by tomu tak nebylo. Podobně vznik „poptávky“ po projektu týkajícího se simulace zásahů u leteckých nehod ze strany Ministerstva vnitra vylíčil svědek [Osoba 13]. Z toho důvodu měl soud za bezpečně vyvrácenou verzi obžalovaných [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2], kterou v některých momentech své obhajoby naznačovali, že toto téma bylo [Právnícká osoba 2] po dlouholeté diskuzi na konci léta 2016 jasně definované a že kontaktování se s [Osoba 1] spočívalo v konzultacích jako s nepodjatým odborníkem, jak toto téma vědecky zpracovat a výsledky výzkumu přenést do praxe. Skutečná potřebnost a „naléhavost“ dané výzkumné potřeby evidentně spočívala v něčem jiném než v tom, že by [Právnícká osoba 2] byl nedočkavý na zadání léta diskutovaného projektu, který

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

by dovedl lépe připravit [Právnícká osoba 2] na zásahy u leteckých nehod a kterým ve výsledku byl projekt Simulace zásahů u leteckých nehod, ale přesto by o jeho schválení a o prosazení jeho financování prokazatelným způsobem neusiloval nejen onu řadu let, ale ještě ani v červenci 2016, když byly ze strany [Právnícká osoba 2] na základě výzvy Ministerstva vnitra shromažďovány, shromážděny a vyjeveny jiné potřeby (projekty), jak o tom svědčil Podklad GŘ [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] - druhá identifikace výzkumných potřeb ze dne 26. 7. 2016 č. j.: MV-104105-2/P-OKR-2016, a k tomuto kroku by se tento sbor odhodlal teprve, avšak současně také záhy poté, co se do problematiky vložila ředitelka jedné z pražských nemocnic, obžalovaná [Obžalovaná 1], která seznámila obžalovaného [Obžalovaný 3] se svědkem [Osoba 1]. Na tomto závěru nic nezměnila ani výpověď svědka [Osoba 5], který sice na jednu stranu potvrdil, že se sám o dané výzkumné potřebě jím řízeného sboru dozvěděl až v roce 2016 během jedné z porad vedení, ale na druhou stranu obhajoval její potřebnost a svým způsobem i naléhavost tím, že na daný typ událostí metodika a simulátor k roku 2016 zpracovány nebyly, nebo tím, když vysvětloval, že mimořádnou a naléhavou potřebou je v zásadě každá potřeba, která přisívá k lepší ochraně životů a zdraví; takové jeho vysvětlení však nebylo překvapivé, když danou výzkumnou potřebu jako mimořádnou osobně poté, co mu ji nechal obžalovaný [Obžalovaný 3] předložit, podepsal. Podle přesvědčení soudu nebylo dost dobře možné očekávat, že by svědek Ing. [Osoba 5], byť s odstupem času, byl ochoten důvodnost svých úkonů v této věci zpochybnit. O tom, že daná problematika nebyla nijak dlouhodobě coby reálně uvažovaná a naléhavá potřeba diskutována, svědčil i obsah výpovědi svědka [Osoba 4], vedoucího oddělení xxx, který totiž popsal, jak přestože jejich oddělení dávalo běžně předkladatelům výzkumných potřeb posouzení, zda jejich návrhy na výzkumné potřeby splňují potřebné požadavky zejména z výzkumného pohledu, v souvislosti s touto výzkumnou potřebou se o její přijatelnost zajímal mj. obžalovaný [Obžalovaný 3] až krátce před jejím předložením v podobě návrhu na výzkumnou potřebu. Sám pak tento svědek také nedovedl během své výpovědi naléhavost této potřeby v jejím odůvodnění od [Právnícká osoba 2] dost dobře dovodit, byť by bylo možné předpokládat, že jako vedoucí pracovník oddělení, které mělo výzkumné potřeby na starosti nejen z již zmíněných hledisek, ale také z hlediska posuzování jejich potřebnosti, přínosů a způsobů zpracování, by toho musel schopen být, stejně jako by mu bývalo mohlo být již dříve něco známo o takové letité potřebě, což ale také nebylo. Naléhavost této výzkumné potřeby nebyla schopna na základě dokumentace předložené [Právnícká osoba 2] interpretovat ani svědkyně [Osoba 7] (dříve xxx), která pracovala v rozhodně době na Ministerstvu vnitra jako vedoucí [název oddělení] a měla danou výzkumnou potřebu na starosti v době, kdy se tato již připravovala pro zadání formou veřejné zakázky. Svým způsobem o závěru, že daná výzkumná potřeba nebyla dlouho před jejím navržením Ministerstvu vnitra ani v rámci [Právnícká osoba 2] prokazatelným způsobem jako naléhavá řešena, svědčilo též to, co obžalovaný [Obžalovaný 3] vysvětloval opomenutím, totiž že dokumentaci, která se vázala k dané výzkumné potřebě a kterou on sám zanesl do evidenčního systému GINIS na konci října 2016, nenesla žádnou spisovou značku. I kdyby soud chtěl jako důvod toho přijmout vysvětlení obžalovaného [Obžalovaný 3] týkající se jeho zapomnitlivosti, nemohl přejít tu skutečnost, že se ale ze žádného důkazu nepodávalo nic o tom, že by této věci vůbec kdy v té době nějaká spisová značka přidělena byla, natož v době předcházející. Přitom právě pokud by tomu tak bylo, bylo by to bývalo znakem o tom, že daná výzkumná potřeba skutečně byla na půdě [Právnícká osoba 2] když ne po léta, tak alespoň nějakou delší dobu před jejím vyjevením Ministerstvu vnitra vážně a úředním způsobem reálně uvažovaná, řešená a zpracovávána, jako tomu bylo u čtyř výzkumných potřeb, které byly navrženy ze strany [Právnícká osoba 2] Ministerstvu vnitra v červenci 2016 a které pod spisovými značkami evidovány prokazatelně byly. Konečně o tom, že daná výzkumná potřeba nebyla rozhodně naléhavá, svědčila též výpověď svědka [Osoba 13], kterou vyličil, že přímo od obžalovaného [Obžalovaný 4] měl v době, kdy se s ním a s obžalovanou [Obžalovaná 1] setkával, mj. informaci, že by dokonce bez dohody mezi obžalovanými nebyl daný projekt (projekt se zaměřením na simulaci zásahů u leteckých nehod) vůbec [Právnícká osoba 2] a poté Ministerstvem vnitra poptáván. Závěr, že se tedy v daném případě nejednalo o potřebu mimořádnou, naléhavou,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

podporovalo i sdělení Ministerstva vnitra ze dne 21. 8. 2024, podle kterého je možné v odůvodněných případech předkládat výzkumné potřeby i mimo identifikaci výzkumných potřeb, ale odůvodněnými případy se mají na mysli především takové, kdy je třeba nutná flexibilní reakce na mimořádné bezpečnostní hrozby, mimořádné události a nouzové a krizové stavy. A o takový případ se tedy evidentně nejednalo.

Obžalovaný [Obžalovaný 3] přitom potvrdil, že obžalovaná [Obžalovaná 1] nebyla v potřebách [Právnická osoba 2] orientovaná, a současně z kontextu jeho výpovědi bylo zřejmé, že se nikdy obžalované [Obžalovaná 1] nezmiňoval o tom, že by pro svou práci potřeboval její součinnost, aby se mohl poradit s nějakým akademikem, s vědeckým pracovníkem či zaměstnancem nějaké vysoké školy o tom, co by bylo v oblasti vylepšení výcviku hasičů možné realizovat. Obžalovaná [Obžalovaná 1] s obžalovaným [Obžalovaný 4] tak těžko mohli domluvit schůzku za účelem setkání obžalovaného [Obžalovaný 3] a svědka [Osoba 1] proto, že by takové setkání ke své činnosti potřeboval [Právnická osoba 2], resp. obžalovaný [Obžalovaný 3]. Logicky tedy k setkání obžalovaného [Obžalovaný 3] se svědkem [Osoba 1] muselo dojít z důvodu potřeb jiných a někoho jiného. Že by takovou potřebu měla sama o sobě [Obžalovaná 1], bylo možné odmítnout pro již výše uvedené. Rozhodně soud ze žádného důkazu nezaznamenal sebemenší náznak toho, že by obžalovaná [Obžalovaná 1] byla zapálená do potřeb [Právnická osoba 2] nebo do problematiky leteckých nehod, aby svou (soukromou) aktivitou chtěla nezištně napomoci dobré věci v tomto směru. Schůzku s obžalovaným [Obžalovaný 3] v přítomnosti obžalované [Obžalovaná 1] si pak u obžalované [Obžalovaná 1] nemohl vyžádat sám svědek [Osoba 1], protože pokud by tomu tak bylo, jak se snažil přesvědčit obžalovaný [Obžalovaný 4], nedával by mu obžalovaný [Obžalovaný 4] z ničeho nic instrukce, aby na takovou schůzku šel a plnil od toho okamžiku, co mu bude obžalovanou [Obžalovaná 1] řečeno, jak naproti tomu popsal svědek [Osoba 1], který tak současně vyvrátil jedno z nepřilís přesvědčivých tvrzení obžalovaného [Obžalovaný 4], že o zajištění takové schůzky ho svědek [Osoba 1] žádal, a to zrovna někdy v době, kdy on sám si postěžoval spolupobžalované [Obžalovaná 1], jak měl špatný den, když zjistil, že jim na Ministerstvu vnitra neprošly dva jiné projekty. I logicky proto jedinou osobou, která mohla primárně usilovat o to, aby se do věci vložila obžalovaná [Obžalovaná 1], aby došlo jejím prostřednictvím k propojení svědka [Osoba 1] a obžalovaného [Obžalovaný 3], a která současně mohla požádat obžalovanou [Obžalovaná 1] či přijmout její nabídku, ve výsledku dohodnout se s ní, že takové seznámení zařídí, tak mohl být leda obžalovaný [Obžalovaný 4], byť ten se k tomu jednoznačně nepřiznal.

Soud uvěřil té části výpovědi obžalovaného [Obžalovaný 3], kterou objasňoval motivaci svědka [Osoba 1] ke komunikaci s ním a která i podle tohoto obžalovaného spočívala ve snaze získat nějaký projekt. Již jen z logiky věci tak bylo možné stejnou motivaci dovozovat i u obžalovaného [Obžalovaný 4], který, byť toto též přímo nepotvrdil a omezil se jen na vylíčení jednoho z těžkých dnů obžalované [Obžalovaná 1] právě kvůli tomu, že se svými kolegy z vysoké školy nezískal zadání žádného projektu, uvedl v souvislosti s dotazem po důvodech zapojení se do věci obžalované [Obžalovaná 1] právě toto postěžování si adresované [Obžalovaná 1]. To bezesporu mohlo být skutečně významným spouštěčem dalších posuzovaných událostí, byť obžalovaný ve své pozdější výpovědi toto postěžování si spolupobžalované [Obžalovaná 1] spojoval se svou snahou získat pro ponaučení do budoucna posudky, na základě kterých předchozí projekty na ministerstvu nebyly přijaty. Každopádně to, že obžalovaný [Obžalovaný 4] vyslal svědka [Osoba 1] na schůzku s obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3], nebylo zjevně z toho důvodu, aby [Osoba 1] měl v životě o pár přátel víc, ani z toho důvodu, aby se tím účastnil v restauraci společné konference zástupců vysokých škol a orgánů státní správy na téma jejich budoucí spolupráce (tedy setkání ve formě, kterou například v souvislosti se spoluprací orgánů státní správy a vysokých škol popsal svědek [Osoba 4]), nýbrž z toho důvodu, jak jej ve své podstatě vylíčil svědek [Osoba 1], tedy aby možnost dodat nějaký projekt v oblasti letectví (ze strany obžalovaného [Obžalovaný 4], svědka [Osoba 1] a jejich kolegů zejména z tehdejšího [Vysoká škola 1] kde v té době oba dva ještě působili)

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

našla svůj odraz v zájmu o nějaký projekt na takové téma ze strany státu prostřednictvím potřeb Ministerstva vnitra, resp. [Právnická osoba 2], a tento zájem vedl k jeho zadání a profinancování ze státních prostředků v rámci odpovídajícího programu. Proto se logicky se stejným záměrem odehrávalo také vše následující.

O tom, že obžalovaná [Obžalovaná 1] do toho plánu, na kterém se tedy musela nutně nejprve domluvit s obžalovaným [Obžalovaný 4], zapojila obžalovaného [Obžalovaný 3], který byl očividně svolný ke spolupráci se svědkem [Osoba 1], aby vhodný projekt byl týmu lidí kolem něho a obžalovaného [Obžalovaný 4] státem zadán ke zpracování, svědčilo poděkování svědka [Osoba 1] za to, které adresoval obžalované [Obžalovaná 1] v souvislosti se svou tehdy probíhající komunikací s obžalovaným [Obžalovaný 3] a které jí vyjádřil v zaznamenané telekomunikaci ze dne 22. 7. 2016.

Jak již bylo uvedeno, sám obžalovaný [Obžalovaný 3] nezasíral, že to, oč svědku [Osoba 1] šlo, nespočívalo v tom, aby nějakým způsobem poradil [Právnická osoba 2], co je možné pro zvýšení bezpečnosti v letectví tou kterou vysokou školou vyprodukovat, nebo čím je možné se v akademické sféře zabývat, nýbrž v tom, že v rámci kontaktu s ním chtěl právě na téma v tomto směru přímo projekt získat, což korespondovalo i s výpovědí svědka [Osoba 1]. Tomu plně také odpovídala zaznamenaná emailová komunikace mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovaným [Obžalovaný 3], v rámci které totiž svědek [Osoba 1] zasílal v červenci 2016 obžalovanému [Obžalovaný 3] jako návrh jeho možného zpracování postupně upravovaný návrh projektu Zavedení a provoz bezpilotních prostředků v rámci složek orgánů státní správy, nejprve s předpokládaným rozpočtem celého projektu s částkou ve výši 118,4 mil. Kč a, vzhledem k zjevné nepřijatelnosti takových nákladů, posléze s předpokládaným rozpočtem ve výši 40 mil. Kč, a to v prvním případě s průvodním textem, že mu v příloze zasílá slíbený návrh projektového záměru a že mu zavolá ohledně případných připomínek, v následujícím případě pak s průvodním textem, že mu v příloze zasílá projektový záměr s rozpočtem upraveným podle požadavku. Nebo o tom svědčila také emailová komunikace z počátku srpna 2016, v rámci které zaslal svědek [Osoba 1] obžalovanému [Obžalovaný 3] a v kopii obžalovanému [Obžalovaný 4] dokument s názvem „Hasici_simulator“, který podle metadat vytvořil tento svědek pár dní před tím, s průvodním textem, že mu v příloze zasílá návrh projektu (na simulátor požáru letadel pro [Právnická osoba 5]) s úpravou v rovině zaměření projektu především na výcvik, tvorbu metodik a legislativu a v rovině rozpočtu, po jehož přijetí obžalovaným [Obžalovaný 3] tomuto svědek za to poděkoval. Patrně by tak svědek [Osoba 1] nečinil a neděkoval obžalovanému [Obžalovaný 3], pokud by v podstatě jako akademik tomu radil v tom, co je možné realizovat. Stejně tak by svědek [Osoba 1] nezasílal tento dokument v kopii obžalovanému [Obžalovaný 4], který by s jeho přípravou, obsahem a zamýšlenou realizací neměl mít nic společného, jak se snažil obžalovaný [Obžalovaný 4] přesvědčit. Rovněž by svědek [Osoba 1] v takové pozici jakéhosi jinak nezúčastněného nezávislého rádce nevyjadřoval opakované velké poděkování obžalované [Obžalovaná 1] dne 23. 2. 2017, jak bylo patrné z jejich whatsappové komunikace, v souvislosti s tím, že se předchozího dne setkal s obžalovaným [Obžalovaný 3], se kterým dodělal úpravy v zadávací dokumentaci, které požadovalo po [Obžalovaný 3] Ministerstvo vnitra (svědkyně [Osoba 7]). Děkovat obžalované [Obžalovaná 1] totiž svědek [Osoba 1] mohl leda za to, že díky ní a její dohodě s obžalovaným [Obžalovaný 4] tímto způsobem spolupracoval mj. s obžalovaným [Obžalovaný 3] při snaze v prosazení daného projektu k zadání a profinancování Ministerstvem vnitra a podílel se na tvorbě mj. zadávací dokumentace, která měla být adresována v připravovaném zadávacím řízení budoucím uchazečům o veřejnou zakázku, mezi nimiž od počátku měly být podle představ obžalovaných vysoké školy reprezentované tímto svědkem a obžalovaným [Obžalovaný 4]. Proto také soud nemohl přitakat interpretaci svědka [Osoba 1], že v daném případě se jeho „spolupráce“ s obžalovaným [Obžalovaný 3] nelišila od případů, ve kterých se orgány státní správy obracely s konzultacemi v oblasti vědy a výzkumu na vysoké školy a ve kterých třeba i on sám pracoval na zpracování specifikací výzkumných projektů, nehledě na to, že v takových případech pak patrně nevykonával

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

žádnou práci za nějakou vysokou školu, která by se jeho prostřednictvím účastnila veřejné zakázky vyhlášené za účelem zpracování takové potřeby a zadávané podle zákona o veřejných zakázkách v otevřeném řízení. I pokud by tomu však snad kdy bylo, tzn. že by požadovaný projekt, jeho výsledky a přínos, odbornost zpracovatelů definovali namísto zadávajícího státního orgánu podle jeho vlastních skutečných potřeb a požadavků zástupci budoucího dodavatele veřejné zakázky, jak se o tom vyjadřoval obžalovaný [Obžalovaný 4], nebylo by možné takový proces shledat správným a zákonným z důvodů, které budou rozvedeny dále, a zároveň tím aprobovat bezvadnost postupu v posuzovaném případě.

Že obžalovaný [Obžalovaný 3] chtěl napomoci takovému dohodnutému scénáři zcela vědomě, nasvědčovalo mj. to, že obžalovaný [Obžalovaný 3] disponoval specifikací dřívější veřejné zakázky ve výzkumu, vývoji a inovacích s názvem „Využití odborných kapacit civilního sektoru pro posílení složek IZS“, jejímž byl gestorem. Tento dokument, z jehož metadat vyplývalo, že byl vytvořen a naposledy uložen dne 22. 8. 2016 ve 14:25 hodin právě obžalovaným [Obžalovaný 3], tedy v době, kdy byl podle návštěvní knihy u něho na [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] na xxx na návštěvě svědek [Osoba 1] (v době od 13:54 do 14:30 hodin), se přitom dostal do dispozice svědku [Osoba 1], neboť tento dokument s označenými (vyžlucenými) částmi o zaměření výzkumné potřeby jako veřejné zakázky byl mj. vydán policejnímu orgánu tehdejším zaměstnavatelem svědka [Osoba 1], [Vysoká škola 1]. Lze usuzovat, že důvodem, pro který byl obžalovaným [Obžalovaný 3] svědku [Osoba 1] tento dokument poskytnut, spočíval v tom, aby ho svědek [Osoba 1] měl jako vzor pro formální zpracování podkladů k veřejné zakázce - zamýšlené výzkumné potřebě do podoby, která by byla přijatelná pro schvalovací proces, včetně jejího odůvodnění a obvyklých obsahových náležitostí, a aby popis veřejné zakázky do takové podoby přímo on (případně s nějakými spolupracovníky) zpracoval, což mohlo být i z toho prostého důvodu, který zmínila svědkyně [Osoba 18] a který spočíval v tom, že obžalovaný [Obžalovaný 3] ani nebyl schopen sám onu aktuální potřebu státu odpovídající zamýšlenému projektu specifikovat. Soud přitom již na tomto místě podotýká, že výpověď svědkyně [Osoba 18], nejen v tomto ohledu hodnotil jako zcela věrohodnou, neboť nezjistil žádné relevantní důvody, pro které by usvědčovala v čemkoli kohokoli z obžalovaných nepravdivě. Rozhodně za takové důvody, pro které by svědkyně riskovala své trestní stíhání, než aby vypovídala pravdivě, soud nepovažoval ty okolnosti, o které se opírala obhajoba a o kterých se zmiňoval svědek [Osoba 1] a které potvrdila dokonce sama svědkyně [Osoba 18], totiž že ta odcházela z pardubické univerzity za existence neshod s ostatními spolupracovníky. Soud naopak zaznamenal v její výpovědi týkajících se skutečností, které byly pro rozhodnutí důležité, znaky korektnosti, nasvědčující tomu, že svou výpověď rozhodně nechtěla žádnému z obžalovaných záměrně nepravdivě přitížit. Závěr o věrohodnosti svědkyně [Osoba 18] soud učinil též z toho důvodu, že v rozhodných momentech její výpověď korespondovala i s jinými důkazy.

O tom, že obžalovaný [Obžalovaný 3] poskytl svědku [Osoba 1] specifikaci nějaké dřívější veřejné zakázky jako vzor pro vytvoření specifikace předmětné veřejné zakázky, totiž dobře svědčilo to, jak následně s tímto dokumentem bylo svědkem [Osoba 1] naloženo. Ještě téhož dne (22. 8. 2016 v 15.16 hodin), jak vyplynulo z emailové komunikace, jak potvrdili i všichni zainteresovaní a dále uvedení svědci a jak bylo zřejmé i z protokolu o vydání věci (týkajícího se počítače svědka [Osoba 9]), totiž svědek [Osoba 1] tento dokument zaslal emailem (s předmětem „VZ“) svým kolegům, jednak svědku [Osoba 9], působícímu na [Fakulta Vysoké školy 3] [Vysoká škola 3], a jednak svědku [Osoba 24], projektovému manažeru xxx [Fakulta Vysoké školy 3] [Vysoká škola 1], se žádostí o pomoc s doplněním určitých pasáží v textu. Zajištěná emailová komunikace mezi těmito svědky a zajištěné různé verze tohoto dokumentu („xxx xxx xxx“) pak dobře svědčily o tom, že v době od 24. 8. do 29. 8. 2016 tito svědci ve vzájemné spolupráci následně nejenže v tomto jimi upravovaném dokumentu uvedli již napříště používaný název předmětné veřejné zakázky - Simulace zásahů u leteckých nehod, ale v jeho odůvodnění také právě oni popsali hlavní cíle

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

projektu, definovali jeho charakter a hodnocení jeho přínosu a též do něj zapracovali předpokládanou hodnotu veřejné zakázky. Přitom tento dokument, jak bylo opět dobře patrné ze zajištěné emailové komunikace, v nakonec zpracované verzi („xxx“) během dne 29. 8. 2016 zaslal svědek [Osoba 1] emailem obžalovanému [Obžalovaný 3] (s předmětem „Projekt [Vysoká škola 1]“) jako návrh projektu k připomínkám.

O skutečné roli obžalovaného [Obžalovaný 3] v posuzovaném případě ve smyslu, že to nebyl on, kdo sám reálně zpracovával podklady k budoucí veřejné zakázce týkající se dané výzkumné potřeby, a že to nebyl [Osoba 1], který tomuto obžalovanému v souvislosti s výzkumnou potřebou poskytoval jen nějaké dílčí odborné rady a názory, ale že to bylo v zásadě naopak, tedy že to byl obžalovaný [Obžalovaný 3], který ve snaze napomoci přijetí návrhu zamýšleného projektu Ministerstvem vnitra a prosazení jeho financování skrze veřejnou zakázku ve prospěch a v zájmu obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] poskytoval skrze svědka [Osoba 1] užitečné procesní informace a věcné rady pro zpracování podkladů pro veřejnou zakázku a ponechal v zásadě „volnou ruku“ pro jejich tvorbu prostřednictvím svých kontaktů se svědkem [Osoba 1] jejím budoucím uchazečem o zakázku, svědčila velice dobře výpověď svědka [Osoba 1]. Ten totiž uvedl, že ještě v době před tím, než se rozhodlo, že se bude jednat o projekt s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, tak o tom, že podkladové materiály - specifikaci veřejné zakázky pro zadávací řízení zpracuje s týmem lidí kolem sebe a předá je obžalovanému [Obžalovaný 3], se dohodl s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 1] s tím, že součástí takovéto dohody byl i obžalovaný [Obžalovaný 4]. I proto tedy nebylo sporu o tom, že svědek [Osoba 1] nevystupoval v roli jakéhosi rady dávajícího experta v oblasti bezpečnostního výzkumu, byť by v tomu odpovídající databázi MV ČR veden byl, protože zkrátka v daném případě nebyl, a to ani neformálním, konzultantem poskytovatele určitého dotačního programu na vědu a výzkum či odborného gestora.

Velice dobře o tom svědčil obsah zaznamenané telekomunikace mezi obžalovaným [Obžalovaný 3] a obžalovanou [Obžalovaná 1] ze dne 4. 10. 2016 a mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovanou [Obžalovaná 1] ze dne 14. 10. 2016. V prvním případě totiž obžalovaný [Obžalovaný 3] sdělil obžalované [Obžalovaná 1], že u nich už je vše hotovo a že to nyní řeší s obžalovanou [Obžalovaná 2] a dalšími lidmi z Ministerstva vnitra, s dovětkem, že toto již ale možná ona ví. Ve vztahu k druhé zaznamenané komunikaci pak platilo, že z ní vyplývalo, že uvedeného dne 14. 10. 2016 se obžalovaný [Obžalovaný 3] setkal se svědkem [Osoba 1] a poskytl mu informace o tom, že ([Osoba 1]) se svými kolegy musí do žádosti o realizaci výzkumné potřeby doplnit pár věcí. Konkrétně se přitom jednalo, jak se dalo dovodit z emailu odeslaného [Osoba 1] v té době svým kolegům [Osoba 9] a [Osoba 24], který měl soud rovněž jako důkaz k dispozici a jehož přílohou byl sken listu s poznámkami, že bylo třeba doplnit popis činností, které budou v rámci veřejné zakázky realizovány, upřesnit kvalifikační podmínky a další. Soud přitom neměl důvod pochybovat o tom, že svědek [Osoba 1] v komunikaci s obžalovanou [Obžalovaná 1] vyjádřil reálný stav, neboť svědek [Osoba 1] nemohl mít důvod si v tomto cokoli vymýšlet. Ve výsledku tak soud neměl ani pochybnosti o tom, že to byl obžalovaný [Obžalovaný 3], který pro podání bezvadného návrhu výzkumné potřeby za [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], což jistě bylo podmínkou pro zdárné přijetí tohoto návrhu ministerstvem a odsouhlasení financování předmětné výzkumné potřeby (projektu), zaúkoloval v souladu s původní dohodou mezi ním a obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] a svědkem [Osoba 1] o tom, že podkladové materiály zpracuje [Osoba 1] s týmem lidí kolem sebe, tým lidí tehdy působících na [Vysoká škola 1] k jeho doplnění, což plně korespondovalo s obsahem zprávy, kterou svědek [Osoba 1] informoval současně obžalovanou [Obžalovaná 1], že do zítřka se svými kolegy připomínky do návrhu zapracuje, aby mohl být opravený návrh za [Právníká osoba 2] na ministerstvo brzy znovu podán.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Nejen z výpovědi svědků [Osoba 1], [Osoba 9] a [Osoba 24]., ale i ze zajištěné emailové komunikace mezi těmito svědky a [Osoba 22] z [Vysoká škola 1] pak bylo nadevši pochybnost zřejmé, že tento postup obžalovaného [Obžalovaný 3] se nemínil účinkem, protože ve dnech 14. až 17. 10. 2016 tito jmenovaní ve vzájemné spolupráci zapracovali do již dříve vytvořeného dokumentu („xxx“ ze dne 29. 8. 2016) připomínky, kterých se dostalo svědku [Osoba 1] od obžalovaného [Obžalovaný 3], a to k harmonogramu činností a k přínosu projektu, doplnili v něm text a zpřesnili kvalifikační předpoklady způsobem, že tyto byly akceptovatelné pro Ministerstvo vnitra jako zadavatele veřejné zakázky, ale současně mohly být plněny týmem spolupracovníků kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], načež svědek [Osoba 1] odeslal takto upravený materiál („hasici_sim_v4“) dne 19. 10. 2016 opět obžalovanému [Obžalovaný 3] s průvodním textem, že se snažili zapracovat všechny připomínky a že doufá, že takto upravený projekt je již hodnotitelný kladně. O tom všem dobře svědčil obsah upravovaných dokumentů, včetně průvodních emailů.

Pokud tedy svědek [Osoba 1] ve své výpovědi uvedl, že prvotní setkání s obžalovaným [Obžalovaný 3] a další sled událostí vnímal (jen) tak, že s kolegy pomohou ke specifikaci dané výzkumné potřeby, nebyl podle přesvědčení soudu v ten okamžik zcela upřímný. Stejně tak se soud neztotožnil s názorem svědka [Osoba 1], že obžalovaný [Obžalovaný 3] podle něj mohl vnímat jeho činnost jen jako nějakou pomoc, konzultaci. Podle přesvědčení soudu tomu tak být ani hypoteticky ve skutečnosti být nemohlo, neboť svědek [Osoba 1] současně v podstatě potvrdil, že autorem veškerých materiálů byl on sám se svým týmem kolegů z [Vysoká škola 1]. Potvrdil v této souvislosti, že v rámci příprav pro zadávací dokumentaci psal se svými kolegy například, co má být výsledkem výzkumné potřeby či ona zmiňovaná kvalifikační kritéria, což potvrdila také svědkyně [Osoba 18]. Svědek [Osoba 1] navíc dále potvrdil, že materiály týkající se výzkumné potřeby, jejímž výsledkem mělo být zadání projektu, připravoval s kolegy tak, jako že se ho bude účastnit [Vysoká škola 1] – to do konce roku 2016, a následně tak, když především věděli, že s obžalovaným [Obžalovaný 4] a s dalšími kolegy tento ústav opustí, aby se ho mohlo účastnit ono konkrétní sdružení vysokých škol – oněch tří univerzit, které dané téma jako celek bylo schopno zpracovat. Rovněž svědek [Osoba 24] k této otázce uvedl, že on s kolegy vzhledem k povaze jejich činnosti při úpravě dané dokumentace již v roce 2016 předpokládali, že se jedná o přípravné práce veřejné zakázky, která by mohla být vyhlášena a kterou by jejich ústav mohl získat, načež se s příchodem roku 2017 a přesuny obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] z [Vysoká škola 1] změnilo jen to, že o zakázku se měly ucházet (dva) subjekty od [Vysoká škola 1] odlišné.

Tento scénář se naplňoval již při zpracování požadavků na výzkumnou potřebu, jak bylo zmíněno výše, neboť například v dokumentu, který dne 19. 10. 2016 zaslal svědek [Osoba 1] obžalovanému [Obžalovaný 3], učinil obžalovaný [Obžalovaný 3] podle porovnání obsahu téhož dokumentu ze dne 27. 10. 2016, který byl zajištěn v počítači obžalovaného [Obžalovaný 3], jen minimum změn (v podstatě jen změnil označení autora), načež jej takto nechal podepsat generálního ředitele a oficiálně odeslat na Ministerstvo vnitra.

Pokud pak obžalovaný [Obžalovaný 3] tímto způsobem nechal svědka [Osoba 1] naformulovat obsah výzkumné potřeby (projektu) či požadavky na kvalifikační předpoklady, musel mít v podstatě jistotu, a to nejenom on sám, ale i všichni ostatní obžalovaní, že je tento svědek naformuluje tak, aby svého záměru, ale logicky i záměru všech obžalovaných dosáhl, tedy tak, aby reálnou možnost v rámci budoucího zadávacího řízení s nabídkou projektu uspět a na tomto následně s finanční podporou státu pracovat měl tým spolupracovníků na [Vysoká škola 1] a později tým ze sdružení vysokých škol. Svědek [Osoba 1] přitom, jak již bylo zmíněno, v této souvislosti potvrdil, že skutečně do konce roku 2016 připravoval podklady pro zadání projektu a složení řešitelského týmu s tím, že projekt bude řešit „jejich“ tým na [Vysoká škola 1] resp. v souvislosti s jejich přestupem tým z [Vysoká škola 3], včetně svědka [Osoba 8] a svědka [Osoba 9], a následně, od ledna 2017,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

také s tím, že problematiku legislativní budou řešit [Osoba 16] a [Osoba 10] ze [Vysoká škola 2] a že na řešení projektu se také bude podílet tým z košické univerzity, čemuž odpovídala podoba zadávací dokumentace, včetně toho, že v ní, aby nemohla být diskvalifikována posledně uvedená vysoká škola, uvedl jako jednu z podmínek pro uchazeče, že doloží čestné prohlášení každého člena realizačního týmu, že ovládá český nebo slovenský jazyk.

Tomu, že se obžalovaný [Obžalovaný 3] snažil napomoci dohodnutému scénáři zcela vědomě, nasvědčovalo, že na počátku ledna 2017, jak to popsal svědek [Osoba 1], nechal tohoto svědka fakticky zpracovat rovněž zadávací dokumentaci k veřejné zakázce, ohledně které musel obžalovaný vědět, že bude budoucímu zadavateli - Ministerstvu vnitra, konkrétně odborům bezpečnostnímu a veřejných zakázek, sloužit jako stěžejní podklad pro následující zadávací řízení, čemuž tak také bylo, jak potvrdil a důvody toho popsal svědek [Osoba 26], na čemž nic nemění, že za její konečný obsah odpovídal odbor veřejných zakázek, jak například připomněl svědek [Osoba 6], ale jak neopomněl v rámci své obhajoby zmínit ani obžalovaný [Obžalovaný 3]. Vedle výpovědi svědků [Osoba 1] a [Osoba 13] o tom totiž dobře svědčil obsah emailové komunikace mezi svědkyní [Osoba 7] (dříve xxx) a obžalovaným [Obžalovaný 3] a mezi obžalovaným [Obžalovaný 3] a svědkem [Osoba 1] (a svědkem [Osoba 1] a jeho kolegy) ve dnech 19. 1. 2017 až 20. 2. 2017. Z této komunikace bylo patrné, že poté, co svědkyně [Osoba 7], vedoucí [název oddělení] [název odboru] na Ministerstvu vnitra zaslala obžalovanému [Obžalovaný 3] emailovou zprávu se žádostí o úpravu popisu technické kvalifikace, o stanovení termínu pro podání nabídek a o doplnění toho, z čeho plyne novost požadovaného softwaru, který by měl být dodán, jejíž přílohou byla zadávací dokumentace se specifikací veřejné zakázky Simulace zásahů u leteckých nehod, přeposlal obžalovaný [Obžalovaný 3] tuto zprávu včetně uvedených příloh svědku [Osoba 1] který ji následně přeposlal svým kolegům [Osoba 19] a [Osoba 21] a poté, co svědek [Osoba 1] se svými kolegy učinil, a to i na základě ústní komunikace mezi nimi, jak to svědek [Osoba 1] popsal, v dokumentech požadované úpravy, včetně tedy toho, že technickou kvalifikaci (požadavky na odbornost členů výzkumného týmu) upravil tak, aby odpovídala řešitelskému týmu kolem něho (jemu samotnému, [Osoba 8] a [Osoba 9]), zaslal takto upravené dokumenty nazpět obžalovanému [Obžalovaný 3]. Přitom s ohledem na výpověď svědků [Osoba 1] a [Osoba 21] a obsah tímto způsobem dotvořené zadávací dokumentace bylo současně zřejmé, že ta byla takového charakteru, že díky požadovanému personálnímu zajištění plnění zakázky představovala (z jejich pohledu přinejmenším v tomto směru) zvýhodnění [Vysoká škola 3] mezi případnými dalšími soutěžiteli. Na toto upravování zadávací dokumentace a specifikace veřejné zakázky přitom ještě v následujících dnech navazovala, jak se podávalo ze zaznamenaných odposlechných hovorů mezi obžalovaným [Obžalovaný 3] a obžalovanou [Obžalovaná 1] a z návštěvní knihy [PRÁVNICKÁ OSOBA 2], přinejmenším jedna schůzka obžalovaného [Obžalovaný 3] se svědkem [Osoba 1] (dne 22. 1. 2017), která, jak ji popsal svědek [Osoba 1], se týkala mj. i doplnění zadávací dokumentace v technických požadavcích na odbornost jednoho ze členů výzkumného týmu, odpovídající právníkovi z [Fakulta Vysoké školy 2], pokud tam takový požadavek nebyl uveden již dříve. Že došlo při této schůzce mj. k takovému doplnění zadávací dokumentace, kdy konkrétně jako podmínku technické kvalifikace pro řešitele - právníka zakomponoval vědeckou hodnost v podobě titulu Ph.D., připustil i sám obžalovaný [Obžalovaný 3] a toto také korespondovalo s obsahem dokumentu zajištěného v počítači obžalovaného [Obžalovaný 3], označeného jako Zadávací dokumentace_Simulace zasahu_v1 – kopie, který obžalovaný [Obžalovaný 3] v takto upravené podobě uložil v době této jeho schůzky s [Osoba 1] ve svém počítači. Z tohoto lze dovodit, že obžalovaný [Obžalovaný 3] i při pouhé dílčí úpravě v zadávací dokumentaci, kterou neprováděl sám svědek [Osoba 1] se svými kolegy, nechal tohoto svědka „dohlížet“ na správnost takových kroků, které spolu konzultovali. Obžalovaný [Obžalovaný 3] tak mohl činit opět z jediného podstatného důvodu, jímž muselo být, aby výsledný text zadávací dokumentace byl nejen bezvadný z pohledu úředníků Ministerstva vnitra, ale zejména proto, aby [Osoba 1] a skrze něj obžalovaný [Obžalovaný 4] a tým lidí kolem nich měli kontrolu nad změnami a doplňky připravované zadávací

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

dokumentace a zjistili, že se připravovaného zadávacího řízení budou moci bezproblémově účastnit a s nabídkou uspět ty vysoké školy, o které obžalovaným se svědkem [Osoba 1] šlo. Přitom takto dotvořenou zadávací dokumentaci, včetně specifikace veřejné zakázky, kterou obdržel od svědka [Osoba 1], přeposlal obžalovaný [Obžalovaný 3] v době končící schůzky s [Osoba 1] nazpět svědkyni [Osoba 7], jak vyplývalo ze zajištěné emailové komunikace a jak to obžalovaný [Obžalovaný 3] také potvrdil, a to aniž by při té příležitosti či kdykoli jindy dal otevřeně a relevantním způsobem najevo, že na obsahu zadávací dokumentace se opět podílel [Osoba 1] se svými kolegy, tedy osoby, ohledně kterých obžalování věděli, že budou reprezentovat budoucího soutěžitele. Přitom svědkyně [Osoba 7] potvrdila, že právě taková informace by bývala byla zcela zásadní proto, aby taková výzkumná potřeba nebyla k realizaci schválena.

Tím tedy obžalování současně vytvořili stav spočívající v tom, že o veřejnou zakázku se mohlo reálně a mnohem snadněji ucházet jen určité uskupení, které zároveň mělo oproti možným jiným soutěžitelům výhodu se s předstihem připravit jak po personální, tak po obsahové stránce nejen na realizaci projektu, ale také na potřebné úkony v rámci zadávacího řízení, tedy na včasné zpracování a podání akceptovatelné nabídky, byť v rámci obhajoby obžalovaných zaznívalo, že technické podmínky byly nastaveny tak, že individuálně by to které kritérium, například že členem musí být znalec v oboru letectví, splňovalo v České republice hned několik osob. Že tyto a tímto způsobem zajištěné výhody byly stěžejní, bylo možné dovodit i na základě toho, že v souvislosti s vyhlášením veřejné zakázky, která vzhledem k objemu alokovaných prostředků, předpokladu jejího plnění po dobu několika let a předmětu plnění nebyla rozhodně zakázkou jednoduchého rázu, byla pro podání nabídek stanovena lhůta 30 dnů, ve které nebylo schopno podat nabídku takřka ani ono připravené a zvýhodněné sdružení vysokých škol. Obžalování svým postupem současně vytvořili stav, v důsledku kterého došlo právě ve vztahu k dané výzkumné potřebě a k následnému zadávacímu řízení k významnému zjednodušení schvalovacího procesu, který navíc nezůstal bez jejich dalšího ovlivňování.

Na odpovědnosti obžalovaných za tento stav nemělo vliv to, co popsali svědci [Osoba 1] a [Osoba 21] a na co poukazoval zejména obžalovaný [Obžalovaný 4] a co se týkalo ingerence svědka [Osoba 8], děkana pardubické univerzity, tj. že obsah podkladových materiálů pro zadávací řízení, které se týkaly kvalifikačních kritérií, podle požadavku svědka [Osoba 8] upravil svědek [Osoba 1] ve spolupráci se svědkem [Osoba 9] do takové podoby, aby svědek [Osoba 8] mohl být coby děkan ve výsledku formálně hlavním řešitelem projektu. Na jednu stranu je sice možné vnímat, že třeba zakomponování kvalifikačního kritéria odpovídajícího svědku [Osoba 8] nebylo od počátku zjevně přímým záměrem obžalovaných. Na druhou stranu ale pro obžalované nebylo podstatné, jací další konkrétní lidé budou ve výsledku do daného projektu jako zpracovatelé zařazeni, pokud to nenaruší jejich záměr, kterým bylo, aby finanční prostředky uvolněné státem byly poskytnuty té vysoké škole, resp. v souvislosti utlumem působení obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] na [Vysoká škola 1] těm vysokým školám, na kterých měli tito dva následně hlavně působit a tyto v rámci projektu reprezentovat, a to bylo i nastavením kvalifikačního kritéria ve prospěch [Osoba 8] zajištěno. Ačkoli soud nepochybuje, že všem obžalovaným se dostalo informace o tom, že svědek [Osoba 8] si poté, co se někdy v lednu 2017 dozvěděl, že svědek [Osoba 1] pracuje na přípravných pracích pro zadání a zpracovávání daného projektu, vymínil jako podmínku pro přechod svědka [Osoba 1] a jeho kolegů z [Vysoká škola 1] na [Vysoká škola 3] nejen to, že chce, aby [Vysoká škola 3] byl projekt zadán, aby finanční prostředky z něj plynoucí pokryly přinejmenším mzdové náklady na zaměstnance přecházející z [Vysoká škola 1] ale i to, že chce upravit kvalifikační podmínky tak, aby v případě zadání prací na tomto projektu vystupoval on jako jeho hlavní řešitel (neboť mu toto mělo podle obžalovaného [Obžalovaný 4] určitým způsobem pomoci v rámci profesorského řízení), jak vysvětlili svědci [Osoba 1] a [Osoba 21], tak i za předpokladu, že by jim toto známo nebylo, to nic s ohledem na shora uvedené na jejich odpovědnosti ubrat nemohlo. Navíc, jak uvedl svědek [Osoba 1], sám s touto podmínkou seznámil obžalované [Obžalovaný 4] a [Obžalovaná 1].

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Lze proto uzavřít, že přinejmenším tito dva obžalovaní si byli vědomi, že v případě jejich nesouhlasu s touto podmínkou a jejího neakceptování by bylo z hlediska pracovněprávního ohroženo několik osob, které hodlaly přejít s [Osoba 1] z [Vysoká škola 1] do xxx a kterým by se díky stanovisku svědka [Osoba 8] tento záměr nemuselo podařit uskutečnit, pokud by dokonce nedošlo k ohrožení možnosti zpracování projektu jako takového. Pro úplnost soud dodává, že v této souvislosti neuvěřil svědku [Osoba 8], že ten způsobem popsaným svědkem [Osoba 1] do projektu v jeho přípravné fázi (během zpracovávání podkladů pro zadávací řízení) nezasahoval a že se o projektu jako takovém a o možnosti se o jeho zadání ucházet dozvěděl krátce před vyhlášením veřejné zakázky, neboť výpověď svědka [Osoba 1] byla i v tomto směru zcela logická a prostá důvodů, pro které by tento svědek líčil to, kým, jak a proč byl při zpracovávání podkladů ovlivňován, nepravdivě. Argumentu svědka [Osoba 8], že by svědek [Osoba 1] mohl vypovídat nepravdivě o jeho zapojení do nastavení podmínek pro realizaci projektu, protože odchod svědka [Osoba 1] z [Vysoká škola 3] po jeho odsouzení nebyl příjemný a došlo ke zhoršení jejich vztahů, soud nepřítal, a naopak výpověď [Osoba 8] hodnotil tak, že ta byla poznamenána jeho snahou co nejvíce se především osobně distancovat od problematických momentů souvisejících s okolnostmi, za kterých byla zakázka přidělena onomu konsorciu vysokých škol a za kterých se stal formálním hlavním řešitelem projektu. Navíc verze svědka [Osoba 8], podporovaná svědkem [Osoba 9] zjevně z těchto důvodů jako u svědka [Osoba 8], byla vyvrácena též svědky [Osoba 21] a [Osoba 18], kteří okolnosti, za jakých byla nastavena kvalifikační kritéria v zadávací dokumentaci na míru [Osoba 8] a z jakých důvodů, popsali ve shodě se svědkem [Osoba 1].

Co se týkalo obhajoby obžalovaného [Obžalovaný 4], soud neuvěřil, že ten žádným způsobem nedohodl se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1], že ta využije svých kontaktů k zajištění nějaké vhodné veřejné zakázky od MV ČR, na které by se mohl s akademickými kolegy podílet a kterou se následně stala zakázka na zpracování projektu Simulace zásahů u leteckých nehod. V takovém případě by totiž bylo zapotřebí uvěřit v podstatě tomu, že veškerá posuzovaná aktivita obžalované [Obžalovaná 1], ale i jeho blízkého kolegy, svědka [Osoba 1], byla v dané věci vyvíjena bez jeho souhlasu a jen na základě toho, že se obžalované [Obžalovaná 1] jednou zmínil, jak měl těžký a smutný den, protože dva vědecké projekty, které podal jeho [Právník osoba 1] [Vysoká škola 1] na MV ČR a ve vztahu k nimž měli být se svědkem [Osoba 1] jejich vedoucími, byly zamítnuty. Soud sice vnímal existenci dlouhodobého a silnějšího přátelství obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4], neboť o takové povaze jejich vztahu se zmiňovala vedle samotného obžalovaného [Obžalovaný 4] a obžalovaného [Obžalovaný 3] mj. řada svědků ([Osoba 1], [Osoba 21], [Osoba 18], [Osoba 13]), a tak i možnost, že by třeba jen takovéto letmé postěžování si obžalovaného [Obžalovaný 4] obžalované [Obžalovaná 1] mohlo bývalo tuto pohnout k tomu, aby se obžalovanému [Obžalovaný 4] rozhodla pomoci. Nicméně i pokud by tomu bylo tak, že by obžalovaná [Obžalovaná 1] obžalovanému [Obžalovaný 4] sama od sebe pomoc nabídla, aniž by on o ni musel nějakým zvláštním způsobem žádat, musel obžalovaný [Obžalovaný 4] takovou její nabídku, zahrnující i využití jejich kontaktů a organizaci z její strany, přijmout, tedy dohodnout se s ní na takovém postupu, neboť jinak by neměl důvod svědku [Osoba 1] dávat pokyn, aby se následně ve věci nějakého projektu řídil pokyny obžalované [Obžalovaná 1], která primárně zařídí jejich setkání a komunikaci s obžalovaným [Obžalovaný 3], a dále se o věci kolem projektu jakkoli zajímat. Kdyby obžalovaný [Obžalovaný 4] nebyl tím, kdo po [Obžalovaná 1] chtěl, aby ta (nějakým způsobem s využitím svých kontaktů) zajistila, aby byla veřejná zakázka zadána a projekt přidělen určité vysoké škole, resp. určité skupině osob, které na nějaké vysoké škole byly zaměstnány, zcela jistě by také nemohl být vůči obžalované [Obžalovaná 1] jakkoli zavázán, a ta by tak po něm také nepožadovala v souvislosti se svými aktivitami ve prospěch profinancování projektu nějaké peníze. Že tomu tak však bylo, potvrdil nejen svědek [Osoba 1], ale i svědek [Osoba 21], byť ten tuto informaci měl zprostředkovaně od svědka [Osoba 1], a totéž potvrdil také svědek [Osoba 13], byť ten měl tuto informaci od obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1]. Tato skutečnost však byla rovněž patrná z komunikace svědka [Osoba 1] s obžalovanou [Obžalovaná 1], která v ní o

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

úplatek zjevně a celkem neskryvaně žádala. Požadavek obžalované [Obžalovaná 1] na poskytnutí úplatku proto v podstatě potvrzoval správnost skutkových zjištění ohledně její role a role obžalovaného [Obžalovaný 4] v posuzovaném případě.

Skutečná role obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] byla zřejmá také z té části výpovědi svědka [Osoba 1], kterou v podstatě uvedl, že podpora tohoto projektu v tom, aby „prošel úředními cestami“, vycházela právě od obžalované [Obžalovaná 1], která měla zařídit, aniž by mu však sama říkala jak, že projekt získá na Ministerstvu vnitřní kladné hodnocení a prioritu, přestože projekty jinak podléhaly kolektivnímu hodnocení a schvalovacímu procesu, a ujistovala ho, že to zařídí; současně ho pak za tím účelem tlačila, aby s kolegy (a s obžalovaným [Obžalovaný 3]) plnili k tomu potřebné úkoly, mezi které patřilo odevzdat obžalovanému [Obžalovaný 3] potřebné materiály v požadovaném čase a kvalitě. Také podle svědka [Osoba 1] chtěla být obžalovaná [Obžalovaná 1] informována o průběhu příprav a zda vše probíhá, jak má. Svědek [Osoba 1] přitom rovněž vylíčil, že přímo od obžalovaného [Obžalovaný 4] věděl, že obžalovaná [Obžalovaná 1] projekt nějakým způsobem na ministerstvu „nalobuje“ právě k žádosti obžalovaného [Obžalovaný 4], čímž svědek [Osoba 1] obhajobu obžalovaného [Obžalovaný 4] zcela vyvrátil.

Svědka [Osoba 1] přitom současně vysvětlil, že stejně jako jiní akademičtí pracovníci působící na vysokých školách, měl i obžalovaný [Obžalovaný 4] zájem, aby daný projekt byl úspěšný, aby z něho měla vysoká škola, na které působili, prostředky na svou činnost. Samotná účast na daném projektu pak jim, všem členům řešitelského týmu, měla současně kariérní pomoci a byla otázkou prestiže. V této souvislosti proto po něm přímo obžalovaný [Obžalovaný 4] požadoval, aby do projektu byla zapojena fakulta košické univerzity, na které tento obžalovaný začínal v roce 2017 působit jako děkan, a projektu se účastnit chtěl. Ani v tomto směru přitom soud o věrohodnosti svědka [Osoba 1] nepochyboval, a neuvěřil proto v tomto ohledu obhajobě obžalovaného [Obžalovaný 4], byť ta byla podpořena tvrzením s dokumentací je podporující, že [Obžalovaný 4] měl za sebou úspěšnou kariéru, a že tak nějaký podobný projekt byl pro něho v podstatě zcela bezvýznamnou záležitostí. Navíc i on sám v jedné části své výpovědi, a to když vysvětloval důvody opakovaných dotazů, jak se to s přípravou k jeho zadání ministerstvem má, a kdy psal obžalované [Obžalovaná 1], jak velmi potřebuje, aby to s projektem na ministerstvu vyšlo, potvrdil, že daný projekt řešit chtěl.

Roli obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] včetně jejich motivace rovněž přesvědčivě popsal svědek [Osoba 13], který vylíčil, že na základě svého tehdejšího setkávání s obžalovanými [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] z jejich vzájemných hovorů pochopil, že důvod, proč se daný projekt realizoval, spočíval ve snaze obžalované [Obžalovaná 1] vyhovět obžalovanému [Obžalovaný 4] a zajistit pro něj grant, který by byl pro něho přínosný přinejmenším v tom směru, že finanční prostředky z něj získané by pokrývaly mzdové náklady členů řešitelského týmu. Totéž mu následně, koncem roku 2016, potvrdil xxx obžalované [Obžalovaná 2], [Osoba 2], s tím, že naplnit tuto snahu obžalované [Obžalovaná 1] napomáhá svými kroky na Ministerstvu vnitřní právě jeho xxx, obžalovaná [Obžalovaná 2], a to v podstatě za to, že obžalovaná [Obžalovaná 1] pro změnu ze své funkce xxx [Název zdravotnického zařízení] zajišťovala zakázku na úklidové služby tak, aby ji získala jeho firma [PRÁVNICKÁ OSOBA 6]. Od obou obžalovaných – [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] - pak svědek [Osoba 13] také věděl, že se obžalovaní snažili vymyslet zadání pro grant, který by byl následně realizován oněmi třemi vysokými školami na základě jimi předem připravené zadávací dokumentace, jak tomu také nakonec bylo. O věrohodnosti výpovědi svědka [Osoba 13] přitom soud v tomto směru také neměl žádných pochybností, neboť jím popsaná konstrukce dohody mezi obžalovanými [Obžalovaná 1], [Obžalovaný 4] a [Obžalovaná 2] ohledně způsobu získání finančních prostředků z rozpočtu státu na zpracování vhodného projektu a s tím spojených výhod pro rodinného příslušníka obžalované [Obžalovaná 2], zcela korespondovala se skutkovými zjištěními obsaženými v rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

sp. zn. 5 T 125/2023. Navíc výpověď svědka [Osoba 13] nestála ani v tomto, ani v žádném jiném momentu osamoceně, a nebyla proto jen jediným důkazem usvědčujícím obžalované.

Tyto skutečnosti obdobně popsala také svědkyně [Osoba 18], která vylicila, jak se od obžalovaného [Obžalovaný 4] dozvěděla, že obžalovaná [Obžalovaná 1] mu pomůže, aby na Ministerstvu vnitra díky obžalované [Obžalovaná 2], která to byla pro obžalovanou [Obžalovaná 1] ochotna udělat, byla skrze aktuální potřebu státu vysána veřejná zakázka na daný projekt, prostřednictvím které bude možné mimo standardní postup uvolnit finanční prostředky do 40 miliónů korun. Soud rozhodně neuvěřil obžalovanému [Obžalovaný 4], že by tuto informaci svědkyni [Osoba 18] sděloval, aniž by měla reálný podklad, jen proto, aby si tím před ní zvyšoval své ego.

Obžalovaný [Obžalovaný 4] by také v případě, že by po obžalované [Obžalovaná 1] nechtěl, aby ta mu prostřednictvím svých kontaktů se spoluobžalovanými [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] pomohla se získáním prostředků od státu na zpracování daného projektu, by spoluobžalované [Obžalovaná 1] nezasílal dne 12. 9. 2016 SMS zprávu se žádostí, aby připomněla spoluobžalovanému [Obžalovaný 3], aby na ně nezapomněl, a také by jí následně nevyjadřoval, jaké je zlatíčko, když se od ní v té souvislosti o něco později dozvěděl, že již spoluobžalované [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] honí a že jí obžalovaný [Obžalovaný 3] přislíbil, že během týdne „to“ odejde, a sdělil, že není třeba se obávat, protože je vše připraveno. Touto komunikací tak bylo současně vyvracováno tvrzení obžalovaného [Obžalovaný 4], že úřednická rozhodnutí neovlivňoval a že nezasahoval do příprav projektu.

Tato komunikace obžalovaného [Obžalovaný 4] s obžalovanou [Obžalovaná 1] pak současně dobře potvrzovala výpovědi svědků [Osoba 18] a [Osoba 13], a zároveň tak i dokazovala, že obžalovaný [Obžalovaný 4] velice dobře věděl, jakým způsobem bude záměru obžalovaných dosaženo, tedy skrze přímlyv obžalované [Obžalovaná 1] u spoluobžalovaných státních úředníků a jejich usměrňování a ovlivňování obžalovanou [Obžalovaná 1], aby stát ve výsledku zadal vypracování projektu, se kterým se pojilo finanční plnění z veřejných prostředků a na jehož zpracování by se mohly podílet týmy lidí z vysokých škol, na kterých obžalovaný [Obžalovaný 4] se svědkem [Osoba 1] a posléze i s obžalovaným [Obžalovaný 3] působili. Že obžalovaný [Obžalovaný 4] velice dobře věděl, že příprava a zadání veřejné zakázky budou tímto způsobem ovlivňované, vyplývalo již jen z toho, že dal zmiňovaný pokyn svědku [Osoba 1], aby plnil pokyny spoluobžalované [Obžalovaná 1], ohledně které mu bylo známo, že ta nemá co do dočinění s MV ČR ani s [Právníká osoba 2]. Pokud tedy ta měla dávat ohledně předmětné zakázky nějaké pokyny, nemohl si myslet, že veřejná zakázka bude připravena a zadána podle regulí a že státní úředníci, kteří do jejich plánu budou zapojeni, dodrží své povinnosti vyplývající jim z jejich postavení.

Role obžalované [Obžalovaná 1] pak byla lépe než z výpovědi obžalovaného [Obžalovaný 3] patrná také z toho, že ta se v zaznamenaných odposlých rozhodně ani se svědkem [Osoba 1], ani se spoluobžalovaným [Obžalovaný 3] nebavila o tom, že by byla frustrována delší dobu trvajícím zpracováváním zadávacího řízení, protože se tím fakticky oddaluje efektivnější vzdělávání hasičů, kteří pak z toho důvodu nejsou schopni dost dobře zasahovat u leteckých nehod. Proto nebylo možné přisvědčit tomu, že obžalovaná [Obžalovaná 1] se angažovala v dané věci jen proto, že chtěla, aby byl daný projekt funkční a pro hasiče přínosný, a navíc jen v podstatě tím způsobem, že chtěla být o všem informovaná, jak se obžalovaný [Obžalovaný 3] snažil přesvědčit.

O její skutečné roli v posuzovaném případě svědčila velice dobře především její zaznamenaná komunikace. V té z 22. 7. 2016 kupříkladu svědku [Osoba 1] poté, co ten jí poděkoval v souvislosti s jeho komunikací s obžalovaným [Obžalovaný 3], kterému zaslal návrh projektu s názvem Zavedení a provoz bezpilotních prostředků v rámci složek orgánů státní správy s upraveným rozpočtem na 40 milionů korun, vyjevila, že nyní díky ní on s obžalovaným [Obžalovaný 4] a lidmi Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

pracujícími na projektu získají 40 milionů a v budoucnu případně další prostředky i na následující projekt.

Že obžalovaná [Obžalovaná 1] činila vše vědomě proto, aby svým jednáním po dohodě s obžalovaným [Obžalovaný 4] ve spolupráci s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] dosáhla toho, že finanční prostředky, které vynaloží stát v souvislosti se zadáním a zpracováním daného projektu, získá konkrétní okruh lidí napojených především na jejího kamaráda, obžalovaného [Obžalovaný 4], a jeho kolegu svědka [Osoba 1], přestože zadání projektu bylo mj. podmíněno schvalovacím procesem a zadávacím řízením na Ministerstvu vnitra, které něco takového nemohly samy o sobě, zejména bez spolupráce mezi obžalovanými a svědkem [Osoba 1], zaručit, svědčila také její zaznamenaná telekomunikace se svědkem [Osoba 1] ze dne 26. 7. 2016, ve které mu obžalovaná [Obžalovaná 1], která zorganizovala jejich další schůzku s obžalovaným [Obžalovaný 3] za účelem domluvení „detailů“, sdělovala, aby jí neděkoval, protože se svými aktivitami snaží splnit, co slíbila, a i když není s povahou obžalovaného [Obžalovaný 4], který se nehodlá změnit, spokojená, že by kvůli tomu na to jejich vysoká škola („ústav“) neměla doplatit.

O tom, že obžalovaný [Obžalovaný 4] neměl s posuzovanou věcí společné jen to, že si na počátku postěžoval obžalované [Obžalovaná 1] na jeden těžký den a následně přihlásil [Vysoká škola 4] jako spoluuchazeče o veřejnou zakázku, v rámci které se stal řešitelem výzkumného týmu, nýbrž že i poté, co zaúkoloval svědka [Osoba 1] skrze spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] k navázání kontaktu s obžalovaným [Obžalovaný 3] a k plnění pokynů, kterých se mu dostane od obžalované [Obžalovaná 1], sám plnění úkolů souvisejících s přípravou zadání projektu ke zpracování Ministerstvem vnitra za účelem získání podílu na veřejné zakázce kontroloval, svědčil také obsah zaznamenané telekomunikace mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovanou [Obžalovaná 1] ze dne 16. 8. 2016, ve které tuto roli obžalovaného [Obžalovaný 4] svědek [Osoba 1] popsal v souvislosti s tím, když se skrze obžalovanou [Obžalovaná 1] domáhal toho, aby se mu ozval obžalovaný [Obžalovaný 3], tak, že obžalovaný [Obžalovaný 4] po předchozích neúspěších s návrhy jiných projektů mu dává krátké termíny na plnění úkolů v této věci týkající se veřejné zakázky, která vychází z výzkumné potřeby [Právníká osoba 2], a je impulzivní při jejich kontrolách. Toto svědek [Osoba 1] rozvedl v rámci své výpovědi, když popsal, že při přípravě výzkumné potřeby plnil vedle pokynů obžalované [Obžalovaná 1] a obžalovaného [Obžalovaný 3] právě také pokyny od obžalovaného [Obžalovaný 4], které spočívaly mj. v tom, aby plnil úkoly a jejich termíny, a že také obžalovaného [Obžalovaný 4] již od chvíle zpracování specifikace veřejné zakázky průběžně informoval o tom, co se děje, a bavil se s ním o tom, včetně toho, jak ohledně obsahu podkladů komunikuje s obžalovaným [Obžalovaný 3]. Proto také obžalovaného [Obžalovaný 4] vedle toho, že snad nikdy před realizací daného projektu neviděl žádného zaměstnance MV či [Právníká osoba 2], nemohlo nikterak vyvinut, že k jednotlivým dílčím krokům činěným ze strany spoluobžalovaných a ze strany svědka [Osoba 1] nedával žádné další konkrétní pokyny, kupříkladu aby svědek [Osoba 1] zejména za součinnosti obžalovaného [Obžalovaný 3] zpracoval k veřejné zakázce zadávací dokumentaci, když svědka [Osoba 1] hned na počátku zaúkoloval, aby plnil pokyny obžalované [Obžalovaná 1], což spolupráci s obžalovaným [Obžalovaný 3] svědek [Osoba 1] činil, a když byl od svědka [Osoba 1] informován, že takové kroky k tomu, aby jim byl projekt ke zpracování zadán a mohl se jich účastnit jejich řešitelský tým lidí, svědek s obžalovaným [Obžalovaný 3] činí. Záměru obžalovaného [Obžalovaný 4] získat finanční prostředky v souvislosti s profinancováním projektu z veřejné zakázky nasvědčovalo také to, že když se chtěl svědek [Osoba 1] na počátku listopadu 2016 dotázat obžalované [Obžalovaná 2] na průběh přípravy veřejné zakázky, že tak chtěl učinit na základě požadavku jeho nadřízeného - obžalovaného [Obžalovaný 4], jak to tento svědek popsal.

Stejnému záměru obžalovaného [Obžalovaný 4] nasvědčovalo též, že dne 7. 4. 2017 obžalovaný [Obžalovaný 4] žádal obžalovanou [Obžalovaná 1], zda by u své kamarádky prověřila, zda obžalovaný [Obžalovaný 3] projekt nějak nesabotuje, jak bylo patrné ze zaznamenané komunikace

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

mezi ním a obžalovanou [Obžalovaná 1] z tohoto dne. Svědek [Osoba 13] v této souvislosti pak také pospal, jak obžalovaný [Obžalovaný 4] právě v první polovině roku 2017 opakovaně urgoval vyhlášení veřejné zakázky na daný projekt, a to mj. způsobem, který mu svěřil sám obžalovaný [Obžalovaný 4], totiž, že se obracel přímo i na spoluobžalovanou [Obžalovaná 2]. Tyto skutečnosti tedy vedle záměru obžalovaného [Obžalovaný 4] svědčily rovněž o tom, že tento obžalovaný současně velice dobře věděl, že spoluobžalovaní [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] jsou do toho, aby on s týmem lidí kolem sebe a svědka [Osoba 1] zadání projektu získal, zapojení, a to zejména skrze vliv obžalované [Obžalovaná 1] na obžalovanou [Obžalovaná 2].

Také svědek [Osoba 1] vylíčil, jak obžalovaný [Obžalovaný 4] i jeho v období od února do května 2017 zhruba jednou za 14 dnů kontaktoval s tím, aby mu zjistil informace o průběhu příprav zadávacího řízení, pro což se on následně obracel s dotazy ohledně toho na obžalované [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3]. V této souvislosti soud dodává, že sice uvěřil obžalovanému [Obžalovaný 4], že k takovéto žádosti adresované [Obžalovaná 1] či svědku [Osoba 1] mohl přistoupit třeba i vzhledem k žádosti nějakých svých kolegů, kteří po něm chtěli vědět, jak se to s projektem má, a to i proto, že obžalovaný [Obžalovaný 4] se v popsané zprávě adresované [Obžalovaná 1] skutečně zmínil, jak je kolegy s dotazy na toto téma bombardován. Nicméně to nic nemění na tom, že takové jeho počínání bylo i projevem jeho záměru, aby daný projekt, na kterém by se mohli jeho kolegové (tým lidí kolem něj) podílet, byl formou veřejné zakázky soutěžen a zadán sdružení vysokých škol, na kterých takoví jeho kolegové působili. Tento jeho záměr také dobře odrážela jeho zaznamenaná komunikace s obžalovanou [Obžalovaná 1] ze dne 9. 3. 2017, ve které vyjadřoval, jak za projekt, ačkoli ještě není nic podepsané, už obžalovaným [Obžalovaná 1] a [Obžalovaná 2] mnohokrát poděkoval. Toto by totiž zcela jistě obžalovaný [Obžalovaný 4] nečinil, pokud by takový záměr u něj absentoval, protože by k tomu neměl sebemenší důvod, jelikož by neměl být těmto obžalovaným za co vděčný, a určitě by jim mnohokrát iracionálně neděkoval jen z bezbřehé slušnosti či z důvodů jiných, byť se o tom snažil soud přesvědčit. Proto se také soud neztotožnil s argumenty obžalovaného [Obžalovaný 4], pro které neměl mít důvod daný projekt získat a který mj. spočíval v jeho rozsáhlé vědecké a publikační činnosti, byť o takové skutečnosti s ohledem na jeho výpověď doplněnou přehledem jeho publikační činnosti a materiálem toto potvrzující nepochyboval.

Že obžalovaná [Obžalovaná 1] činila rovněž vše vědomě proto, aby svým jednáním ve spolupráci se spoluobžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] dosáhla toho, aby stát vynaložil finanční prostředky v souvislosti se zadáním a zpracováním daného projektu a aby tyto finanční prostředky získal konkrétní okruh lidí napojených na obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], svědčil dobře rovněž obsah zaznamenané komunikace ze dne 12. 9. 2016 mezi obžalovanou [Obžalovaná 1] a spoluobžalovanými [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] poté, co byla obžalovaným [Obžalovaný 4] požádána, aby připomněla spoluobžalovanému [Obžalovaný 3], aby na ně nezapomněl. Na to totiž obžalovaná [Obžalovaná 1] reagovala tak, že jednak poslala SMS zprávu spoluobžalovanému [Obžalovaný 3], ve které ho žádala o aktivitu ve věci daného projektu, a jednak napsala SMS zprávu spoluobžalované [Obžalovaná 2], ve které ji žádala, aby i ona popohnala obžalovaného [Obžalovaný 3]. Že obžalovaní [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] k dosažení stejného záměru aktivně vědomě na základě takových pokynů spoluobžalované [Obžalovaná 1] přispívali, pak bylo dobře patrné z jejich reakcí na tyto žádosti obžalované [Obžalovaná 1], neboť obžalovaná [Obžalovaná 2] odepsala, že tak učiní a spoluobžalovaného [Obžalovaný 3] popožene, a obžalovaný [Obžalovaný 3] odepsal, že „to“ v daném týdnu odejde a že není třeba se bát, protože je vše připraveno. Stejně tak se popsany záměr obžalované [Obžalovaná 1] dal dovozovat z její komunikace se svědkem [Osoba 1] ze dne 16. 9. 2016, ve které tato obžalovaná žádala svědka [Osoba 1], aby (poté, co [Právník osoba 2] zaslal Ministerstvu vnitra návrh výzkumné potřeby) komunikoval s obžalovaným [Obžalovaný 3] a poděkoval mu, protože to je potřebné, a ve které ho též informovala o tom, že obžalovaná [Obžalovaná 2] by ráda získala nějaký další akademický titul, a že by proto bylo dobré, aby se jí

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

obžalovaný [Obžalovaný 4] ozval a aby to s ní oba probrali. Obsah této komunikace totiž dobře vyjadřoval, že v souvislosti s dosažením zadání zpracování projektu a s ním spojeným finančním plněním ze strany státu se obžalovaný [Obžalovaný 4] se svědkem [Osoba 1] ocitli ve vztahu ke spoluobžalovaným [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] v postavení jakýchsi dlužníků, přičemž soud nepochyboval o tom, že tyto projevy [Obžalovaná 1], kterými korigovala jednání obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] vůči spoluobžalovaným [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3], odrážely i faktický stav, a to způsobem chápaným všemi obžalovanými, vč. svědka [Osoba 1], který toto svou výpovědí fakticky rovněž potvrdil.

Ve vztahu k objasnění skutečné role obžalované [Obžalovaná 1] nelze opomenout ani tu část výpovědi svědka [Osoba 1], ve které popsal, jak s obžalovanou [Obžalovaná 1] musel konzultovat i kupříkladu takovou otázku, která souvisela s podmínkou svědka [Osoba 8] na jeho zapojení do plánovaného projektu, neboť se obžalovaná [Obžalovaná 1] dožadovala vysvětlení, jak je možné, že nabídku na zpracování projektu hodlá podat jiná univerzita než [Vysoká škola 1]. O tom, že [Obžalovaná 1] se snažila koordinovat práci zainteresovaných osob, směřující k vznesení požadavku na výzkumnou potřebu a její realizaci v podobě zadání zpracování projektu v rámci veřejné zakázky, svědčila také ta část výpovědi svědka [Osoba 1], že mu bylo nejen od ní samotné, ale i od obžalovaného [Obžalovaný 3] známo, že i tohoto obžalovaného obžalovaná [Obžalovaná 1] v rámci prací při zpracování podkladů k veřejné zakázce popoháněla k tomu, aby plnil úkoly v potřebných termínech. S tímto plně korespondovala zaznamenaná komunikace mezi touto obžalovanou a obžalovaným [Obžalovaný 3] a svědkem [Osoba 1] ze dne 20. až 23. 2. 2017, v rámci které, zjednodušeně vyjádřeno, obžalovaný [Obžalovaný 3] informoval obžalovanou [Obžalovaná 1], že potom, co musel s trapným pocitem zaurgovat svědka [Osoba 1] (aby mu dodal upravenou zadávací dokumentaci podle požadavku svědkyně [Osoba 7]), má s tímto svědkem domluvenou schůzku, na což obžalovaná reagovala ve smyslu, jen ať obžalovaný [Obžalovaný 3] svědka urguje. Přitom po této schůzce a poté, co obžalovaný [Obžalovaný 3] zaslal upravenou zadávací dokumentaci Ministerstvu vnitra a co obžalovaná [Obžalovaná 1] svědka [Osoba 1] požádala, ať „to s [Obžalovaný 3]“ dotáhnou, pro změnu obžalovanou [Obžalovaná 1] informoval svědek [Osoba 1] o tom, že s obžalovaným [Obžalovaný 3] se již předchozího dne setkal a vše spolu udělali a odevzdali. To tedy potvrzuje závěr soudu, že obžalovaná [Obžalovaná 1] nejenže věděla o nezákonné přípravě v té době ještě nevyhlášeného zadávacího řízení, ale takový stav sama aktivně podporovala a koordinovala. Koneckonců to i sama vystihla v jedné své další zprávě, kterou adresovala dne 4. 5. 2017 svědku [Osoba 1]. a ve které vyjádřila, že předpokládá, že projekt běží, a ona tak v této věci už nemusí nic koordinovat. Nehledě na to, že svou bezprostřední reakcí projevenou poté, co se dozvěděla od svědka [Osoba 1], že projekt neběží, protože veřejná zakázka nebyla stále vyhlášena, svou roli v případě předvedla v praxi. Jak se totiž opět podávalo ze zaznamenané telekomunikace, ani ne do hodiny oslovila obžalovaného [Obžalovaný 3] a mj. mu sprostě vytkla, že veřejná zakázka na zpracování daného projektu není stále vyhlášena. Je vhodné na tomto místě dodat, že následující odpověď obžalovaného [Obžalovaný 3] současně také celkem jasným způsobem ozřejmila nejen roli obžalované [Obžalovaná 1], ale i postavení a úlohu jeho samotného mezi obžalovanými v rámci posuzované trestné činnosti, jelikož obžalovaná [Obžalovaná 1] obžalovaný [Obžalovaný 3] vyjádřil omluvu a zároveň jí sdělil, že kvůli uspořádání vyhlášení veřejné zakázky na projekt „seřval“ blíže neurčeného podřízeného kolegu obžalované [Obžalovaná 2], který mu na to slíbil, že veřejná zakázka bude vyhlášena během dne. Soud přitom ze žádného důkazu neshledal sebemenší náznak toho, že by obžalovaný [Obžalovaný 3] měl jakýkoli jiný důvod křičet na nějakého kolegu z Ministerstva vnitra kvůli termínu vyhlášení dané veřejné zakázky než ten, že vnímal přinejmenším v rámci komunikace s obžalovanou [Obžalovaná 1] a [Osoba 1], že ze strany [Obžalovaná 1] a zástupce předpokládaného dodavatele projektu je zájem na tom, aby byla veřejná zakázka vyhlášena co nejdříve. Tento závěr koresponduje i s obsahem whatsappové zprávy, kterou záhy na to obžalovaný [Obžalovaný 3] zaslal svědku [Osoba 1] a jejímž obsahem bylo sdělení, že veřejná zakázka bude ten den vyhlášena a že to popohání, jak to jde.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

To, jakým způsobem to přitom obžalovaný [Obžalovaný 3] prakticky dělal, podle přesvědčení soudu vyjádřil sám tento obžalovaný v další své zprávě ze dne 4. 5. 2017 adresované opět obžalované [Obžalovaná 1], kterou zpravil o tom, že nyní hovořil s obžalovanou [Obžalovaná 2], na základě čehož příslušní zaměstnanci na ministerstvu zpracovávající vyhlášení veřejné zakázky na daný projekt nikoli podle jejich představ dostanou coby banda idiotů vynadáno. Tato zpráva celkem jasným způsobem dokreslovala tedy současně to, že obžalovaná [Obžalovaná 2] při snaze, aby veřejné prostředky byly přiděleny v rámci veřejné zakázky v souvislosti s daným projektem (a co nejdříve), rozhodně nestála stranou, nýbrž že toto také aktivně ovlivňovala, a to v tomto konkrétním případě tak, že zjevně jen kvůli nedočkavosti svědka [Osoba 1] a obžalovaného [Obžalovaný 4], budoucích zpracovatelů daného projektu, a nespokojenosti a docházející trpělivosti obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3] vynadávala nebo nechávala vynadat zaměstnancům Ministerstva vnitra za to, že nepracují na vyhlášení této veřejné zakázky dostatečně rychle. Takovou aktivitu obžalované [Obžalovaná 2] přitom zmínil i svědek [Osoba 1], když potvrdil, že v té době získal informaci od obžalovaného [Obžalovaný 3], že obžalovaná [Obžalovaná 2] vyhlášení veřejné zakázky také urguje. Dost pravděpodobně se přitom jednalo o informaci, které se mu od obžalovaného [Obžalovaný 3] dostalo formou whatsappové zprávy dne 5. 5. 2017, kterou měl soud rovněž k dispozici.

Na tomto místě je proto tedy také dobré připomenout, že další výhody, které se uskupení vysokých škol, jež se měly podle záměrů obžalovaných (a svědka [Osoba 1]) na zpracování projektu podílet, díky shora popsaným krokům obžalovaných dostalo, bylo, že žádní jiní potenciální uchazeči, resp. jejich členové a zástupci, si nemohli určovat, kdy má být veřejná zakázka vyhlášena, zda později či co nejdříve, a že obžalovaní [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] ve prospěch reálného potenciálního uchazeče, kterými bylo ono uskupení vysokých škol, využívali svých úředních postavení a z nich plynoucího vlivu i za účelem urychlení procesu vedoucího k vyhlášení veřejné zakázky na dané téma podle přání jednoho z potenciálních uchazečů.

Že role obžalované [Obžalovaná 1] spočívala v posuzovaném případě v tom, že fakticky při přípravě projektu do okamžiku jeho zadání rozdělávala spoluobžalovaným úkoly (kdy se má kdo s kým a proč sejit, co má kdo komu předat a co má kdo kdy udělat či čím se kdo jak má komu odvděčit), kontrolovala jejich plnění a také to, kdo bude ve výsledku zpracovatelem daného projektu a kdo bude inkasovat státní prostředky z veřejné zakázky, a tomu svou komunikací s ostatními obžalovanými a svědkem [Osoba 1] napomáhala, proto nemohlo být s ohledem na shora uvedené důkazy pochyb.

Dále je na místě zmínit, že se dalo celkem snadno logicky dovozovat, že obžalovaní nemohli mít zájem na tom, aby o okolnostech, za kterých docházelo k zadání zpracování projektu, tedy v rámci sice veřejné zakázky, která však od počátku, od chvíle, kdy se o jejím vzniku teprve jen uvažovalo a její zadání se iniciovalo definováním výzkumné potřeby, typické parametry veřejné zakázky typu rovného zacházení a transparentnosti díky domluvě obžalovaných postrádala, byl otevřeně informován širší okruh lidí, než bylo nezbytně nutné. Proto bylo možné uvěřit například i té části výpovědi svědka [Osoba 1], že ani ten na samém počátku nemusel nutně vědět o tom, že se fakticky angažuje v rámci předem připraveného scénáře, jak cestou právě a jen veřejné zakázky docílit poskytnutí finančních prostředků určité skupině obžalovanými preferovaných vysokých škol, to když ho kolem poloviny roku 2016 obžalovaný [Obžalovaný 4] jako jeho tehdejší vedoucí informoval, že od obžalovaného [Obžalovaný 3] ví, že je ze strany hasičů poptávána potřeba edukace hasičů v zásazích u leteckých nehod, a že má jít na schůzku s ním, kterou bude organizovat obžalovaná [Obžalovaná 1]. Nicméně to nic nemění na tom, že v tu dobu již i on sám věděl, jak to z kontextu jeho výpovědi bylo patrné, že výsledkem takových jednání bude, a to poté, co to svou iniciativou obžalovaná [Obžalovaná 1] na ministerstvu zařídí a prosadí, zadání zpracování projektu,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

na kterém se bude moci on, obžalovaný [Obžalovaný 4] a jejich kolegové z vysokých škol podílet. Pro úplnost je možné připomenout, že v okamžiku, kdy někdy na přelomu let 2016 a 2017 svědek [Osoba 1] komunikoval se svědkem [Osoba 8] jako děkanem [Fakulta Vysoké školy 3] v xxx o tom, že on s kolegy chtějí odejít z [Vysoká škola 1] s tím, že letectví na této jím vedené [Fakulta Vysoké školy 3] by se mohlo, jak o tom svědčil i Projektový záměr Zavedení letectví na [Fakulta Vysoké školy 3] vypracovaný svědkem [Osoba 1], rozvíjet, se s tím následně pojil požadavek svědka [Osoba 8], aby podklady vztahující se k projektu (zadávací dokumentace) byly naformulovány tak, aby ten se následně stal hlavním řešitelem projektu. Na základě toho lze dovodit, že již i svědek [Osoba 8] musel v té době tedy od někoho vědět, a vše nasvědčuje tomu, že právě od svědka [Osoba 1], že projekt bude reálně zadán ke zpracování přinejmenším té vysoké škole, ke které v tu dobu bude mít [Osoba 1] nějakou pracovní vazbu, a to skrze zejména těch osob, které budou vyhovovat nastaveným kvalifikačním požadavkům v zadávací dokumentaci. Pokud by totiž tomu tak nebylo (a nebylo v podstatě předem určené, kdo zakázku získá), postrádala by vyjevená snaha svědka [Osoba 8] opodstatnění a logiku, jelikož by neměl důvod požadovat, aby byly v nějaké zadávací dokumentaci k bližší neznámé veřejné zakázce nastaveny kvalifikační podmínky tak, aby mohly být plněny jím jako hlavním řešitelem.

O tom, že se obžalovaní skutečně nesvěřovali s okolnostmi vzniku a zadání posuzované veřejné zakázky ani svým bližším spolupracovníkům, svědčily výpovědi svědků [Osoba 5], [Osoba 10], [Osoba 21], [Osoba 4], [Osoba 7] či [Osoba 15], kterým o tom, že by veřejná zakázka byla připravena a přidělena způsobem odporujícím zákonu, také nic známo nebylo, nebo alespoň ne do okamžiku vyhlášení veřejné zakázky (jak tomu bylo u svědka [Osoba 21]).

Role obžalované [Obžalovaná 2] v posuzovaném případě byla dále zřejmá také z výpovědi svědka [Osoba 13], který popsal, nejen jak se mu během jednoho rozhovoru nezdráhal xxx obžalované [Obžalovaná 2], [Osoba 2], vyjevit, že ta zajišťuje jako protislužbu pro obžalovanou [Obžalovaná 1] a její blízké na Ministerstvu vnitra grant na projekt simulací zásahů u leteckých nehod, který bude vypsán a nastaven tak, aby odpovídal požadavkům obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] a aby ho od Ministerstva vnitra také získaly subjekty těmito zastřešované, ale i to, že o těchto skutečnostech věděl přímo od obžalované [Obžalovaná 1], se kterou se v roce 2016 častěji setkával. Současně pak svědek [Osoba 13] upřesnil, že právě o to, aby obžalovaná [Obžalovaná 2] umožnila vymyslet grant na financování projektu přijatelného pro obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] a jejich spolupracovníky, ji požádala spoluobžalovaná [Obžalovaná 1] s tím, že úlohou obžalované [Obžalovaná 2] bylo úkolovat své podřízené, mezi které patřil ředitel odboru [Osoba 3], aby financování projektu bylo na ministerstvu zprocesováno, a to v podstatě podle toho, jako to obžalovaný [Obžalovaný 4] a svědek [Osoba 1] chtěli. Soud přitom nezjistil, jak již bylo zmíněno, žádné důvody, pro které by svědek [Osoba 13] vypovídal ohledně těchto svých setkání a obsahu rozhovorů nepravdivě, snad v ničem nepodložené snaze uškodit tím zrovna obžalované [Obžalovaná 2]. Naopak jeho výpověď nestála ani v tomto směru osamoceně od ostatních důkazů a spíše do nich velmi dobře zapadala. Proto také soud o věrohodnosti jeho výpovědi v posuzovaném případě nepochyboval ani ve světle obsahu zpráv a článků týkajících se jeho minulosti a zainteresovanosti do různých kauz, jež jinak jeho osobní charakteristiku vykreslovaly v negativním světle. Že obžalovaná [Obžalovaná 2] hrála takovou důležitou roli v otázce kladného a rychlého přijetí zamýšleného projektu na Ministerstvu vnitra, totiž bylo dobře patrné například také ze zaznamenané telekomunikace mezi obžalovanou [Obžalovaná 1] a svědkem [Osoba 1], v rámci které obžalovaná [Obžalovaná 1] poté, co svědek [Osoba 1] odeslal dne 22. 7. 2016 druhou verzi návrhu projektu Zavedení a provoz bezpilotních prostředků v rámci složek orgánů státní správy obžalovanému [Obžalovaný 3] a informoval o tomto svém kroku obžalovanou [Obžalovaná 1], mu tato dala doporučení, aby první následující pracovní den dostala obžalovaná [Obžalovaná 2] květinu, což bez jakýchkoli pochybností bylo míněno tak, aby se [Obžalovaná 2] tímto dostalo v tu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

chvíli dílčího odměnění od osob, které profinancování projektu od Ministerstva vnitra požadovaly, za to, co ona pro ně na svém pracovišti dělá a ještě dělat bude.

Také z komunikace obžalované [Obžalovaná 1] se svědkem [Osoba 1] ze dne 22. 8. 2016, v rámci které obžalovaná [Obžalovaná 1] SMS zprávou informovala tohoto svědka o tom, že jí spoluobžalovaná [Obžalovaná 2] svěřila, že [Právnícká osoba 2] potvrdil potřebu zamýšleného výzkumného záměru, bylo možné jednoznačně dovozovat zainteresovanost obžalované [Obžalovaná 2] do snahy všech obžalovaných, aby tým lidí kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] získal v souvislosti s připravovaným projektem veřejnou zakázku od Ministerstva vnitra, protože pokud by tomu tak nebylo, neměla by obžalovaná [Obžalovaná 2] jakýkoli rozumný důvod o něčem takovém obžalovanou [Obžalovaná 1] informovat. Tímto chtěla obžalovaná [Obžalovaná 2] zjevně dát pozitivní informaci spoluobžalované [Obžalovaná 1] jakožto osobě napojené na [Obžalovaný 4], který o projekt se svědkem [Osoba 1] usiloval, o jednom z dosažených kroků na cestě za sledovaným záměrem. Obžalovaná [Obžalovaná 2] tedy musela zcela nepochybně vědět, a to nejen pro blízký vztah s obžalovanou [Obžalovaná 1] jako svou kamarádkou, že výzkumná potřeba odpovídající projektu, jehož obsah připravoval [Osoba 1] se svými spolupracovníky za součinnosti obžalovaného [Obžalovaný 3] a kvůli kterému měla vzniknout veřejná zakázka Ministerstva vnitra na zpracování a dodání projektu pro potřeby [Právnícká osoba 2], je cílená na uspokojení zájmu a přání obžalovaných [Obžalovaný 4] a [Obžalovaná 1], aby [Obžalovaný 4] s týmem svých lidí, do kterého patřil i svědek [Osoba 1], takovou zakázku a peníze z ní získal. Zainteresovanost obžalované [Obžalovaná 2] do snahy všech obžalovaných, aby tým lidí kolem [Obžalovaný 4] získal v souvislosti s připravovaným projektem veřejnou zakázku od Ministerstva vnitra, byla dále patrná z komunikace obžalované [Obžalovaná 1] se svědkem [Osoba 1] ze dne 16. 9. 2016. V rámci té totiž obžalovaná [Obžalovaná 1] svědka [Osoba 1] prostřednictvím SMS zprávy informovala o tom, že během dne hovořila s obžalovanou [Obžalovaná 2] a že od ní ví, že je všechno v běhu, že „to“ odešlo a že „to“ k obžalované [Obžalovaná 2] doputuje. Táž zainteresovanost obžalované [Obžalovaná 2] do uvedené snahy obžalovaných byla zřetelná rovněž z její komunikace s obžalovanou [Obžalovaná 1] ze dne 23. 9. 2016, kdy poté, co obdržela od spoluobžalované [Obžalovaná 1] zprávou dotaz, zda se to nějak hýbe s tím docentovo projektem, této odpověděla, že ano, že už je „to“ na odboru bezpečnosti, vědy a výzkumu a že již připravují výzvu. Podobně bylo možné hodnotit i význam obsahu SMS zprávy, kterou dne 27. 9. 2016 zaslala obžalovaná [Obžalovaná 2] spoluobžalované [Obžalovaná 1] a kterou ji informovala o tom, že toho dne se jí do dispozice dostal nástin předmětného projektu. Když pak byla ze strany [Obžalovaná 1] dotázána, zda je potřeba v něm něco upravit, rozhodně se od tématu nedistancovala, nýbrž si další zprávou odpověď na to vyhradila do osobního rozhovoru. Každopádně z obsahu této zprávy bylo zřetelné tedy i to, že obžalovaná [Obžalovaná 2] dala jasně najevo vůli činit ve prospěch týmu lidí kolem [Obžalovaný 4] a [Osoba 1] kroky směřující k tomu, aby výzkumná potřeba a z ní vycházející zamýšlený projekt byl v pořádku a aby bezproblémově prošel administrativním procesem (včetně posuzovacího) na Ministerstvu vnitra, jehož náměstkyní byla, o čemž svědčilo to, že se v této své zprávě odvolávala na schůzku s obžalovanou [Obžalovaná 1], aby jí na této informovala o potřebách úprav v návrhu projektu, a nikoli, jak by se z logiky věci jinak podávalo, na schůzku s předkladatelem návrhu – kupříkladu na schůzku s obžalovaným [Obžalovaný 3] či jeho nadřízeným svědkem [Osoba 5]. Za předpokladu, že by obžalovaná [Obžalovaná 2] nevěděla, že daný projekt je spojen se snahou obžalovaného [Obžalovaný 4] a jeho známých mít možnost na tomto projektu pracovat a čerpat díky němu finanční plnění, neměla by sebemenší důvod se o nedostatecích návrhu projektu bavit zrovna s obžalovanou [Obžalovaná 1], neboť u ní si musela být takřka jistá, že ta je jako lékařka nejen sama, ale ani s formálním předkladatelem návrhu ([PRÁVNICKÁ OSOBA 2]) rozhodně nevyřeší. To, že se nechtěla obžalovaná [Obžalovaná 2] po telefonu s obžalovanou [Obžalovaná 1] o potřebách nějakých úprav v návrhu projektu bavit a že si o tom s ní chtěla promluvit osobně, svědčilo dobře o tom, že si obžalovaná [Obžalovaná 2] musela být vědoma toho, že za snahou prosadit financování navrhovaného projektu stojí blízký přítel této

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

obžalované, obžalovaný [Obžalovaný 4], se kterým obžalovaná [Obžalovaná 1] tak potřeby úprav v návrhu osobně nebo zprostředkovaně následně vykomunikuje. Zároveň toto svědčilo také o tom, že si obžalovaná [Obžalovaná 2] byla velmi dobře vědoma, že takový její postup není správný a odporuje daným pravidlům spočívajícím v tom, že ona jako jeden z vedoucích zaměstnanců do budoucna uvažovaného zadavatele veřejné zakázky na zpracování předkládaného projektu (záměru), ve vztahu ke které bude mít zároveň schvalovací kompetence, nemůže ovlivňovat a jakkoli nějakými radami zvýhodňovat potenciálního soutěžitele a dodavatele, a proto se snažila být v rámci telefonické komunikace maximálně stručná a opatrná. Přitom o tom, že se tato taktika obžalovaných ([Obžalovaná 1], [Obžalovaný 4], [Obžalovaná 2] v součinnosti se svědkem [Osoba 1]) neměla účinkem, svědčilo to, co opět vyplývalo ze zaznamenané telefonické komunikace, totiž že dne 3. 10. 2016 k dotazu obžalovaného [Obžalovaný 4], zda neví, v jakém stavu je u obžalovaného [Obžalovaný 3] ta „věc“, informovala obžalovaná [Obžalovaná 1] obžalovaného [Obžalovaný 4], že po podpisu ze strany [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] se draft již dostal k obžalované [Obžalovaná 2], se kterou se brzy sejde právě kvůli tomu, že v něm možná bude třeba ještě něco upravit, a o této plánované schůzce s obžalovanou [Obžalovaná 2] vzápětí také informovala svědka [Osoba 1]. Zainteresovanost obžalované [Obžalovaná 2] do snahy všech obžalovaných, aby tím lidí kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] získal v souvislosti s připravovaným projektem veřejnou zakázku od Ministerstva vnitra, byla dále patrná z obsahu zaznamenané telekomunikace mezi obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 1] ze dne 4. 10. 2016, v rámci které obžalovaný [Obžalovaný 3] sdělil obžalované [Obžalovaná 1], že u nich už je vše hotovo a že to nyní řeší s obžalovanou [Obžalovaná 2] (a dalšími lidmi z Ministerstva vnitra). Logicky totiž lze dovodit, a to zejména ve shora uvedených souvislostech, že obžalovaná [Obžalovaná 2] s obžalovaným [Obžalovaný 3] otázku podoby budoucího projektu, resp. připravované veřejné zakázky, řešila proto, aby podklady sloužící pro schválení a zadání veřejné zakázky ze strany Ministerstva vnitra byly již v době před jejich oficiálním podáním na Ministerstvo vnitra ze strany [Právníká osoba 2] a jejich posuzováním prosté případných vad či nedostatků, a to právě proto, aby nehrozilo, že by v jako předešlých případech byl předkládaný projekt ze strany týmu lidí kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] opět odmítán. Vědomost obžalované [Obžalovaná 2] o tom, kdo je skutečným strůjcem zájmu o prosazení daného projektu/výzkumné potřeby k financování a jaké jsou role jednotlivých obžalovaných v pomoci této snaze, byla dokreslována zprávou svědka [Osoba 1] ze dne 11. 10. 2016 o tom, že jejich projektový manažer, který se podle všeho setkal s nějakými zaměstnanci Ministerstva vnitra na téma inovačního partnerství, se od nich dozvěděl, že na ministerstvu (teprve) čekají na danou výzkumnou potřebu, o níž nic nevědí, kterou [Osoba 1] zakončil úvahou, že by proto bylo vhodné se kvůli tomu sejit s obžalovanou [Obžalovaná 2] a jejím podřízeným ředitelem [Osoba 3], kterou zaslal obžalované [Obžalovaná 1]. Ta tuto zprávu přitom v autentickém znění, jak o tom svědčila zaznamenaná telefonická komunikace, přeposlala následující den právě obžalované [Obžalovaná 2] s dotazem, zda má pro to něco udělat, na což jí obžalovaná [Obžalovaná 2], aniž by se nad původem, obsahem a tokem informací jakkoli podivovala, prakticky obratem zcela věcně odpověděla tak, že jde patrně jen o špatný přenos informací, protože skutečnost je taková, že u ní právě [Osoba 3] sedí a že výzkumná potřeba je schválená. Současně je nepochybné, že obžalovaná [Obžalovaná 2] a, s ohledem na jeho komunikaci s ní o daném projektu, obžalovaný [Obžalovaný 3], z obžalovaných jistě nejlépe věděli, jakým způsobem bylo možné projekt naplňující výzkumnou potřebu realizovat, tj. že bylo třeba nejprve nechat návrh na zpracování výzkumné potřeby projít posuzovacím a schvalovacím procesem vedoucím k rozhodnutí o její realizaci a že následně podle výsledků takových úkonů mohl být v rámci zadávacího řízení poptáván projekt, jenž také následně musel být v tomto řízení posuzován a vybírán, neboť se jednalo o zadání formou veřejné zakázky podle zákona o zadávání veřejných zakázek, v rámci kterého musela být dodržována určitá pravidla, včetně těch resortních. Obžalovaná [Obžalovaná 2] toto nepochybně věděla coby náměstkyně na Ministerstvu vnitra, jelikož byla přímo součástí útvarů, které se na přípravách a realizaci veřejných zakázek podílely, a tak ji toto nemohlo unikat, stejně jako to ale nemohlo unikat ani obžalovanému [Obžalovaný 3],

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

který o tomto musel také dobře vědět ať již proto, že dříve působil v sekretariátu obžalované [obžalovaná 2] a jistě poznal procesy probíhající na tomto ministerstvu i v oblasti veřejných zakázek, stejně jako mu to nemohlo unikat už i proto, že s obžalovanou [Obžalovaná 2] o projektu diskutoval, či proto, že začátkem roku 2017 posílal svědku [Osoba 1] materiál k této veřejné zakázce, který již byl přímo označován jako zadávací dokumentace k veřejné zakázce, či proto, že předával informace o vyhlášení veřejné zakázky (a nikterak se tomu nepodívoval). Zejména to ale tito dva obžalovaní museli dobře vědět proto, že již žádost k podání návrhů výzkumných potřeb, kterou adresovala sama obžalovaná [Obžalovaná 2] mj. [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] jako jednomu z příslušných orgánů k přijetí této informace, byla provázena informací o tom, že řešitelé výzkumných potřeb vzejdou z výběrového řízení a potřeby budou zadány formou veřejné zakázky.

Všichni obžalovaní přitom museli vědět, že způsob, jakým je o budoucí veřejné zakázce rozhodováno, nesplňoval zákonná pravidla například již i proto, že obžalovaní věděli, že o projektu, který bude vhodně korespondovat s výzkumnou potřebou a bude „napasován“ na zadávací dokumentaci ve smyslu jeho přijatelnosti a financovatelnosti, bylo na ministerstvu prakticky rozhodnuto ještě před tím, než tento projekt vůbec v podobě návrhu na realizaci výzkumné potřeby byl předložen [Právníká osoba 2] Ministerstvu vnitra. O tom velmi dobře svědčila zaznamenaná komunikace mezi obžalovanými a svědkem [Osoba 1]. Poté, co dne 11. 10. 2016 svědek [Osoba 1] informoval zprávou obžalovanou [Obžalovaná 1] o tom, jak jejich projektový manažer jednal s někým na Ministerstvu vnitra a dozvěděl se, že na ministerstvu teprve očekávají danou výzkumnou potřebu, a obžalovaná [Obžalovaná 1] tuto zprávu přeposlala dne 12. 10. 2016 obžalované [Obžalovaná 2], tak ta totiž obžalované [Obžalovaná 1] mj. odpověděla, že výzkumná potřeba je již schválená. Lze na tomto místě dodat, že obžalovaná [Obžalovaná 2] obsah této zprávy, kterou dementovala předchozí informaci, jak se to s přijatelností výzkumné potřeby na ministerstvu (ne)má, dala do souvislosti s tehdejší aktuální přítomností svého podřízeného [Osoba 3] u ní. Soud na základě nejen této jasné zprávy proto neměl jakékoli pochybnosti, že [Osoba 3] přinejmenším od obžalované [Obžalovaná 2] také velice dobře věděl, jak má být o návrhu výzkumné potřeby, který teprve v následujících dnech bude ze strany [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] podán na MV, rozhodnuto a že to má být pozitivním způsobem, tedy schválením a doporučením této výzkumné potřeby k realizaci a k financování mj. bez jejího obvyklého posouzení, neboť popsanou zprávou obžalovaná [Obžalovaná 2] musela popisovat situaci spočívající v tom, že byla ředitelem [název odboru] [Osoba 3] osobně právě ujistěna, že on sám skrze příslušné zaměstnance Ministerstva vnitra, kteří jsou začleněni do procesu schvalování výzkumných potřeb k financování, bude postupovat tak, že předmětnou výzkumnou potřebu (jejíž návrh bude teprve podán) ve výsledku k financování doporučí, k čemuž pouze přistoupilo to, co již bylo popsáno výše, tedy že nejen obžalovaná [Obžalovaná 2], ale i svědci [Osoba 3] a [Osoba 4] poskytl obžalovaným [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 3] a jeho prostřednictvím svědku [Osoba 1] a týmu lidí kolem něj, kteří měli zájem na získání zakázky, připomínky k připravovanému návrhu, zřejmě proto, aby případné nedostatky a vady očekávaného návrhu byly pokud možno minimální či žádné, aby schvalovací proces nebyl nedostatky komplikován. V této souvislosti je možné tedy současně dovodit další způsob, jakým obžalovaná [Obžalovaná 2] nedovoleně ovlivňovala, aby předmětná veřejná zakázka nebyla zadána podle pravidel. A to konkrétně jednak tím, že zcela evidentně prostřednictvím [Osoba 3], kterého k tomu podle svědka [Osoba 13] přímo zaúkolovala, nechala ovlivňovat příslušný útvar ministerstva, který o doporučení výzkumné potřeby k financování rozhodoval, tak, aby výzkumná potřeba schválena byla a ve výsledku došlo k vyhlášení veřejné zakázky a k jejímu zadání a profinancování ve prospěch projektu zpracovávaného lidmi kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], a jednak tím, že vědomě v době, kdy bylo „rozhodováno“ na Ministerstvu vnitra o schválení tohoto projektu (tehdy ještě ve fázi výzkumné potřeby) k financování, nechala svědka [Osoba 3] rovněž napřímo jednat se svědkem [Osoba 1] ohledně příprav zadávacího řízení, o čemž svědčila zpráva zasláná obžalovanou [Obžalovaná 1] [Osoba 1] dne 2. 11. 2016, kterou mu zjevně po konzultaci s obžalovanou [Obžalovaná 2] sdělovala,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

aby se ohledně projektu namísto na obžalovanou [Obžalovaná 2] obracel přímo na xxx [Osoba 3], a což současně potvrdil svědek [Osoba 1] s tím, že tak také činil, a což také potvrdila svědkyně [Osoba 18] s tím, že té bylo konkrétně známo, že s [Osoba 3], který vše nakonec podepisoval, se řešila zadávací dokumentace. Taková skutečnost však současně ozřejmovala, že svědku [Osoba 3] muselo být patrně od obžalované [Obžalovaná 2] dokonce zřejmé, z jakého důvodu měla být výzkumná potřeba doporučena k financování a schválena a že v daném případě je snaha směřována k tomu, aby finanční prostředky z připravované veřejné zakázky získal konkrétní tým v tu chvíli reprezentovaný svědkem [Osoba 1]. Že se pak i svědek [Osoba 3] mohl snažit svými kroky napomoci dosáhnout takového cíle svým kolegům – obžalovaným [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3], naznačila svědkyně [Osoba 7], která popsala, že svědek [Osoba 3] na ni působil tak, že ve své snaze zastávat na MV ještě xxx pozici (xxx), by býval podle ní mohl chtít vyhovět nějakým případným přáním, přičemž ve vztahu k obžalovanému [Obžalovaný 3] podle svědkyně [Osoba 7] sám [Osoba 3] navíc naznačoval, že díky němu se stal xxx, což bylo podle přesvědčení soudu možné chápat tak, že mu byl svým způsobem svědek [Osoba 3] zavázán. O vědomí svědka [Osoba 3] svědčila také výpověď svědka [Osoba 4], který i když nepotvrdil, že by mu bylo přímo známo, že o schválení dané výzkumné potřeby k financování bylo [Osoba 3] pozitivně rozhodnuto před posuzovacím procesem na Ministerstvu vnitra, popsal jednání [Osoba 3] jako svého tehdejšího nadřízeného s ním způsobem, ze kterého se taková skutečnost dala dobře dovozovat. Svědek [Osoba 4] totiž vylíčil okolnosti, za jakých se dozvěděl o posuzované výzkumné potřebě, a které spočívaly v tom, že mu [Osoba 3] předal předmětnou výzkumnou potřebu ke zpracování s tím, aby byla jejich odborem schválena k financování. Přitom takový pokyn [Osoba 3] podle svědka [Osoba 4] nebyl obvyklý. Současně pak požadovaný postup nemohl být podle toho, co dále vypověděl svědek [Osoba 4], nikterak komplikovaný, protože následovalo, jak to tento svědek popsal, že předloženou výzkumnou potřebu na rozdíl od ostatních výzkumných potřeb neposuzovala patnáctičlenná rada a ani se tato výzkumná potřeba neocitala s ostatními v pořadí po jejich vzájemném porovnání, a to právě proto, že tato výzkumná potřeba byla (díky aktivitě obžalovaného [Obžalovaný 3]) vznesena až poté, co rada již vyhodnotila ostatní předcházející navrhované výzkumné potřeby, přijala ohledně nich doporučení a svou činnost ukončila, tedy kdy byl výběr z ostatních výzkumných potřeb již dokončen. Přitom ve chvíli, kdy byla výzkumná potřeba doporučena jejich odborem ke schválení a realizaci, putovalo toto doporučení, jak svědek poznamenal, již jen k řediteli odboru, tj. v daném případě právě k [Osoba 3], k náměstkyni ministra vnitra, tj. v daném případě k obžalované [Obžalovaná 2], a následně k ministru. Svědek potvrdil také to, že tento doporučovací a schvalovací proces proto v daném případě měl svůj formální odraz již jen v podobě zpracování referátníku, který schválil ředitel [Osoba 3], a v podobě na něj navazujícího rodného listu veřejné zakázky, který schvalovala náměstkyně ministra vnitra, obžalovaná [Obžalovaná 2].

O společném záměru obžalovaných směřujících k opakovaně zmiňovanému cíli také vypovídala další zaznamenaná telekomunikace. Poté, co svědek [Osoba 1] dne 29. 8. 2016 zaslal zpracovaný dokument „xxx“ obžalovanému [Obžalovaný 3], jako návrh projektu k připomínkám, totiž o tom, že obžalovaný [Obžalovaný 3] již disponuje návrhem projektu (výzkumné potřeby) zpracovaným [Osoba 1], museli komunikovat obžalovaní [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] s obžalovanou [Obžalovaná 1] a také o tom komunikovali obžalovaná [Obžalovaná 1] s obžalovaným [Obžalovaný 4]. Obžalovaná [Obžalovaná 1] totiž dne 30. 8. 2016 poslala SMS zprávu obžalovanému [Obžalovaný 4] o tom, že obžalovaný [Obžalovaný 3] byl se vším spokojený a že se „to“ bude snažit následující den dodat obžalované [Obžalovaná 2], se kterou se pro změnu ona již setkala a se kterou se domluvila. Následně, konkrétně dne 31. 8. 2016, také obžalovaná [Obžalovaná 1] telefonicky informovala svědka [Osoba 1], jak předchozího dne hovořila s obžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] a že na základě toho je jí známo, že brzy jeho návrh bude zaslán na ministerstvo a že je „to“ odsouhlaseno, za což jí svědek [Osoba 1]. poděkoval (což by mj. opět nečinil za situace, pokud by to byl on, kdo by byl obžalovaným [Obžalovaný 3] žádán o nějaké konzultace či rady, co je z vědeckého hlediska možné zpracovat). K tomu přistupuje, že stejného dne odpověděl

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

obžalovaný [Obžalovaný 4] obžalované [Obžalovaná 1], jak jen doufá, že „to“ někdo na poslední chvíli kvůli nějaké banalitě nezhatí, a že velice potřebuje, aby „to“ vyšlo, což současně vyvracelo obhajobu obžalovaného [Obžalovaný 4] ohledně toho, že mu v podstatě bylo lhostejné, zda veřejnou zakázku získá určité sdružení vysokých škol či nikoli, a že on o zakázku v podobě profinancování nějakého projektu, na kterém by se mohl podílet, rozhodně neusiloval.

Obžalovaní museli zároveň při svých plánech a krocích kalkulovat s tím, že pokud se jim podaří navodit vhodné podmínky, a díky jejich shora popsáním krokům k tomu zjevně došlo, může zadávací řízení, včetně jeho přípravné fáze, probíhat samo o sobě způsobem, aniž by ho následně museli sami osobně jakkoli ještě významně a způsobem na první pohled patrným nepatříčně ovlivňovat. Tomu odpovídal obsah zajištěné komunikace obžalované [Obžalovaná 1] se svědkem [Osoba 1] ze dne 18. 9. 2016, v rámci které obžalovaná [Obžalovaná 1] zaslala SMS zprávu svědku [Osoba 1]. o tom, jak ho čekají dobré zprávy, protože „ty věci“ s obžalovanou [Obžalovaná 2] běží a že to je procesní záležitost. Též tomu odpovídala i výpověď svědkyně [Osoba 7], která vyjádřila, jak se o projekt zajímali obžalovaná [Obžalovaná 2] coby náměstkyně ministra a ještě intenzivněji [Osoba 3] coby její nadřízený ředitel odboru, a to poté, co jí byla původně požádána, aby na tuto výzkumnou potřebu více dohlédla, aby veřejná zakázka s ní spojená, k níž se připravovala zadávací dokumentace, byla v pořádku. Ačkoli tedy například tato svědkyně vyjádřila, že bylo možné, aby jejich oddělení projekt odmítlo, lze logicky dovodit, že to asi nebylo v zájmu ani samotných zaměstnanců, když ti vnímali, že to nebylo v zájmu ani jejich přinejmenším hned dvou nadřízených v nikoli bezvýznamných funkcích na ministerstvu, a kdy například zmiňovaná svědkyně [Osoba 7] vnímala zájem ředitele [Osoba 3] tak, aby bylo o návrhu na výzkumnou potřebu rozhodnuto pozitivně dokonce co nejdříve. Svědkyně [Osoba 7] si navíc rovněž nevybavila, že by v situaci, kdy již byla nějaká výzkumná potřeba doporučena k realizaci, došlo k tomu, že by jejímu realizování bylo například zabráněno ekonomickým odborem, což závěr o tom, že po kladném rozhodnutí o předmětu navrhované veřejné zakázky na úseku řízeném obžalovanou [Obžalovaná 2] na cestě k jejímu vyhlášení již mnoho překážek fakticky nestálo. To fakticky potvrdil i svědek [Osoba 6] který jako tehdejší náměstek ministra vnitra pro řízení sekce xxx schválil v zastoupení ministra vnitra dne 21. 11. 2016 k realizaci navržené výzkumné potřeby, včetně výzkumné potřeby Simulace zásahů u leteckých nehod. Tento svědek totiž sám potvrdil, že i tehdy ohledně toho, co mu bylo předloženo k podpisu a co se na ministerstvu s ohledem na předmět problematiky považovalo za okrajovou, marginální záležitost, v zastoupení ministra vyřídil ryze formálně s předpokladem z jeho strany, že vše bylo předem verifikováno okolím ministra. Že i s tímto politováníhodným faktem obžalovaní počítali, bylo pak dobře dovoditelné rovněž z té zprávy obžalované [Obžalovaná 1], kterou dne 21. 11. 2016 adresovala spoluobžalovanému [Obžalovaný 4]. V té ho totiž evidentně ještě před tím, než svědek JUDr. [Osoba 6] podepsal schválení výzkumných potřeb k realizaci, informovala obžalovaná [Obžalovaná 1] o tom, že tak svědek [Osoba 6] učiní, což by však nemohla vědět, pokud by o takovém postupu na Ministerstvu vnitra nebyla informována spoluobžalovanou [Obžalovaná 2], leda která z okolí obžalované [Obžalovaná 1] totiž o takové skutečnosti mohla předem vědět a svěřit ji obžalované [Obžalovaná 1].

Že vnímání nestandardního zájmu o tuto veřejnou zakázku ze strany obžalované [Obžalovaná 2], kterým tato obžalovaná nepochybně ve vztahu k podřízeným zaměstnancům na Ministerstvu vnitra, kteří zakázku administrovali, dávala najevo, že má být tato zakázka v souladu s jejími návrhy a rozhodnutími dokonce co nejdříve vyhlášena, nemohla vnímat svědkyně [Osoba 7] zkresleně, přitom svědčila i komunikace ze dne 5. 5. 2017 mezi touto svědkyní a [Osoba 34], zaměstnankyní Ministerstva vnitra z odboru veřejných zakázek a centrálních nákupů. Tehdy totiž [Osoba 34] mj. emailovou zprávou, jak vyplývalo z obsahu této zprávy, informovala svědkyni [Osoba 7] z pokynu [Osoba 35], jak se na předmětnou zakázku mimo hasičů a ředitele [Osoba 3] dotazovala a urgovala ji i obžalovaná náměstkyně [Obžalovaná 2].

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Podobně ani z výpovědi svědka [Osoba 4], tehdejšího vedoucího oddělení xxx v rámci [název odboru], soud nezaznamenal nic, co by svědčilo o tom, že by si tento svědek byl přímo vědom, že byl v souvislosti s daným projektem a ve prospěch tohoto projektu kýmkoli ovlivňován. Na druhou stranu ale i tento svědek potvrdil, že daná výzkumná potřeba nebyla díky době, kdy byla ministerstvu předložena, projednávána Radou, tedy nebyla posouzena kolektivním odborným způsobem a nebyla doporučena ke schválení podle pořadí mezi ostatními výzkumnými potřebami. Do rukou mu přišla způsobem, kdy mu ji předal jeho nadřízený ředitel [Osoba 3] s tím, aby se na ni podíval, zda je z hledisek formálních a věcných v pořádku, ovšem rovnou s pokynem, jak svědek nakonec v rámci své výpovědi potvrdil, aby tato výzkumná potřeba byla jejich odborem předložena ke schválení, což podle svědka rozhodně standardní nebylo. Posuzována jako ostatní předložené výzkumné potřeby tak tedy zdaleka nebyla, a nebyla tak vystavena riziku (poměrně vysokému, jak o tom hovořila svědkyně [Osoba 7]) nedoporučení ke schválení například pro absenci přenositelnosti výsledků i pro jiné bezpečnostní sbory. Také svědek [Osoba 4] potvrdil, že v případě, že nějaká výzkumná potřeba obdržela doporučení jejich odboru ke schválení, obvykle byla k realizaci nadřízenými složkami ministerstva potvrzena, s čímž bezpochyby obžalování prostřednictvím na ministerstvu poměrů znalé obžalované [Obžalovaná 2] kalkulovali.

Posledně uvedené potvrdil také svědek [Osoba 26], který uvedl, že nikoli tehdy, nýbrž jen v poslední době došlo k tomu, že nějaká výzkumná potřeba nemusela být v rámci veřejné zakázky zadávána a soutěžena, i když byla k realizaci schválena, pokud došlo ke krácení rozpočtu. Zejména však i tento svědek potvrdil tehdejší zvláštní zájem svědka [Osoba 3] o danou zakázku v době průběhu zadávacího řízení spočívající v tom, že chtěl vědět, zda toto řízení již bylo ukončeno a kdo se jako příjemce podpory přihlásil, s tím pokynem, že pokud již bylo řízení ukončeno, aby jejich oddělení bez zbytečných odkladů přistoupilo ke smluvnímu řízení, byť na druhou stranu v průběhu hlavního líčení svědek [Osoba 26] tvrdil, že [Osoba 3] zájem o rychlé zpracování smluvní dokumentace neprojevoval pouze k tomuto projektu.

Soud tedy rozhodně neuvěřil té části výpovědi svědka [Osoba 3], kterou popřel, jednak že se znal se svědkem [Osoba 1] a jednak jakékoli své aktivity ve prospěch uvedeného cíle obžalovaných a svědka [Osoba 1] (existenci komunikace v souvislosti s přípravou zadávacího řízení s obžalovanou [Obžalovaná 2], se zástupci budoucího dodavatele a s pracovníky Ministerstva vnitra – svědky [Osoba 7], [Osoba 4] a [Osoba 26]), protože ta byla v těchto momentech bezpečně vyvrácena obsahem zmiňované komunikace mezi obžalovanými [Obžalovaná 2] a [Obžalovaná 1] a svědky [Osoba 1], [Osoba 18], [Osoba 7], [Osoba 4] i [Osoba 26]. Důvodem, pro který svědek [Osoba 3] vypovídal v těchto ohledech nepravdivě, spočíval podle přesvědčení soudu ve snaze vyhnout se své vlastní trestní odpovědnosti za účastenství na posuzované trestné činnosti a ve snaze přinejmenším svým blízkým kolegům – obžalovaným [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] - svou výpovědí pokud ne přímo pomoci, tak alespoň nepřitížit.

Současně obžalovaným muselo být zřejmé, že pokud oni neprozradí, že v souvislosti s jejich záměrem se na přípravě dokumentace k veřejné zakázce, zejména na obsahu jejich podmínek, významným způsobem podílely osoby, které mají reprezentovat budoucí dodavatele, že se o tom těžko dozvědí osoby stojící v nějakých rolích v rámci schvalovacího a zadávacího procesu, jako byl svědek [Osoba 4], [Osoba 7] či [Osoba 26], neboť to zjevně nebylo možné odhalit ryze z předkládaných a zpracovávaných dokumentů, které takovou indicií patrnou na první pohled neobsahovaly. Tím pádem muselo být obžalovaným jasné, že pokud svými předcházejícími kroky ve vzájemné spolupráci navodí vhodné podmínky, schvalovací proces nebude moci v podstatě být nikým a zvláště ne z důvodu protiprávnosti při přípravě zadání veřejné zakázky zpochybněn a veden k ukončení.

S tímto souvisí, že posuzovaný záměr mohli obžalovaní (se svědek [Osoba 1]) realizovat také proto, že fakticky do uvedeného zjednodušeného procesu reálně zasahovalo, jak je patrné, relativně málo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

lidí, a to ještě z části pouze formálně. Tím má soud na mysli, že na počátku, v době, kdy [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] předkládalo daný projekt jako mimořádnou výzkumnou potřebu Ministerstvu vnitra, byl, jak vyplynulo z jeho výpovědi, prakticky jen formálním článkem svědek Ing. [Osoba 5]. Ten totiž sám připustil, že sice vnímal a vzal za své, že daného projektu je [Právníká osoba 2] třeba, avšak co se ohledně něho dělo v době před tím, než žádost o výzkumnou potřebu podepsal a než byla odeslána na Ministerstvo vnitra, nevěděl, protože to bylo mimo jeho „rozlišovací schopnosti“. Přitom v rámci procesu vedeném na Ministerstvu vnitra bez pochyb byla schvalovatelem obžalovaná [Obžalovaná 2], která schvalovala tzv. rodný list veřejné zakázky, což bylo podmínkou pro zahájení zadávacího řízení a realizaci veřejné zakázky, jak vyplynulo i z výpovědi svědka [Osoba 4] a svědkyně [Osoba 7]. Soud rozhodně nepřisvědčil, že by tento úkon nevyjadřoval potřebný souhlas obžalované [Obžalovaná 2] s tím, aby navrhovaná výzkumná potřeba byla schválena k realizaci a prostřednictvím odboru veřejných zakázek bylo její zpracování zadáno formou veřejné zakázky, a že by se jednalo z její strany o bezvýznamný úkon, neboť pokud by tomu tak bylo, jistě by obžalovaná [Obžalovaná 2] neinformovala spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] zprávou ze dne 29. 11. 2016, kterou obžalovaná [Obžalovaná 1] přeposlala spoluobžalovanému [Obžalovaný 4], o tom, že až ona podepíše rodné listy, začne se pracovat s [Právníká osoba 2] na zadání veřejné zakázky. Toto pak plně korespondovalo také s tím, jak byly podmínky pro zahájení zadávacího řízení na ministerstvu nastaveny článkem 9 odst. 1 písm. b) a odst. 3 nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek. Schvalovací proces byl navíc u dané výzkumné potřeby zjednodušen tím, jak to popsál svědek [Osoba 4], že její přijatelnost neposuzovala ona zmiňovaná patnáctičlenná Rada programu, nýbrž takové posouzení nahrazoval referátník (zpracovaný [Osoba 7]), který schvaloval již jen ředitel odboru [Osoba 3], náměstkyně ministra vnitra [Obžalovaná 2] a ministr vnitra, čehož bylo docíleno vznesením výzkumné potřeby po termínu pro jejich podání.

V souladu s výše uvedenými argumenty týkajícími se toho, že obžalovaná [Obžalovaná 2] at' již sama nebo prostřednictvím svědka [Osoba 3] nejenže nebránila schvalovacímu procesu a zadávacímu řízení, ale naopak ovlivňovala a nechala ovlivňovat schvalovací a rozhodovací proces ve prospěch profinancování daného projektu na Ministerstvu vnitra, byla i ta část výpovědi svědkyně [Osoba 7], kterou popsala, jak ačkoli uvedla v rodném listu zakázky a v referátníku zjevné nesprávnosti týkající se schvalovacího procesu (že daná výzkumná potřeba byla doporučena k financování na základě rozhodnutí Rady), který od ní následně směřoval k řediteli odboru [Osoba 3] a k obžalované [Obžalovaná 2], tak oba tito její nadřizení na uvedenou nepravdivou informaci nikterak neupozornili. Jistě, bylo by možné spekulovat, že podobně jako svědkyně [Osoba 7] si ani tito dva její nadřizení nesprávnosti v jimi podepisovaném dokumentu prostě jen nevšimli. V takovém případě by však takový jejich postup svědčil o tom, že schvalovací a rozhodovací proces na jejich úseku byl zejména z jejich strany skutečně ryze formální záležitostí (resp. procesní záležitostí, jak tento proces označila obžalovaná [Obžalovaná 1]), kdy oba dva schvalovatelé (obžalovaná [Obžalovaná 2] a [Osoba 3]) poté, co od svých podřízených ([Osoba 4] a [Osoba 7]), které však evidentně ovlivnili svým nestandardním zájmem o tuto výzkumnou potřebu v podobě jimi vyjádřených přání, aby této byla věnována zvláštní péče, aby byla pohlídána a aby byla ve výsledku schválena, dostali zpracované dokumenty v podobě referátníku a rodného listu a tyto v rámci dokončení schvalovacího procesu podepsali, aniž by se jejich (ne)správností zabývali.

Svědka [Osoba 1] dále rovněž potvrdil, že poté, co došlo k vyhlášení zadávacího řízení, tak na základě pokynu právě od spoluobžalovaného [Obžalovaný 4] (a svědka [Osoba 8]) zpracoval nabídku a odevzdal ji. I tato skutečnost tedy potvrzovala zájem obžalovaného [Obžalovaný 4], aby byl realizován původní záměr všech obžalovaných, tedy aby zakázku na zpracování projektu nakonec označovaného jako Simulace zásahů u leteckých nehod a finance od státu na jeho realizování získaly zejména ty vysoké školy, na kterých působili obžalovaný [Obžalovaný 4] a svědek [Osoba 1], na čemž nic nemění to, že obžalovaný [Obžalovaný 4] nedal v předcházející době svědku

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

[Osoba 1] například konkrétní pokyn k tomu, aby v podstatě vytvořil zadávací dokumentaci k veřejné zakázce, nebo že finalizaci dokumentů, které odešly na ministerstvo, měla na starosti jako projektová manažerka svědkyně [Osoba 18], jak to potvrdila nejen sama tato svědkyně, ale i svědek [Osoba 1].

Současně obžalovaným muselo být zřejmé, že pokud oni neprozradí nejen to, že v souvislosti s jejich záměrem se na přípravě dokumentace k veřejné zakázce podstatným způsobem podíleli zástupci budoucího dodavatele, ale i to, že těmto na druhou stranu současně poskytovali zástupci zadavatele rady s tím, co je třeba v podkladech doplnit a jaký má tedy být jejich správný obsah, že nebude v rámci zadávacího řízení, výběru dodavatele a sjednání smlouvy spatřováno porušení jakýchkoli pravidel, které by vedlo ke zrušení zadávacího řízení. Patrně zároveň kalkulovali i s tím, jak se podávalo z kontextu jejich obhajoby, že jejich postup v rámci příprav a realizace zadávacího řízení bude možné vykládat jako spolupráci Ministerstva vnitra a organizační složky státu tímto ministerstvem zřízené ([Právníkka osoba 2]) s vědeckými a výzkumnými pracovišti a vysokými školami při realizaci rezortního výzkumu a vývoje z veřejných prostředků ve smyslu nařízení Ministerstva vnitra č. 66/2007 ze dne 12. 11. 2007.

Ohledně obžalovaného [Obžalovaný 3] soud shledal, že ten dále nedovoleně jednal v souvislosti s podáním nabídky na zpracování projektu sdružením vysokých škol. Ačkoli se totiž snažil distancovat od jakýchkoli aktivit v této fázi zadávacího řízení, které by měly souvislost s jednáním soutěžitele - budoucího dodavatele, bylo z výpovědi svědka [Osoba 1], případně i svědků [Osoba 10]., a [Osoba 18], jakož i z dalších důkazů zřejmé, že tyto aktivity obžalovaný [Obžalovaný 3], aby se stále stejným záměrem jako dříve napomohl sdružení vysokých škol získat finance na projekt, vyvíjel.

Předně – z komunikace mezi ním a obžalovanou [Obžalovaná 1] od 14. 6. 2017 bylo zřejmé, že obžalovaný [Obžalovaný 3] měl i nadále mezi obžalovanými roli spočívající v tom, aby napomohl obžalovanému [Obžalovaný 4] a svědku [Osoba 1] s úspěšným nabídky na zpracování projektu, která měla být v rámci vyhlášené veřejné zakázky podána. To totiž bylo vystihováno obsahem komunikace mezi ním a obžalovanou [Obžalovaná 1], v rámci níž obžalovaná [Obžalovaná 1] dne 14. 6. 2017 obžalovanému [Obžalovaný 3] sdělila, jak doufá, že on tuto záležitost společně se svědkem [Osoba 1] a obžalovaným [Obžalovaný 4] dotáhne do konce. Přitom proti tomuto se obžalovaný [Obžalovaný 3] nejenže nijak neohradil, což by jistě učinil, pokud by s podáním nabídky neměl mít nic společného, ale zareagoval mj. tak, že obžalované [Obžalovaná 1] vylíčil, jak odmítl řešit problém, o kterém se dozvěděl od svědka [Osoba 1] a který spočíval v neochotě rektora [Vysoká škola 3] podepsat vypracovanou smlouvu o spolupráci vysokých škol za účelem podání společné nabídky v podobě, v níž již byla podepsána rektorem [Vysoká škola 2], tím způsobem, že by se smlouva přepracovala, neboť by to znamenalo, že on by musel takovou přepracovanou smlouvu dát znovu k podpisu rektorovi [VYSOKÁ ŠKOLA 2], což již nehodlal absolvovat.

Mezi další takové momenty jeho pomoci k úspěchu daného projektu v rámci vyhlášené veřejné zakázky patřila aktivita, ohledně které obžalovaný [Obžalovaný 3] tvrdil, že si ji nepamatuje a která následovala poté, co dne 29. 6. 2017 proběhlo první jednání hodnotící komise za účelem posouzení kvalifikace uchazečů u došlé společné nabídky [Vysoká škola 3], [Vysoká škola 4] a [Vysoká škola 2], jehož závěrem byl požadavek na doložení dalších dokladů k prokázání kvalifikace od všech tří univerzit, jak o tom svědčil protokol o tomto jednání vedený na MV ČR pod č. j.: MV-55820-8/VZ-2017. Tehdy se totiž o tomto závěru hodnotící komise obžalovaný [Obžalovaný 3] nějak dozvěděl, což svou výpovědí nepopřel, a namísto toho, aby si nechal tuto informaci pro sebe, resp. nesdělával ji pro zachování pravidel při veřejných zakázkách nikomu ze zástupců soutěžitele před oficiálním vyzváním soutěžitele ze strany hodnotící komise, resp. zadavatele veřejné zakázky, vyjevil snahu o tomto požadavku hodnotící komise předem informovat zástupce soutěžitele, konkrétně svědka

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

[Osoba 1]. O tom svědčila velmi dobře jeho komunikace s tímto svědkem ze dne 6. 7. 2017, v rámci které nejprve požádal svědka [Osoba 1] o co nejdřívejší schůzku s ním s tím, že ve věci pro něj má pozitivní novinky, ale že „bude dotaz“. Z následující komunikace svědka [Osoba 1] s obžalovaným [Obžalovaný 4] vyplývá, že svědek [Osoba 1] se ještě před schůzkou s obžalovaným [Obžalovaný 3] o požadavku hodnotící komise, který byl jinak obsažen v žádosti Ministerstva vnitra o objasnění nebo doplnění údajů nebo dokladů ze dne 29. 6. 2017, dozvěděl z oficiální výzvy, která požadovala doplnění nabídky. Když pak (ale stále ještě před jejich domluvenou schůzkou) o tomto požadavku svědek [Osoba 1] informoval obžalovaného [Obžalovaný 3], ten mu na to odpověděl, že jde právě o požadavek hodnotící komise, který mu avizoval oním způsobem, že „bude dotaz“. I z těchto skutečností byla tedy patrná ona snaha obžalovaného [Obžalovaný 3] napomoci i za cenu porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek k zadání daného projektu ze strany Ministerstva vnitra sdružení vysokých škol, protože obžalovaný [Obžalovaný 3] si mohl popsáním způsobem počínat z jediného prostého důvodu, a to, aby s předstihem připravil soutěžitele na nutnost splnění nějaké povinnosti spočívající v doplnění nabídky, aby ta mohla být dále kladně hodnocena v rámci probíhajícího zadávacího řízení na ministerstvu.

O jeho nepatřičné aktivitě v rámci zadávacího řízení na straně soutěžitele svědčila i jeho další komunikace se svědkem [Osoba 1] od 20. 7. 2017, kdy, jak zároveň vyplývalo z dalšího protokolu hodnotící komise (č. j.: MV-55820-12/VZ-2017), po jejím druhém jednání vzešel požadavek na doložení dalších dokladů k prokázání kvalifikace od [Vysoká škola 2] (doplnění technické kvalifikace [Osoba 10]. ve vztahu k 10leté praxi v oboru výzkumných projektů). V té souvislosti totiž dne 24. 7. 2017 obžalovaný [Obžalovaný 3] informoval zprávou svědka [Osoba 1], že toto doplnění s nějakou svou kolegyní zajistil.

Nehledě na to, že lze i z nominace členů hodnotící komise (dvou členů a dvou náhradníků) obžalovaného [Obžalovaný 3], jak bylo patrné z jeho emailové zprávy zaslané ze dne 14. 6. 2017 [Osoba 36] a [Osoba 34], zaměstnankyním [název odboru] MV ČR, dovodit, že i tímto určením členů hodnotící komise chtěl tento obžalovaný napomoci, aby nabídka sdružení vysokých škol obstála během procesu vyhodnocování, neboť jeden z jím navrhovaných členů hodnotící komise byl [Osoba 37] (z [Vysoká škola 3]), kterého již do podkladů pro zadávací řízení zanesl svědek [Osoba 1]. a o kterém tak obžalovaný [Obžalovaný 3] mohl tušit, že bude nabídku od sdružení vysokých škol spíše podporovat, když byl „doporučován“ svědkem [Osoba 1], který s obžalovaným [Obžalovaný 4] o zadání projektu usilovali. Nic na tom nemění, že tento nominant nakonec jako člen hodnotící komise nepůsobil.

S ohledem na výše uvedené je proto patrné, že ani v okamžiku, kdy bylo i z listinného materiálu, se kterým neoddiskutovatelně přicházeli bezprostředně nebo zprostředkovaně do styku vedle svědka [Osoba 1] i obžalovaní [Obžalovaný 3], [Obžalovaný 4] a [Obžalovaná 2] a kterým byla především zadávací dokumentace, ani v okamžiku vyhlášení veřejné zakázky, kdy dobře vnímali, že jediným způsobem, jakým bude zadání projektu realizováno, bude formou veřejné zakázky, se obžalovaní nikterak od realizování takové zakázky nedistancovali, což se projevilo tím, že obžalovaní [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] nejenže ničeho nenamítali proti tomu, že se zástupci dodavatele fakticky podíleli na tvorbě zadávacích podmínek, ale naopak využívali svých postavení ve svých zaměstnání k činění takových úkonů, aby právě takoví dodavatelé, jejichž zástupci se podíleli na tvorbě zadávacích podmínek a jimž se díky nim dostalo výše popsaných dalších výhod, se stali příjemci státní finanční podpory na zpracování daného projektu, na němž pak z obžalovaných obžalovaní [Obžalovaný 4] a [Obžalovaný 3] také osobně participovali. I to podle přesvědčení soudu dokreslovalo závěr o úmyslu všech obžalovaných, protože kdyby tento nespočíval ve vědomém porušení povinností obžalovaných [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] vyplývajících jim z jejich funkcí a pravidel týkajících se veřejné zakázky, tak ve chvíli, kdy nebylo pochyb o tom, že projekt bude financován pouze a jen tímto způsobem, by si posuzovaným způsobem nepočínali.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

V této souvislosti není od věci zmínit ještě tu část výpovědi svědka [Osoba 1], ve které popsal, že když on si uvědomil, že se podílel na zpracování zadávací dokumentace k veřejné zakázce, jenž byla následně vyhlášena a sdružení vysokých škol se mělo o tuto zakázku ucházet, což bylo z jeho pohledu špatně, informoval tehdy obžalovaného [Obžalovaný 4], že se toho nechce účastnit. Ten však na podání nabídky i přes tyto skutečnosti trval.

K dílčím obhajovacím argumentům obžalovaných soud uvádí, že obžalované na jejich trestněprávní odpovědnost neměla vliv skutečnost zřejmá z výpovědi svědka [Osoba 1] spočívající v tom, že v souvislosti s podáním nabídky v zadávacím řízení až na obžalovaného [Obžalovaný 4], který spolutřetřoval o složení řešitelského týmu za košickou univerzitu, to nebyl zjevně žádný další z obžalovaných, kdo by specificky určil, jací konkrétní pracovníci se stanou členy v řešitelských týmech, byť z výpovědi svědka [Osoba 10] se podávalo, že o tom, že se za [Fakulta Vysoké školy 2] [Vysoká škola 2] bude na projektu řešitelsky podílet, s ním v podstatě v době po vyhlášení veřejné zakázky direktivně nehovořil pouze proděkan ([Osoba 38]), nýbrž také obžalovaný [Obžalovaný 3].

Úvaha obhajoby obžalovaných, že se v zadávacím řízení mohly přihlásit s nabídkami i jiné univerzity, než které se následně v rámci onoho konsorcia přihlásily, a že tak mohlo být vlastně vše v souladu se zákonem o zadávání veřejných zakázek a služebními předpisy, se ve světle všech shora uvedených okolností jevíla absurdní. Jak sice vyplývalo například z výpovědi svědka [Osoba 1] a jak se dalo dovodit i z vyjádření [Vysoká škola 1] [Vysoká škola 5], [Vysoká škola 6], [Vysoká škola 7], [Vysoká škola 8], takové přihlášení jiné vysoké školy sice přicházelo teoreticky v úvahu, ovšem pod podmínkou, že by kvalifikační podmínky, zejména týkající se požadavků na technickou kvalifikaci byly plněny subdodavateli (poddodavatelem) nebo pokud by ta která vysoká škola disponovala většími personálními kapacitami. Avšak z jiné části výpovědi tohoto svědka a dalších shora uvedených důkazů také vyplývalo, že žádná vysoká škola (jiný subjekt) nemohla být díky aktivitě obžalovaných připravena k podání nabídky na zpracování poptávaného projektu takovým způsobem jako právě ono konsorcium vysokých škol, což potvrzovala i svědkyně [Osoba 18] a svědek [Osoba 21], který v té souvislosti popsal, že díky třeba předem definovaným kvalifikačním podmínkám vložených do zadávací dokumentace na pokyn svědka [Osoba 8], by se jiný člověk na pozici hlavního řešitele v té době hledal jen obtížně.

Předně – žádní zástupci jiných vysokých škol jakožto v úvahu přicházející jiní soutěžitelé nebyli (před oficiálním vyhlášením veřejné zakázky) informováni tak dobře jako obžalovaný [Obžalovaný 4] se svědkem [Osoba 1] o tom, že bude daný projekt (vymyšlený svědkem [Osoba 1]) v určité době soutěžen. Nikdo z potenciálních soutěžitelů se proto nemohl stejným způsobem (tak dobře) připravit po obsahové, po personální a ani po rozpočtové stránce na podání nabídky a na zajištění realizace projektu. V daném případě navíc uvedené výhody nezůstaly jen teoretickými. Jak totiž potvrdil například svědek [Osoba 9], ten byl již někdy po prázdninách roku 2016 informován svědkem [Osoba 1] o možnosti realizování daného projektu s tím, že si [Osoba 1] zjevně připravoval budoucí řešitelský tým. Přitom [Osoba 9] nakonec na zpracování daného projektu také skutečně spolupracoval, a to tak, jak tento svědek sám uvedl, že zpracoval posouzení prostředí krizového řízení z pohledu státu, e-learning a návrh modulu zkoušení. Obdobně svědek [Osoba 21] popsal, jak již na počátku roku 2017, poté, co on se dozvěděl o možnosti zadání prací na projektu od obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], diskutovali s kolegy (on konkrétně s [Osoba 19] a [Osoba 39]) o jejich budoucím angažmá v projektu a pracovali spolu na přípravě nabídky, aby veřejnou zakázku na zpracování projektu získali. Totéž vyplývalo z výpovědi svědkyně [Osoba 18], která popsal, jak již několik měsíců před uveřejněním veřejné zakázky připravoval svědek [Osoba 1] osnovu nabídky do veřejné zakázky, jakož i personální matici osob za [Vysoká škola 3] a společně s obžalovaným [Obžalovaný 4] i za [Vysoká škola 4], byť třeba ona sama začala s pracemi na projektu až po uveřejnění zadávací dokumentace. Avšak již před zahájením zadávacího

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

řízení i ona věděla, že se v případě, že projekt „projde“, bude na něm jako projektová manažerka podílet. Že uvedené informace svědkyně [Osoba 18] nebyly vyfabulované, bylo velmi dobře patrné ze zpráv mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovaným [Obžalovaný 4] ze dne 29. 5. 2017, v rámci kterých tyto dva v té době již řešili zapojení osob do předmětného projektu, a to konkrétně [Osoba 27] jako osoby, která by měla na starosti zabezpečení administrace projektu za košický řešitelský tým. Rovněž je možné připomenout vyjádření obžalovaného [Obžalovaný 4], že jeho opakované dotazování se na stav zadání daného projektu ke zpracování od léta roku 2016 byl mj. dán jeho zájmem projekt řešit, protože věděl, že na jeho vypracování mají se svědkem [Osoba 1] tým řešitelů, což by však vědět nemohl, pokud by tak jako ostatní potenciální soutěžitelé neměl informace o tom, za jakých podmínek a na jaké téma bude projekt ministerstvem zadán. K obsahu samotné nabídky není od věci rovněž nezmínit, že i na první pohled bylo při jejím porovnání se specifikací veřejné zakázky zřetelné, že ta do značné míry vycházela právě z této dříve vyhotovené specifikace, což kupříkladu neuniklo ani [Osoba 36], jak bylo patrné z jejího emailu ze dne 31. 7. 2017 adresovaného [Osoba 40]. I tato skutečnost tak zcela zjevně odrážela výhodu, které se týmu kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] dostalo tím, že se na vytváření specifikace výzkumné potřeby mohl výše pospaným způsobem podílet.

K tomu přistupuje, že pro podání nabídek byla stanovena relativně velmi krátká lhůta, ve které činilo očividně potíže podat včas nabídku i onomu konsorciu vysokých škol, které na to byly přinejmenším z hlediska obsahu zpracovávaného projektu a personálního zajištění připraveny dopředu. Dále k tomu přistupuje i samotná povědomost o vyhlášení veřejné zakázky na zpracování posuzovaného projektu mezi případnými soutěžiteli. Jednak ve smyslu, jak ji ozřejmili svými výpověďmi svědci [Osoba 1] a [Osoba 18], tedy že z pozice takových jiných potenciálních soutěžitelů bylo obtížné zjistitelné, že se ve Věstníku veřejných zakázek ocitne (nečekaně) vyhlášení veřejné zakázky, skrze kterou by bylo možné čerpat finanční prostředky na vědeckovýzkumný projekt. Ale i ve smyslu, který byl patrný z komunikace mezi obžalovanými [Obžalovaný 3], [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] a svědkem [Osoba 1] a který spočíval v tom, že i pro tyto osoby přímo zainteresované do vyhlášení veřejné zakázky bylo na veřejně dostupných zdrojích obtížné dohledatelné to, že taková zakázka byla vůbec vyhlášena. Proto také soud nemohl v tom, že obžalovaný [Obžalovaný 4] měl v době běžící lhůty pro podání nabídek kohosi z [Vysoká škola 1] dotazovat, zda se tato vysoká škola nepřihlásí do zadávacího řízení, jak to popsal svědek [Osoba 1], spatřovat nic jiného, než že si byl obžalovaný [Obžalovaný 4] natolik jist efektivitou spolupráce obžalovaných a svědka [Osoba 1] k tomu, že ve vyhlášené veřejné zakázce uspěje s nabídkou pouze a jen ta vysoká škola, na které bude působit tým lidí spřízněných s ním a svědkem [Osoba 1], že dotazování se kohokoli na podání konkurenční nabídky nemohlo v ten okamžik představovat současně žádnou reálnou možnost ohrožení takového záměru a vést k tomu, že by se s nabídkou přihlásila kupříkladu [Vysoká škola 1]. Soud je přesvědčen o tom, že pokud takový jeho dotaz nebyl jen cynickým projevem, tak si jím obžalovaný [Obžalovaný 4] patrně pouze monitoroval hypotetické konkurenční prostředí. Rozhodně tento jeho krok nemohl být vykládán ve světle provedeného dokazování tak, že by obžalovaný [Obžalovaný 4] z ničeho nic či již dříve stál a usiloval o pluralitu sobě rovných soutěžitelů.

Také obžalované nikterak nevyvíňovalo, že obsah projektu, oblast, na kterou byl ve výsledku daný projekt zaměřen (na simulaci zásahů u leteckých nehod), neurčovali stejnou měrou všichni obžalovaní, ale z obžalovaných evidentně obžalovaný [Obžalovaný 3] (s dříve obviněným svědkem [Osoba 1]), zatímco ostatní spoluobžalovaní takovému obsahu dávali průchod, ať už aktivně ([Obžalovaný 4] - jak to popsali svědci [Osoba 1] a [Osoba 13]), nebo pasivně. To, oč obžalovaným totiž od počátku zjevně šlo, nespočívalo v tom, aby byl ve výsledku zadán k profinancování nějaký určitý a žádný jiný projekt, nýbrž to, aby jakýkoli pro Ministerstvo vnitra přijatelný projekt, na jehož zpracování by se mohly vzhledem ke svému zaměření podílet vysoké školy, na kterých byly

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zaměstnány týmy lidí spřízněných s obžalovaným [Obžalovaný 4] (a s [Osoba 1], resp. i s obžalovaným [Obžalovaný 3]), byl ze strany státu financovatelný a financovaný.

Soud výše popsal, z jakých důkazů vyplývalo, že se obžalovaný [Obžalovaný 4] aktivně podílel na ovlivňování předmětné veřejné zakázky včetně její přípravy kontinuálně až do jejího vyhlášení. Přesto ale vzhledem k obhajobě tohoto obžalovaného, že se o zadání veřejné zakázky a její přípravu nikterak nezajímal, soud dodává, že i pokud by bylo bývalo zjištěno, že obžalovaný [Obžalovaný 4] jen navodil situaci pro to, aby nějaký subjekt, kupříkladu nějaká vysoká škola či sdružení vysokých škol, získal finanční prostředky v objemu několika desítek milionů korun způsobem, jakým se stalo a který mu musel být od počátku v posuzovaném případě zřejmý, tedy skrze známosti jeho kamarádky – ředitelky jedné z pražských nemocnic s náměstkyní ministerstva vnitra a s vrchním radou na [Právník osoba 2] a posléze náměstkem generálního ředitele [Právník osoba 2], tím, že by se dohodl se svou kamarádku, aby k veřejné zakázce na projekt pomohla způsobem, že propojí zástupce budoucího dodavatele se zástupci budoucího zadavatele, aby zástupci budoucího dodavatele projektu měli od počátku možnost podílet se zásadním způsobem na tvorbě podkladů pro oficiální poptání po takovém projektu, a za tím účelem dal pokyn svému kolegovi – zpracovateli budoucího projektu, o kterém věděl, nejen že bude plnit v případě potřeby jeho další pokyny, ale také že sám o sobě bude usilovat o to, aby finanční prostředky na určitý jím vymyšlený projekt stát poskytl s vědomím, že zájem státního orgánu o projekt taková kamarádka „nějak protlačí“, a že bude kvůli tomu postupovat podle úkolů, které mu sám a taková kamarádka se svými známými dá, a přitom by se sám osobně nadále neangažoval v naplňování takového a v tu chvíli již společného záměru a nezajímal se o průběh dalších událostí, byla by jeho trestní odpovědnost přesto dána.

Trestní odpovědnost obžalovaných rovněž nemohlo nikterak ovlivnit to, zda motivace k získání finančních prostředků na profinancování daného projektu byla u některého z nich větší či menší, ani to, že například nejsilnější mohla být u svědka, současně již odsouzeného [Osoba 1], který v profinancování projektu spatřoval zajištění pracovního působení několika svých kolegů na [Vysoká škola 3] a zároveň příležitost vybudovat na této univerzitě specializovaný učební obor (založením oddělení letecké dopravy v rámci [Fakulta Vysoké školy 3]). Totéž platilo i ohledně třeba rozdílné míry zájmu obžalovaných na tom, která ze tří vysokých škol podílejících se na vypracování projektu měla mít a měla z vyplacených finančních prostředků největší profit.

O rozsahu financování daného projektu, který se pojil s výší opatrovaného a získaného prospěchu, s nímž obžalovaní kalkulovali, dobře svědčila především zajištěná dokumentace a výpověď svědka [Osoba 1]. Ten totiž potvrdil, že rozpočet projektu, který byl po vyhlášení zadávacího řízení kalkulován ve spolupráci s jednotlivými pracovišti a sestaven svědkyní [Osoba 18] coby rozpočtovou manažerkou, v zásadě již jen kopíroval předpokládané náklady na projekt, jak byly připraveny v rámci specifikace veřejné zakázky. Předpokládané náklady veřejné zakázky v hodnotě zhruba 40 milionů korun přitom vznikly podle svědka [Osoba 1] tak, že o takovém akceptovatelném finančním rozsahu, o tom, do jaké částky by se náklady na výzkum měly pohybovat a do jaké částky by byl pro jeho financování projekt akceptován, ho již před vytvářením specifikace veřejné zakázky patrně k jeho dotazu informoval obžalovaný [Obžalovaný 3], který mu řekl, že náklady by neměly přesahovat 50 milionů korun s tím, že projekt s náklady vyššími nemá šanci být průchozím, a že to proto musí (svědek [Osoba 1]) vymyslet tak, aby se do tohoto rozsahu vešli. Že tato informace daná obžalovaným [Obžalovaný 3] svědku [Osoba 1] ale měla původ u jiné osoby, a to konkrétně u obžalované [Obžalovaná 2] coby osoby činné přímo na Ministerstvu vnitra, vyplývalo nejen z logiky věci, neboť obžalovaná [Obžalovaná 2] jako osoba přímo působící na tomto ministerstvu primárně a jistě i nejlépe z obžalovaných mohla vědět, jak vysoká částka může být bezproblémově na projekt jejich úřadem uvolněna. Tuto úvahu navíc potvrdila svědkyně [Osoba 18], která vylicila, že když se od obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] dozvěděla, že bude třeba se s rozpočtem projektu „vejít“ do 40 milionu korun, aby bylo možné

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

projekt vypsat bez komplikací, bylo to podle ní s tím, že tato informace ohledně nejvýše možného finančního rozsahu nákladů na projekt vycházela právě od obžalované [Obžalovaná 2]. I tato okolnost tak podle přesvědčení soudu ozřejmovala podstatu jednání obžalovaných [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2], kteří v zájmu zajistit na přání [Obžalovaný 4] a obžalované [Obžalovaná 1], která o takovém limitu věděla nejen podle svědka [Osoba 1], ale i podle obsahu zaznamenané komunikace ze dne 22. 7. 2016 mezi ní a svědkem [Osoba 1], financování určitého projektu z prostředků státu, na jehož zpracování by se mohli podílet lidé kolem obžalovaného [Obžalovaný 4] (a svědka [Osoba 1]), nejenže nechali osoby vycházející z takového týmu lidí vypracovat podklady pro zadání veřejné zakázky, které vyhovovaly jejich představám a možnostem, ale poskytli jim dopředu také výhodu zvážit jejich personální a další možnosti a na základě takového posouzení i možnost definovat rozsah potřebných prací, aby poptávaný projekt byl ve výsledku akceptovatelný nejen z hlediska jeho obsahu, ale rovněž z hlediska předpokládaných nákladů. Proto se pak, jak vysvětlili svědci [Osoba 1] a [Osoba 18], pohybovaly předpokládané náklady na daný výzkumný záměr a na danou veřejnou zakázku kolem částky 40 milionů korun, ohledně které si svědek [Osoba 1] jen nepamatoval, kdo konkrétně ji definitivně určil (zda obžalovaná [Obžalovaná 1], obžalovaný [Obžalovaný 4] nebo někdo z univerzity), a to nejen v nabídce podané v rámci zadávacího řízení, ale již i v podkladech pro zadávací řízení, včetně specifikace veřejné zakázky, neboť právě takovou částku do dokumentů určených pro obžalovaného [Obžalovaný 3], na kterých se obsahově (svědek [Osoba 1]) podílel s týmem lidí kolem sebe, napsal jeho kolega, svědek [Osoba 24] nebo obžalovaný [Obžalovaný 3] poté, co on po debatě se svými kolegy obžalovanému [Obžalovaný 3] sdělil, že očekávaných výsledků projektu, které byly specifikovány, jsou schopni za zhruba tuto částku dosáhnout. To přitom, jak svědek [Osoba 1] uvedl, byli schopni odhadnout na základě předcházejících zkušeností. Zároveň však svědek [Osoba 1] ozřejmil, že i tyto „akceptovatelné“ náklady na projekt byly kalkulovány tzv. zpětným inženýrstvím, tedy tak, aby se co nejvíce blížily akceptovatelné částce.

Nicméně tímto vysvětlením svědků [Osoba 1] a [Osoba 18] bylo zcela jednoznačně vyvráceno, že by předpokládaná hodnota posuzované veřejné zakázky bývala vycházela z jednoho z principů uplatňovaného při zadávání veřejných zakázek, kterým je průzkum trhu, byť toto konkrétně bylo v podkladových materiálech, které ve výsledku stvrzovala jako správné obžalovaná [Obžalovaná 2] na Ministerstvu vnitra, uváděno zcela zjevně nepravdivě. Soud přitom ani v tomto ohledu neměl u výpovědi svědka [Osoba 1] jakýchkoli pochyb, neboť jeho výpověď v tomto směru byla podpořena absencí jakéhokoli důkazu o tom, že by kdy byl předkladatelem výzkumné potřeby či zadavatelem veřejné zakázky jakýkoli průzkum trhu kdy dělán. Těmito svědeckými výpověďmi proto byla současně bezpečně vyvrácena verze obžalovaného [Obžalovaný 3] o tom, že předpokládané náklady na zpracování předmětného projektu zjistil pravděpodobně právě průzkumem trhu s týmem lidí z [Právnícká osoba 2], a podporován závěr o protiprávnosti nejen jeho jednání.

V této souvislosti soud pro úplnost podotýká, že z výpovědi nejen svědka [Osoba 1], ale i svědků [Osoba 21], [Osoba 18] a [Osoba 13] se podávalo, že cena projektu byla nedůvodně navýšena přinejmenším v rovině mzdových nákladů pro řešitele, konkrétně pak těch z řešitelského týmu [Vysoká škola 3], neboť do projektu byly jako řešitelé začleněny i osoby, které na něm fakticky žádnou práci neodváděly. Toto přitom zpochybňoval svědek [Osoba 8] který tvrdil, že o tom mu nic známo nebylo. Přestože soud nepochyboval, že v nějakém rozsahu tomu tak skutečně bylo, a vnímal, že takové jednání v souladu s právem být nemohlo, včetně toho, že takové osoby dostávaly v souvislosti s (ne)podílením se na projektu mzdu, nebylo možné ve vztahu k takové skutečnosti u obžalovaných vinu dovozovat, neboť ze žádného důkazu současně nevyplývalo, že by se na následku tohoto druhu jakkoli úmyslně podíleli, byť obžalovaný [Obžalovaný 4] byl o této záležitosti přinejmenším svědkyní [Osoba 18], jak ta to popsala, v době, kdy se na projektu již pracovalo, informován.

Co se týkalo závěrů o okolnostech, za kterých obžalovaná [Obžalovaná 1] požadovala a získala úplatek, vycházel soud, jak již bylo zmíněno výše, z výpovědí svědků [Osoba 1], [Osoba 13] a Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

[Osoba 21] a dále ze zaznamenané komunikace mezi obžalovanou [Obžalovaná 1] a svědkem [Osoba 1] a mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovanými [Obžalovaný 4] a [Obžalovaný 3]. Z těchto důkazů tak měl soud za bezpečně prokázané, že [Obžalovaná 1] požadovala po svědku [Osoba 1] a spoluobžalovaném [Obžalovaný 4] úplatek ve výši patrně 500.000 Kč za to, že prostřednictvím svých známých zajistí financování projektu ze státních prostředků. Činila tak přitom způsoby, kdy o finanční prostředky žádala přímo sama (po vyhlášení veřejné zakázky) anebo nepřímým - prostřednictvím působení svého tehdejšího blízkého známého svědka [Osoba 13]. Svědek [Osoba 1] totiž ohledně tohoto konkrétně popsal, jak se na něho obracela buď sama obžalovaná [Obžalovaná 1] SMS zprávami, anebo jak se na něj na jaře roku 2017 obrátil svědek [Osoba 13] s tím, že obžalovaná [Obžalovaná 1] očekává odměnu za prosazení daného projektu na ministerstvu, kterou jí ve výši 500 až 600 tisíc slíbil obžalovaný [Obžalovaný 4], jenž však na toto téma nekomunikuje, a dožadoval se po něm, aby tedy on zabezpečil, aby obžalovaný [Obžalovaný 4] prostředky poskytl. Když se přitom sám o této věci bavil s obžalovaným [Obžalovaný 4], ten mu tuto skutečnost nepopřel a jen mu sdělil, aby to neřešil, aniž by mu svěřil, proč nechce požadované peníze obžalované [Obžalovaná 1] poskytnout. Avšak protože obžalovaná [Obžalovaná 1] a svědek [Osoba 13] na něj vyvíjeli tlak ve smyslu sdělení, že daný projekt by mohl být zablokován, že nedojde k zahájení jeho řešení, nakonec tomuto tlaku, který by v případě realizace takových hrozeb ve výsledku díky současně dané podmínce děkana [Osoba 8] představoval, že jeho kolegové, kteří dali na [Vysoká škola 1] výpovědi a odešli z univerzity a měli být trvale zaměstnáni na [Vysoká škola 3], by nemohli na této univerzitě působit, podlehl a ze svých prostředků zaplatil [Obžalovaná 1] „alespoň“ částku 300.000 Kč tak, že tyto prostředky uložené v obálce donesl do jejího sekretariátu, kde je pro ni nechal. Poté tlak ustal, z ministerstva přišly papíry a projekt se po dvou měsících rozběhl. Soud přitom nezjistil u svědka [Osoba 1] naprosto žádné důvody, pro které by si toto vymýšlel, a považoval jeho výpověď o tom za přesvědčivou a věrohodnou, byť svědek [Osoba 13] zpochybňoval to, že by přímo on sám požadoval po svědku [Osoba 1] a obžalovaném [Obžalovaný 4], aby obžalované [Obžalovaná 1] úplatek poskytli, a byť svědkyně [Osoba 23], pracovnice sekretariátu obžalované [Obžalovaná 1] si nic takového, že by kdy přebírala od svědka [Osoba 1] obálku pro [Obžalovaná 1], nepamatovala. Nicméně výpověď svědka [Osoba 1] byla současně potvrzována svědkem [Osoba 21], který popsal, jak se mu svědek [Osoba 1] v době zhruba mezi vyhlášením veřejné zakázky a zahájením prací na projektu svěřil o jakémsi slibu někoho k poskytnutí finančních prostředků obžalované [Obžalovaná 1] v souvislosti s daným projektem, v důsledku kterého byl svědek [Osoba 1] pod viditelným silným tlakem, a nakonec vyplatil částku ve výši několika set tisíc korun ze svých prostředků z obav, aby se obžalovaná [Obžalovaná 1] „nepostarala“ o zastavení zakázky. Výpověď svědka [Osoba 1] byla také potvrzována i obsahem zpráv, ve kterých obžalovaná [Obžalovaná 1] komunikovala o takovém svém požadavku a následujícím přijetí úplatku poměrně zřetelně. Tím má soud na mysli kupříkladu zprávu, kterou obžalovaná [Obžalovaná 1] zaslala svědku [Osoba 1] dne 2. 8. 2017, o tom, jak spoluobžalovaný [Obžalovaný 4] i její náměstek vědí, co mají dělat, tak to snad všichni odpracují, ale že sama má trochu problém, protože zatím zcela nepochopila, kde v chystaném projektu má místo ona, a že by byla nerada zklamaná, protože to pak bývá zklamaných hodně lidí. Touto zprávou, aniž by ji musel svědek [Osoba 1] nějakým zvláštním způsobem jako její adresát ozřejmovat, se obžalovaná [Obžalovaná 1] zjevně nedomáhala členství v řešitelském týmu a neinformovala svědka o tom, že by nemožnost spolupráce na projektu s ostatními akademiky způsobila zklamání nejen jí, ale i celé řadě jiných lidí. Ze svým místem v projektu neměla na mysli nic jiného než finanční plnění, kterého se jí má dostat za její aktivitu při prosazení tohoto projektu k financování na Ministerstvu vnitra, bylo možné vnímat i ve světle další komunikace během poloviny října roku 2017. Jak svědek [Osoba 1] uvedl, sdělil konkrétně dne 12. 10. 2017 (ve čtvrtek) obžalovanému [Obžalovaný 3] (whatsappovou zprávou) informaci, které se mu tehdy dostalo od spoluobžalovaného [Obžalovaný 4], jak ten je rozzlobený, protože obžalovaná [Obžalovaná 1] v situaci, kdy se jí nedostávalo od obžalovaného [Obžalovaný 4] požadovaného úplatku, ze msty rozhodla o zrušení nějaké zakázky, kterou měla realizovat pro jí vedenou nemocnici blíže neurčená firma z xxx, s vysvětlením daným

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zástupcům této firmy, že o zakázku přišli vinou obžalovaného [Obžalovaný 4]. Soud nepochyboval, že svědek [Osoba 1] tehdy líčil obžalovanému [Obžalovaný 3] reálnou situaci a vnímal také, že obžalovaná [Obžalovaná 1] se nezdráhá i vůči lidem, kteří jí jsou blízcí a mezi které patřil z pohledu svědka i obžalovaný [Obžalovaný 4], postupovat razantně a s velmi nepříjemnými důsledky v ekonomických i mezilidských oblastech. Proto soud také neměl pochybnosti o tom, že se svědek [Osoba 1] mohl důvodně obávat, že by obžalovaná [Obžalovaná 1] při trvající pasivitě k jejímu požadavku na zaplacení úplatku mohla stejně tak dobře, jako z jeho pohledu dosáhla prosazení daného projektu, také ohrozit poskytování finančních prostředků na jeho skutečnou realizaci, a tak ohrozit i zaměstnancké pozice kolegů z [Vysoká škola 1] na [Vysoká škola 3], a že se rozhodl tuto situaci řešit i proti vůli obžalovaného [Obžalovaný 4] způsobem, že jí část požadovaného úplatku, částku 300.000 Kč předal, a to konkrétně v pátek 13. 10. 2017, a obžalovaná [Obžalovaná 1] tento úplatek přijala. Tomu odpovídala i další zaznamenaná komunikace, která byla uskutečněna dne 15. 10. 2017. Toho dne totiž nejprve zaslal svědek [Osoba 1] obžalované [Obžalovaná 1] zprávu, kterou i podle jejího obsahu zřetelně vyjádřil, že jí v pátek úplatek předal, protože ve zprávě uvedl, že tím, co ve vztahu k ní v pátek navzdory obžalovanému [Obžalovaný 4] učinil, začal plnit nikoli svůj závazek ze svých peněz, kterých ale nemá tolik, kolik ona po něm a po obžalovaném [Obžalovaný 4] požaduje. O hodinu později téhož dne, v reakci na její zprávu, kterou tato obžalovaná dala svědku [Osoba 1] v podstatě najevo, že ten není v dobré situaci, protože by mohlo dojít také k tomu, že by vysoké školy „v důsledku nějaké kontroly“ musely peníze získané v souvislosti s daným projektem vrátit, a že ona v podstatě trvá na doplatku požadovaného úplatku, obžalovaná [Obžalovaná 1] napsal, že situaci chápe, ale že nemá neomezené množství peněz, a pokorně jí potvrdil, že se nachází ve svízelné situaci, a pro případ, že by trvala na tom, aby jí doplatil zbytek požadovaných peněz na úplatek, tak ji žádal o umožnění splátek. Na tu mu přitom obžalovaná [Obžalovaná 1] odpověděla, že to nezkazila ona, nýbrž [Obžalovaný 4], který ho také o jeho peníze připravil. Soud je přesvědčen, že pokud by obžalovaná [Obžalovaná 1] před těmito zprávami úplatek, jak to popisoval svědek [Osoba 1], od spoluobžalovaného [Obžalovaný 4] neočekávala, tento nepožadovala a od svědka [Osoba 1] nepřijala, zejména tuto poslední zprávu by tomuto svědku nenapsala.

Co se týkalo motivace obžalovaných do jejich zapojení do posuzované trestné činnosti, tak ohledně obžalované [Obžalovaná 1] soud dospěl k přesvědčení, že mezi důvody, pro které pomáhala zajistit profinancování projektu zpracovávaného konsorciem vysokých škol, byl v první řadě její blízký osobní vztah k obžalovanému [Obžalovaný 4]. O tom totiž hovořili svědci [Osoba 1], [Osoba 13] či [Osoba 18]. Přitom takovou povahu jejich vztahu netajil ani obžalovaný [Obžalovaný 4] a neunikl také ani obžalovanému [Obžalovaný 3]. Dalším důvodem mohla být její ješitnost, snaha dát ostatním najevo, že ona svede zařídit i věci, které nespadají do její pracovní náplně, a být za to obdivována. Tomu by nasvědčovalo vyjádření obžalovaného [Obžalovaný 3] o charakteristice obžalované [Obžalovaná 1] jako o „ředitelce zeměkoule“, ale též byl tento dílčí závěr potvrzován obsahem její komunikace se svědkem [Osoba 1], kterou mu sdělovala, jak díky ní budou teď mít 40 milionů a pak získají i další projekt. Další souvislost s ochotou obžalované [Obžalovaná 1] vyhovět spoluobžalovanému [Obžalovaný 4] získat finanční prostředky z veřejných zdrojů na projekt mohlo mít to, že právě [Obžalovaný 4] s [Osoba 1] byli takřka ve stejné době zase schopni vypracovat posudek zpochybňující předražení jiné veřejné zakázky (provoz letecké záchranné služby), který pomohl kamarádovi obžalované [Obžalovaná 1], [Osoba 41], v trestním řízení. To vyplývalo nejen z výpovědi svědka [Osoba 13], ale i ze zaznamenané komunikace mezi obžalovanými [Obžalovaný 4] a [Obžalovaná 1]. A její další motivací bylo, že patrně tak, jako v případě zakázky na úklid v [Název zdravotnického zařízení], očekávala finanční prospěch i z této zakázky, jak to popsal svědek [Osoba 13] a zejména pak svědek [Osoba 1].

Ohledně motivace obžalované [Obžalovaná 2] platilo, že ta vycházela primárně z přátelství mezi ní a obžalovanou [Obžalovaná 1], jak se o něm zmiňoval kupříkladu svědek [Osoba 13], ale jak bylo zřejmé také z jejich vzájemné telekomunikace. Zejména ale za její snahou o dosažení profinancování daného projektu bez pochyb stálo to, že obžalovaná [Obžalovaná 2] na oplátku

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

očekávala významnou podporu od obžalované [Obžalovaná 1] ve věci, která se týkala xxx obžalované, [Osoba 2], jenž ve shodné době měl zájem získat za pomoci obžalované [Obžalovaná 1] pro svou firmu významný kontrakt od [Název zdravotnického zařízení]. O tom totiž dobře svědčila nejen výpověď svědka [Osoba 13], který s tím byl obeznámen [Osoba 2], ale i hovor obžalovaných [Obžalovaná 2] a [Obžalovaná 1] ze dne 14. 12. 2017, jímž se obžalovaná [Obžalovaná 2] poté, co tušila, že v postavení xxx na ministerstvu skončí, a nebude tak již schopna vůbec nebo ne tak snadno cokoli ovlivňovat ve prospěch přání obžalované [Obžalovaná 1] z titulu svého významného postavení a svých kontaktů na ministerstvu, mj. ujišťovala dotazem na obžalovanou [Obžalovaná 1], zda ta se kvůli tomu nevykašle na xxx [Osoba 2]. Tuto motivaci obžalované [Obžalovaná 2] pak také potvrzovala skutková zjištění z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023. Svědek [Osoba 1] nastínil další možnou motivaci obžalované [Obžalovaná 2], to když popsal, že vedle pracovních věcí s obžalovanou [Obžalovaná 2] také řešil to, že jí v rámci jejího doktorského studia na žilinské univerzitě pomáhal s psaním článku. Logicky se tak nabízelo vysvětlení, že obžalovaná [Obžalovaná 2] mohla mít zájem prosadit profinancování projektu ze státních prostředků v rámci úkolů Ministerstva vnitra v oblasti vzdělávání, aby vyšla vstříc nejen požadavku [Obžalovaná 1], ale i přání svědka [Osoba 1], aby takovou svou pomocí vyjádřila i jemu vděk za pomoc, které se jí od svědka [Osoba 1] dostávalo. To pak totiž plně korespondovalo s tím, co uvedl svědek [Osoba 1] a co bylo patrné ze zajištěné komunikace mezi ním a obžalovanou [Obžalovaná 1], a to, že obžalovaná [Obžalovaná 1] v souvislosti se zajišťováním profinancování daného projektu připomínala svědku [Osoba 1] vhodnost pomoci obžalované [Obžalovaná 2] získat titul Ph.D. Každopádně současně nebylo také žádných pochyb o tom, že přinejmenším obžalované [Obžalovaná 1] a [Obžalovaná 2] zcela jistě když ne plánovaly, tak přinejmenším uvažovaly tak, že [Obžalovaná 2] bude působit ve prospěch nějakých obdobných přání či požadavků [Obžalovaná 1] i do budoucna, což bylo dovoditelné z oněch vyjádřených obav [Obžalovaná 2] poté, co ji odvolali z pozice náměstkyně ministra, zda se obžalovaná [Obžalovaná 1] v takové situaci nevykašle na xxx [Osoba 2], který měl v tu dobu, jak se podávalo mj. z výpovědi svědka [Osoba 13], získat zakázku od [Název zdravotnického zařízení] vedené obžalovanou [Obžalovaná 1], a to současně ve spojení s dalším vyjádřením svědka [Osoba 13], že na daný grant měly navazovat další, a současně ve spojení se zaznamenanou komunikací obžalované [Obžalovaná 1] kupříkladu ze dne 22. 7. 2016, v rámci které tato obžalovaná svědku [Osoba 1] sdělila, že díky ní on s obžalovaným [Obžalovaný 4] a lidmi pracujícími na projektu nyní získají 40 milionů a v budoucnu případně další prostředky i na další projekt.

Ohledně obžalovaného [Obžalovaný 3] mohl soud ohledně jeho ochoty napomoci posuzovanému plánu vycházet z výpovědi svědka [Osoba 1], který popsal, jak mu jednou tento obžalovaný sdělil, že obžalovaná [Obžalovaná 1] zajistila nějakou lékařskou péči pro jeho rodinného příslušníka. Ani sám obžalovaný [Obžalovaný 3] přitom toto nezastíral. Byť tedy ten současně bagatelizoval význam takové skutečnosti, nabízelo se logické vysvětlení, že byl ochotný prosadit na [Právník 2] podání návrhu na výzkumnou potřebu proto, že přinejmenším věděl, že tím vyjde vstříc obžalované [Obžalovaná 1], která mu v jiných obtížných situacích také byla nápomocna. Tomu nasvědčovala i jedna ze zpráv obžalované [Obžalovaná 1] adresovaná obžalovanému [Obžalovaný 3] dne 4. 5. 2017, ve které poté, co mu krátce před tím vytkla, že veřejná zakázka na projekt stále ještě nebyla v té době vyhlášena, poznamenala, jak si myslí, že přitom ona pro něho a další toho dělá dost. Dalším jeho motivem mohlo být to, že pokud ne hned na počátku vyjednávání o předmětu výzkumné potřeby a na ni navazující veřejné zakázky, tak o něco později, když mu toto svědek [Osoba 1] nastínil, si obžalovaný [Obžalovaný 3] musel uvědomit, že on sám ze zadání projektu ke zpracování určitému okruhu řešitelů může vytěžít uznání v podobě, že je schopen když ne přímo zajistit, tak alespoň nabídnout [Vysoká škola 2], na které jako vedoucí [Název katedry] působil, účast na daném projektu skrze veřejnou zakázku Ministerstva vnitra, kterou ve spolupráci se spoluobžalovanými a se svědkem [Osoba 1] iniciovali a její zadání ovlivňovali. To soud dovozuje z té části výpovědi svědka [Osoba 1], ve které popsal okolnosti, za kterých se počítalo s tím, že se o účast v projektu bude ucházet [Vysoká škola 2]. Svědek [Osoba 1] totiž popsal, že tomu tak bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

někdy na podzim roku 2016, při jednání s obžalovaným [Obžalovaný 3] o projektu, a v souvislosti s tím, když obžalovanému [Obžalovaný 3] řekl o tom, že pro zpracování projektu (metodik a výsledků) bude jejich tým potřebovat i lidi s právnickým vzděláním, informoval ho tento obžalovaný o tom, že [Osoba 16], o kterém svědku bylo známo, že publikoval o šetření leteckých nehod, působí na [Vysoká škola 2], a následně ho a [Osoba 16] propojil, aby s ním mohlo být vyjednáno, zda by byl s [Osoba 10] ochoten v případě, že by byl projekt ke zpracování zadán a realizován, se na jeho zpracování za [VYSOKÁ ŠKOLA 2] podílet, načež se po konzultacích s těmito vyučujícími na [FAKULTA VYSOKÉ ŠKOLY 2] [VYSOKÁ ŠKOLA 2] a po konzultaci s proděkanem předpokládalo a očekávalo, že se [VYSOKÁ ŠKOLA 2] k projektu připojí. Soud je tak přesvědčen, že tento další motiv obžalovaného [Obžalovaný 3] k vyvíjení aktivit z jeho strany, aby zakázku na zpracování projektu získalo ono konsorcium vysokých škol, včetně [Vysoká škola 2], hrál u obžalovaného [Obžalovaný 3] rovněž významnou roli, a to patrně i z dalšího důvodu, který srozumitelně vyjádřil i poměrů na vysokých školách znalý obžalovaný [Obžalovaný 4] v rámci své komunikace s obžalovanou [Obžalovaná 1] dne 13. 1. 2017, ve které jí v souvislosti se změnou v zapojení do řešení daného projektu, spočívající v tom, že namísto do té doby obžalovanými uvažované [Vysoká škola 1] měla projekt získat mj. [Vysoká škola 3], připomněl, že první šokující informací v rozhodování o budoucím zapojení té které vysoké školy do projektu byla informace od obžalovaných [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] o změně spočívající v tom, že se na projektu bude spoluřešitelsky podílet [Vysoká škola 2], a vyjádřil přesvědčení, že si tímto obžalovaný [Obžalovaný 3] „kupuje odpustky“ za velký průšvih, který na právnické fakultě před tím měl. Byl to také obžalovaný [Obžalovaný 4] nebo svědek [Osoba 1], kdo informaci o tom, že požadavek na zapojení [Vysoká škola 2] do konsorcia vysokých škol, které se budou s projektem v rámci vyhlášené veřejné zakázky hlásit, vzešel od obžalovaného [Obžalovaný 3], poskytl svědkyni [Osoba 18], jak to tato uvedla. Nesporným pak bylo, že takový předpoklad a očekávání obžalovaných, včetně svědka [Osoba 1], se zcela naplnily, neboť nejen z výpovědí obžalovaných, svědků [Osoba 1], [Osoba 10] a [Osoba 16] a listinných důkazů bylo patrné, že se do společné nabídky zapojila i [Vysoká škola 2], a to prostřednictvím členů řešitelského týmu, jimiž byli mj. svědci [Osoba 10] a [Osoba 16]. Každopádně soud také připouští jako další cíl, který obžalovaný [Obžalovaný 3] mohl svým jednáním sledovat, a to přispět v rámci [Právnická osoba 2] i k lepší edukaci hasičů.

Soud na tomto místě doplňuje, že pro rozhodnutí ve věci nebylo podstatné, ve který okamžik se obžalovaný [Obžalovaný 3] rozhodl k další podpoře projektu ve smyslu získávání finančních prostředků od státu při jeho realizaci a k tomu, jakým způsobem tak bude činit. Nicméně o tom, že k takovému rozhodnutí obžalovaný [Obžalovaný 3] dospěl a že jej následně i realizoval, nebylo pochyb, což současně opět potvrzovalo i jeho od počátku trvající záměr, aby finanční prostředky státu na zpracování daného projektu mohlo čerpat konsorcium tří vysokých škol určených na základě předchozí dohody mezi obžalovanými, jinak vyjádřeno - vysokých škol jimi preferovaných.

Jak jinak by totiž bylo možné vykládat aktivity obžalovaného [Obžalovaný 3], které projevoval i poté, co ve faktické roli zástupce budoucího příjemce očekávaného výsledku (projektu) na přání přinejmenším obžalovaných [Obžalovaná 1] a [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], za faktické součinnosti s obžalovanou [Obžalovaná 1] a svědkem [Osoba 1] a ve spolupráci s obžalovanou [Obžalovaná 2] prosadil jako naléhavou výzkumnou potřebu [Právnická osoba 2] zaměřenou na simulaci zásahů u leteckých nehod, odpovídající zaměření projektu, který chtěli a byli schopni vypracovat především lidé z okolí obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1], tj. zároveň z vysokých škol, na kterých tito dva chtěli do budoucna působit, a přispíval odůvodňováním její potřebnosti ke vzniku vůle po jejím poptání a financování ze strany Ministerstva vnitra formou veřejné zakázky a k její podpoře, poté, co přinejmenším nasměroval pozornost svědka [Osoba 1] na [Osoba 16], jakožto na svého kolegu z [Fakulta Vysoké školy 2], na které sám ve funkci xxx působil, seznámil ho s ním, a tak ho i utvrdil v tom, že tento jeho kolega by byl vhodným adeptem, aby se skrze něj jako člena řešitelského týmu podílela [VYSOKÁ ŠKOLA 2] na zpracování daného projektu, v té souvislosti po dohodě se svědkem [Osoba 1] upravil pro potřeby ministerstva vnitra

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

zadávací dokumentaci tak, aby [VYSOKÁ ŠKOLA 2] prostřednictvím [Osoba 16] vyhovovala požadavkům na složení řešitelského týmu, a poté, co byla [Vysoká škola 2] do realizace projektu skutečně začleněna, byl také nakonec [Osoba 16] členem řešitelského týmu, který se ujal zpracování metodiky vyšetřování leteckých nehod, jak vyplynulo z jeho výpovědi.

Připomeňme, že obžalovaný [Obžalovaný 3] nepůsobil formálně na [Vysoká škola 2] (tedy na straně dodavatele projektu) v pozici, která by jej spojovala se zpracováváním zadaného projektu, a která by představovala důvod k diskvalifikování [VYSOKÁ ŠKOLA 2] jako subjektu, který se může na zpracování projektu podílet, z důvodu jeho propojení se zadavatelem. Přesto však fakticky, jak vyplynulo z provedeného dokazování, rozhodoval o věcech a vykonával činnosti, které s projektem (s plněním zakázky) souvisely. Z jakého důvodu mu to bylo umožněno, sice s jistotou objasněno nebylo, avšak to pro rozhodnutí ve věci nebylo podstatné. Proto také soud mj. zamítl návrh obžalovaného [Obžalovaný 3] na doplnění dokazování výsledkem svědka [Osoba 42], který se měl vyjadřovat k okolnostem, za kterých [Vysoká škola 2] na podání nabídky s dalšími dvěma vysokými školami přistoupila a na projektu se prostřednictvím řešitelského týmu složeného z vyučujících na [FAKULTA VYSOKÉ ŠKOLY 2] [Vysoká škola 2] posléze podílela. Svědek [Osoba 1] například důvody aktivit obžalovaného [Obžalovaný 3] v době, kdy byl projekt již zpracováván, spatřoval v tom, že proděkan právnické fakulty se z nějakého důvodu nedovedl s potřebnými věcmi vypořádat, a tak ho ve výsledku (neformálně) odkázal (zpět) na obžalovaného [Obžalovaný 3], aby tyto záležitosti související s projektem řešil s ním, čemuž bylo možné uvěřit, neboť tomu odpovídala i komunikace mezi svědkem [Osoba 1] a obžalovaným [Obžalovaný 3] ze dne 24. 5. 2017, ve které tato po obsahové stránce totožná informace byla obsažena. Každopádně ať tato další zainteresovanost [Obžalovaný 3] do realizace projektu pramenila z čehokoli, lze uvést, že se projevovala prakticky tak, jako by on byl osobou zastřešující celý řešitelský tým ze [Vysoká škola 2], jak se to také jeví i svědku [Osoba 21]. Jak bylo patrné z výpovědi svědka [Osoba 1] a zaznamenané komunikace ze dne 13. 6. 2017, obžalovaný [Obžalovaný 3] kupříkladu v červnu 2017 před podáním nabídky řešil se svědkem [Osoba 1] nastavení a konkrétní výši odměny členů řešitelského týmu ze [Vysoká škola 2], kteří se podle předběžné dohody měli na zpracování projektu pracovní podílet, ačkoli hlavním řešitelem, projektovým manažerem a ve vedení [Vysoká škola 2] byly jiné osoby. Obdobně svědkyně [Osoba 18] popsala aktivitu obžalovaného [Obžalovaný 3] před podáním nabídky ze strany konsorcia škol, která spočívala v tom, že s ní coby projektovou manažerkou při přípravě podání nabídky domlouval personální matici (složení řešitelského týmu) za [Fakulta Vysoké školy 2] [Vysoká škola 2] právě obžalovaný [Obžalovaný 3], kterého vnímala jako zástupce univerzity. Také obžalovaný [Obžalovaný 3] řešil v květnu a v červnu roku 2018 podpisy dodatků ke smlouvě o poskytnutí účelové podpory, jak bylo patrné ze zaznamenané komunikace mezi ním a svědkem [Osoba 1] z této doby. Rovněž vyřizoval zpracování a odeslání zpráv (červenec 2018, leden 2019), jak vyplývalo z komunikace obžalovaného [Obžalovaný 3] se svědky [Osoba 1] a [Osoba 10], a taktéž organizoval harmonogram prací na projektu a zpracovával obsah ročních zpráv předkládaných dodavatelem Ministerstvu vnitra, jak vyplývalo z jeho (emailové) komunikace se svědky [Osoba 10] a [Osoba 16] ze dne 5. 10. 2018, ze dne 21. až 24. 10. 2018 a ze dne 8. až 16. 1. 2019. Bylo přitom možné mít za vyloučené, že by se obžalovaný [Obžalovaný 3] zhostil takových rolí ryze z pozice xxx.

Taková aktivita obžalovaného [Obžalovaný 3] v době, kdy již probíhaly práce na projektu, jakožto zaměstnanec [Právnická osoba 2], který ze své pozice inicioval vznik dané veřejné zakázky, formálně vytvářel podklady k zadávací dokumentaci a tyto Ministerstvu vnitra nechal předkládat, však byla zcela nepřijatelná, neboť tím, že na straně dodavatele pomáhal při realizování projektu, a tak i na jeho profinancování, se současně fakticky podílel na plnění veřejné zakázky, na čemž nic nemění ta skutečnost, že o tom, že [Vysoká škola 2] bude zapojena do plnění veřejné zakázky, sám nerozhodl.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Přestože se ze zprávy společnosti Inter-Consult spol. s r.o. jako nezávislého auditora ze dne 29. 10. 2019 o provedení externího auditu podávalo, že příjemci účelové podpory vedli průkazné účetní záznamy o příjmech a výdajích realizovaných v rámci projektu a že nebyly zjištěny skutečnosti naznačující, že by mj. účtování o použití poskytnutých prostředcích neproběhlo v souladu s platnými předpisy a s podmínkami smlouvy o poskytnutí účelové podpory, provedené dokazování nasvědčovalo tomu, že finanční prostředky, které byly vynakládány v souvislosti se zpracováním projektu a které byly propláceny zadavatelem, nemusely řádně sloužit svým účelům, a to konkrétně v oblasti odměňování pouze a jen výkonných akademických pracovníků, jak to bylo patrné z výpovědí svědků [Osoba 1], [Osoba 21], [Osoba 13], [Osoba 18], a to zejména ve vztahu k členům řešitelského týmu na [Vysoká škola 3]. I svědek [Osoba 21] uvedl, že například kolegové [Osoba 43, 44 a 45] podle něj faktickými řešiteli nebyli, neboť na projektových pracích nespolečně pracovali. Z výpovědí svědků [Osoba 21] a [Osoba 18] a [Osoba 15] se dalo dovodit, že namísto svědka [Osoba 8] to také byl svědek [Osoba 1], který byl reálným hlavním řešitelem projektu, a to proto, že byl na projektu účasten nejen jako člen košického řešitelského týmu, ale i týmu pardubického, a že prakticky koordinoval práce na projektu mezi jednotlivými týmy a uvnitř týmu pardubického. Pochybnosti o výlučně správném využití vynakládaných finančních prostředků nerozptýlila svou výpovědí ani svědkyně [Osoba 25], jedna ze členů řešitelského týmu za [Vysoká škola 3] v době od listopadu 2017 do srpna 2018, jak vyplývalo mj. z informací o jejím pracovním poměru poskytnutých děkanem [FAKULTA VYSOKÉ ŠKOLY 3] [Vysoká škola 3], a to vzhledem k tomu, že z její výpovědi bylo nepochybné, že výkon její činnosti na daném projektu nemohl být přinejmenším nikterak intenzivní, když nebyla schopna na rozdíl od ostatních svědků, kteří byli do prací na projektu začleněni, příliš uspokojivě nejen označit subjekt (fakultu), pod kterým práci vykonávala, ale ani popsat obsah práce, kterou na projektu odváděla.

Na druhou stranu nic nenavštěvovalo tomu, že by záměrem obžalovaných bylo, aby za poskytnuté finanční prostředky nebyl zpracován projekt s požadovanými výsledky, což potvrzovala i svědkyně [Osoba 18], která, jak se podávalo i z obsahu dodatku č. 2 ke Smlouvě o poskytnutí účelové podpory či z dopisu děkana [Název fakulty], svědka [Osoba 8], administrátorce projektu [Osoba 36] z [název odboru], působila na pozici projektového manažera do 31. 5. 2018. Rovněž tak nebylo zpochybněno, že by daný projekt vytyčené cíle nesplnil a že by za vynaložené finanční prostředky požadované výsledky dodány nebyly. O tomto s tím, že projekt požadované výsledky naplnil a zpracoval i takové, které nebyly ani požadovány, byl úspěšný a hodnocen dokonce kladně, svědčily nejen výpovědi obžalovaných [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4], ale i svědecké výpovědi svědků [Osoba 1], [Osoba 4], [Osoba 21], [Osoba 8], [Osoba 9], [Osoba 15], [Osoba 26] a dalších, ale také kupříkladu hodnotící zprávy a vyjádření vypracované nezúčastněnými osobami (mj. Školním a výcvikovým zařízením [PRÁVNICKÁ OSOBA 4]) či oponentní posudky k metodikám, které v souhrnu vyjadřovaly, že výsledky zadávacího řízení odpovídaly zadání, či protokol o kontrole dodržování podmínek stanovených ve smlouvě o poskytnutí účelové podpory na řešení projektu ze dne 20. 12. 2019, který konstatoval zjištění kontrolní skupiny, že očekávané výsledky projektu byly dosaženy, byť soud vnímal i negativní kritiku vyjádřenou například ve zprávě [Osoba 46] k některým aspektům projektu, shrnutou nejuceleněji v jí zpracovaném podkladu pro kontrolu ze dne 21. 11. 2019. Nicméně z těchto důkazů bylo možné uzavřít, že projekt byl v roce 2019 odevzdán i přes komplikace způsobené zásahem policie, a to ve funkční podobě; problémy s jeho zprovozněním pak byly ovlivněny tím, že hotový projekt se na několik dalších let ocitl bez využití na MV ČR, než byl [Právníká osoba 2] předán, přičemž v mezidobí došlo přinejmenším k tomu, že byly zpoplatněny přístupy do databází, se kterými dodaný software pracoval, pro což pravděpodobně došlo k tomu, že daný software jako jeden z hlavních výstupů nebyl [Právníká osoba 2] dlouhou dobu odzkoušen v plně funkční podobě, jak tuto problematiku detailně popsal svědek [Osoba 28] ze Školního a výcvikového zařízení [Právníká osoba 2]. Tyto skutečnosti pak samozřejmě zakládaly pochybnosti o skutečné potřebnosti projektu, která byla mocně devalvována právě oním dlouhodobým nevyužíváním jeho výsledků, jak o tom dobře svědčilo kupříkladu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

sdělení MV – GŘ [PRÁVNICKÁ OSOBA 4] ze dne 13. 5. 2022, podle kterého k tomu datu nebylo možné využívat výsledky daného projektu s odůvodněním, že výsledky nebyly ještě od MV převzaty.

Soud zamítl návrhy na doplnění dokazování výslechy svědků [Obžalovaný 4] a [Osoba 2] xxx, kteří se měli v zásadě vyjádřit k fungování řešitelského týmu na [Vysoká škola 4]. O stejných skutečnostech však svědčila vedle výpovědi obžalovaného [Obžalovaný 4] také výpověď svědkyně [Osoba 27], která v rámci daného projektu působila jako ekonomická manažerka. Ohledně složení řešitelského týmu a popisu svěřených a vykonávaných činností soud vycházel z personálních matic a zápisů ze zasedání projektového týmu. Též soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem svědka [Osoba 47], který se měl vyjadřovat k tomu, zda v sekretariátu tehdejší xxx, obžalované [Obžalovaná 1], zaznamenal zanechání obálky svědkem [Osoba 1] pro obžalovanou [Obžalovaná 1], neboť k tomuto soud vyslechl vedle obžalované [Obžalovaná 1] svědky [Osoba 1] a [Osoba 23] a dále k témuž provedl důkaz zaznamenanou komunikací mezi obžalovanou [Obžalovaná 1] a svědkem [Osoba 1]. Konečně také soud zamítl návrh na doplnění dokazování výsledkem svědkyně [Osoba 46] k její zprávě k výsledkům projektu, neboť k těmto soud provedl dokazování nejen touto navrhouvanou svědkyní písemně vypracovanou zprávou, ale celou řadou dalších hodnotících zpráv. Provádění dalšího dokazování, a to at' již navrhouvanými důkazy či případně důkazy jinými, nebylo pro rozhodnutí ve věci nutné, neboť skutkový stav věci potřebný pro rozhodnutí byl zjištěn na základě důkazů dosud provedených. Provádění dalšího dokazování by nemohlo zpochybnit věrohodnost důkazů, o která soud svá skutková zjištění opřel, další dokazování by proto bylo prováděno nadbytečně a toto řízení by se jím pouze protahovalo.

Po takto provedeném dokazování a zjištění skutkového stavu věci soud současně dospěl k následujícím právním závěrům.

Obžalovaná [Obžalovaná 2] působila v rozhodné době (v letech 2016 a 2017) jako xxx xxx xxx. Měla tak z důvodu této své funkce v tomto orgánu veřejné moci postavení úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, neboť současně plnila úkoly státu a pro jejich plnění měla svěřené pravomoci. Podle zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě mezi její povinnosti patřilo vykonávat svou funkci nestranně, v mezích svého oprávnění a zdržet se při jejím výkonu všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v její nestrannost, dodržovat právní předpisy vztahující se k výkonu její funkce a služební předpisy, zdržet se jednání, které by mohlo vést ke střetu veřejného zájmu se zájmy osobními, chránit veřejný zájem a dohlížet na účelné a řádné hospodaření s finančními prostředky státu, zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděla při výkonu své funkce, nezneužívat informací nabytých v souvislosti s výkonem služby ve prospěch vlastní nebo jiného, jakož i nezneužívat svého postavení, v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody a dodržovat pravidla etiky státního zaměstnance vyplývající ze služebního předpisu.

Jak vyplývalo nejen z jeho výpovědi, ale především také z rozhodnutí generálního ředitele a náměstka generálního ředitele [PRÁVNICKÁ OSOBA 4], obžalovaný [Obžalovaný 3] působil v rozhodné době (od května roku 2011) jako vrchní státní rada ve xxx [název odboru] na [Právnícká osoba 2] (od 1. 2. 2018 byl navíc pověřen zatupováním xxx). I on byl tedy úřední osobou ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Mezi jeho povinnosti podle § 45 odst. 1 písm. b), c), § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů patřilo plnit svou funkci nestranně a řádně, řídit se právními a služebními předpisy, zdržet se jednání, které mohlo vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo v prospěch jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby a zachovávat mlčenlivost o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu služby.

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

Obžalovaná [Obžalovaná 1] svým jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku naplnila předně všechny znaky skutkové podstaty organizátorství k zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaná [Obžalovaná 1] totiž tím, že po dohodě s obžalovaným [Obžalovaný 4] domluvila s obžalovanými [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3], že ti v souladu s jejich oprávněními vyplývajících z jejich funkcí k iniciování a schválení veřejné zakázky, avšak v rozporu s jejich povinnostmi vyplývajících ze zákonů o státní službě a služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, rezortních a dalších služebních předpisů a v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek vytvoří vhodné podmínky pro to, aby uskupení vysokých škol, na kterých tři z obžalovaných působili, získalo finanční prostředky v objemu necelých 40 milionu korun bez DPH prostřednictvím poskytnutí účelové podpory na zpracováváný projekt, a pro uskutečnění tohoto záměru koordinovala spolupráci mezi obžalovanými a svědkem [Osoba 1] a udílela jim pokyny, v důsledku čehož k vyplacení této podpory ze státního rozpočtu v uvedeném objemu došlo, zosnovala a řídila jiného, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu.

Současně svým jednáním pospaným ve výroku tohoto rozsudku naplnila také všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 3 trestního zákoníku, neboť tím, že v rámci přípravy a realizace zadávacího řízení ve věci veřejné zakázky na dodání služeb spočívajících ve zpracování projektu s názvem Simulace zásahu u leteckých nehod, se záměrem, aby veřejnou zakázku a finanční prostředky poskytnuté na plnění z této veřejné zakázky získalo konkrétní uskupení vysokých škol, zajistila ve spolupráci se spoluobžalovanými [Obžalovaná 2], [Obžalovaný 3], [Obžalovaný 4] a se svědkem [Osoba 1], že se zástupcům uskupení vysokých škol, které bylo schopno plnit veřejnou zakázku zaměřenou na určité téma, dostalo informací o podmínkách vyhlášení veřejné zakázky, možnosti ovlivňovat předmět veřejné zakázky a obsah zadávacích podmínek veřejné zakázky tak, aby po obsahové, personální a časové stránce vyhovovaly co nejlépe a zejména onomu uskupení vysokých škol a aby zadávací řízení bylo zahájeno po zjednodušeném schvalovacím procesu na Ministerstvu vnitra, v důsledku čehož žádný jiný případný dodavatel nemohl mít po obsahové, personální a administrativní stránce v rámci zadávacího řízení stejnou příležitost a podmínky pro podání nabídky, přičemž sama po vzájemné dohodě zejména přijímala požadavky od obžalovaného [Obžalovaný 4] a zajišťovala koordinaci mezi spoluobžalovanými [Obžalovaný 3] a [Obžalovaná 2] a svědkem [Osoba 1], které současně úkolovala, díky čemuž ono preferované uskupení vysokých škol uspělo v zadávacím řízení a získalo účelově vázanou finanční podporu, která byla vyplacena v celkové výši necelých 40 milionu korun bez DPH, tak v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjedнала některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchala jako člen organizované skupiny, získala takovým činem pro jiného značný prospěch a za to, že v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjedнала některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, žádala a přijala majetkový prospěch, neboť se domáhala po spoluobžalovaném [Obžalovaný 4] a svědku [Osoba 1] částky nejméně 500.000 Kč, na kterou jí svědek [Osoba 1] vyplatil 300.000 Kč.

Obžalovaná [Obžalovaná 2] svým jednáním pospaným ve výroku tohoto rozsudku naplnila všechny znaky skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, neboť tím, že k požadavku obžalované [Obžalovaná 1] využila svého postavení náměstkyně ministerstva k tomu, že v rámci příprav a průběhu zadávacího řízení pro veřejnou zakázku zadávanou Ministerstvem vnitra bylo v důsledku i jejích kroků zvýhodněno uskupení vysokých škol, aby se mu na základě takového zvýhodnění dostalo účelově poskytnuté podpory z Programu bezpečnostního výzkumu ČR pro potřeby státu na roky 2016 – 2021 ve výši necelých 40 milionů korun bez DPH, k čemuž také současně došlo, přestože její povinností bylo

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

v souladu se zákonem č. 234/2014 Sb., o státní službě počínat si tak, aby k takovému zvýhodnění a profinancování ze strany státu nemohlo dojít, jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonávala svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřila jinému prospěch velkého rozsahu.

Dále svým jednáním popsaným ve výroku tohoto rozsudku naplnila všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku. Obžalovaná totiž tím, že v rámci přípravy a průběhu zadávacího řízení ve věci veřejné zakázky s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, se záměrem, aby tuto veřejnou zakázku a finanční prostředky poskytnuté v souvislosti s jejím plněním získalo konkrétní uskupení vysokých škol, zajistila ve spolupráci se spoluobžalovanými [Obžalovaná 1], [Obžalovaný 3] a [Obžalovaný 4] a se svědkem [Osoba 1], že se zástupcům uskupení preferovaných vysokých škol, které bylo schopno plnit veřejnou zakázku zaměřenou na určité téma, dostalo ze strany zástupců zadavatele informaci o podmínkách vyhlášení veřejné zakázky, možnosti ovlivňovat předmět veřejné zakázky a obsah zadávacích podmínek veřejné zakázky tak, aby po obsahové, personální a časové stránce vyhovovaly co nejlépe a zejména onomu uskupení vysokých škol a aby zadávací řízení bylo zahájeno po zjednodušeném schvalovacím procesu na Ministerstvu vnitra, v důsledku čehož žádný jiný případný dodavatel nemohl mít po obsahové, personální a administrativní stránce v rámci zadávacího řízení stejnou příležitost a podmínky pro podání nabídky, přičemž zatímco sama po vzájemné dohodě zejména zajišťovala schvalovací proces na Ministerstvu vnitra vedoucí k zadání veřejné zakázky, obžalovaná [Obžalovaná 1] od obžalovaného [Obžalovaný 4], jenž úkoloval svědka [Osoba 1], přijímala požadavky a zajišťovala koordinaci mezi obžalovanou [Obžalovaná 2] a spoluobžalovaným [Obžalovaný 3] a svědkem [Osoba 1], které [Obžalovaná 1] současně úkolovala a kteří vytvářeli podklady pro zadávací řízení způsobem, aby preferované uskupení mohlo podat nabídku a s nabídkou uspět, díky čemuž ono preferované uskupení vysokých škol v zadávacím řízení také uspělo a získalo účelově vázanou finanční podporu, která byla vyplacena v celkové výši necelých 40 milionu korun bez DPH, tak v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjedнала některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchala jako člen organizované skupiny a získala takovým činem pro jiného značný prospěch.

Vzhledem k obhajobě obžalované [Obžalovaná 2] soud dodává, že v jejím jednání nebylo možné spatřovat toliko porušení povinnosti mlčenlivosti ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě v tehdy platném znění, a dovozovat jen její pracovněprávní odpovědnost. Bylo tomu tak především z toho důvodu, že její jednání nespočívalo pouze v tom, že by v rámci kupříkladu komunikace s obžalovanou [Obžalovaná 1] coby svou kamarádkou této líčila, co v zaměstnání řeší za věci a při té příležitosti ji z neopatrnosti či nerozvážnosti svěřila určitou informaci, ohledně které by jinak byla povinna zachovat mlčenlivost, protože se jen dozvěděla v souvislosti s výkonem své funkce a předání takové informace třetí osobě by bylo způsobilé jít k tíži činnosti ministerstva. Provedenými důkazy totiž bylo zjištěno, že jednak obžalovaná [Obžalovaná 2] sdělovala obžalované [Obžalovaná 1] takové skutečnosti, ohledně kterých byla povinna zachovávat mlčenlivost, zcela záměrně, a to s cílem, aby se jich dostalo zejména této spoluobžalované a spoluobžalovanému [Obžalovaný 4] (a svědku [Osoba 1] a dalším osobám) za účelem především korekcí ve specifikaci veřejné zakázky či za účelem získání informací o tom, kdy lze očekávat vyhlášení veřejné zakázky a uzpůsobit tomu přípravu nabídky projektu, a že poskytnutí informací, ohledně kterých měla obžalovaná [Obžalovaná 2] povinnost zachovat mlčenlivost, tak bylo jen jedním z prostředků směřujících k ovlivnění příprav a průběhu zadávacího řízení ve věci posuzované veřejné zakázky ve prospěch preferovaného dodavatele. Rozhodně na uvedeném nemohlo ničeho změnit ani kupříkladu zjištění, že žádný zaměstnanec ministerského úřadu nebyl v minulosti postižen za porušení povinnosti mlčenlivosti, které by bývalo mohlo

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

vycházet z informací poskytnutých Ministerstvem vnitra v dubnu 2025 obhájci obžalované [Obžalovaná 2] podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Obžalovaný [Obžalovaný 3] svým jednáním pospaným ve výroku tohoto rozsudku naplnil předně všechny znaky skutkové podstaty zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Obžalovaný totiž tím, že k požadavku obžalované [Obžalovaná 1] využil svého postavení xxx na [Právníká osoba 2] ve služební hodnosti vrchního rady k tomu, aby v rámci příprav a průběhu zadávacího řízení pro veřejnou zakázku zadávanou Ministerstvem vnitra bylo v důsledku i jeho kroků zvýhodněno uskupení vysokých škol a na základě toho se takovému uskupení dostalo účelově poskytnuté podpory z Programu bezpečnostního výzkumu ČR pro potřeby státu na roky 2016 – 2021 ve výši necelých 40 milionů korun bez DPH, k čemuž také došlo, přestože jeho povinností bylo v souladu se zákonem č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů zajistit, aby k takovému zvýhodnění nedošlo, a to řádným a nestranným plněním své funkce, dodržováním právních a služebních předpisů, zdržením se jednání, které mohlo vést ke střetu zájmu se zájmy osobními, nezneužíváním informací nabytých v souvislosti s výkonem své funkce ve prospěch jiných osob a zachováváním mlčenlivosti o skutečnostech, o nichž se dozvěděl při výkonu své funkce, jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu.

Současně svým jednáním naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku, neboť tím, že v rámci přípravy a realizace zadávacího řízení ve věci veřejné zakázky s názvem Simulace zásahů u leteckých nehod, se záměrem, aby tuto veřejnou zakázku a finanční prostředky poskytnuté v souvislosti s jejím plněním získalo konkrétní uskupení vysokých škol, zajistil ve spolupráci se spoluobžalovanými [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 4] a se svědkem [Osoba 1], že se zástupcům uskupení preferovaných vysokých škol, které bylo schopno plnit veřejnou zakázku zaměřenou na určité téma, dostalo ze strany zástupců zadavatele informací o podmínkách vyhlášení veřejné zakázky, možnosti ovlivňovat předmět veřejné zakázky a obsah jejích zadávacích podmínek tak, aby po obsahové, personální a časové stránce vyhovovaly co nejlépe a zejména onomu uskupení vysokých škol a aby zadávací řízení bylo zahájeno po zjednodušeném schvalovacím procesu na Ministerstvu vnitra, v důsledku čehož žádný jiný případný dodavatel nemohl mít po obsahové, personální a administrativní stránce v rámci zadávacího řízení stejnou příležitost a podmínky pro podání nabídky, přičemž zatímco sám po vzájemné dohodě se zejména za tím účelem řídil požadavky spoluobžalované [Obžalovaná 1], která přijímala požadavky od obžalovaného [Obžalovaný 4], jenž současně zaúkolovával svědka [Osoba 1] a konzultoval s ním jím činěné kroky, a která součinnost spoluobžalovaných a svědka [Osoba 1] zároveň koordinovala, zatímco obžalovaná [Obžalovaná 2] zajišťovala na Ministerstvu vnitra schvalovací proces vedoucí k zadání veřejné zakázky, zejména nechal svědka [Osoba 1] určit předmět veřejné zakázky a obsah zadávacích podmínek k veřejné zakázce způsobem, aby preferované uskupení mohlo podat nabídku a s nabídkou uspět, díky čemuž ono preferované uskupení vysokých škol uspělo v zadávacím řízení a získalo účelově vázanou finanční podporu, která byla vyplacena v celkové výši necelých 40 milionu korun bez DPH, tak v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit jinému prospěch zjednal některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchal jako člen organizované skupiny a získal takovým činem pro jiného značný prospěch.

Obžalobě bylo možné dát za pravdu, že obžalovaný [Obžalovaný 3] byl také podle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení ministra vnitra č. 44/2014, resp. podle čl. 6 odst. 1 písm. e) nařízení ministra vnitra č. 45/2016, o zadávání veřejných zakázek, povinen zajistit pořízení písemného záznamu z každého obchodního jednání se zástupci možných dodavatelů. Vzhledem ale k tomu, že setkávání se svědkem [Osoba 1] zjevně neměla povahu obchodních jednání ve smyslu citovaného zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

nebylo možné v nepořizování záznamů o svých setkáních se svědkem [Osoba 1] spatřovat porušení jeho povinností, které by na trestnost posuzovaného jednání mělo zásadnější vliv.

Obžalovaný [Obžalovaný 4] svým jednáním popsáním ve výroku tohoto rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty pomoci ke zločinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 24 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku k § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku, neboť tím, že na základě dohody se spoluobžalovanou [Obžalovaná 1] ta oslovila spoluobžalované [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3], aby ti ze svých pozic xxx a xxx nedovoleným způsobem ovlivnili poskytnutí účelové podpory ze strany ministerstva preferovanému uskupení škol na zpracování projektu pro potřeby [Právnícká osoba 2], zatímco on k naplnění tohoto účelu přispěl tím, že uložil svědku [Osoba 1], aby plnil pokyny spoluobžalované [Obžalovaná 1], a poskytl tak veškerou potřebnou odbornou a administrativní součinnost obžalovanému [Obžalovaný 3] k vytvoření podkladů, na základě kterých mohla být ze strany [PRÁVNICKÁ OSOBA 2] iniciována jejím předložením ministerstvu výzkumná potřeba, která pak byla schválena během procesu, který na ministerstvu jeho ovlivňováním zajišťovala a schvalovala obžalovaná [Obžalovaná 2] a který vedl k zahájení zadávacího řízení a vyhlášení veřejné zakázky na zpracování zamýšleného projektu, a zároveň jako děkan fakulty jedné ze zainteresovaných vysokých škol poskytl součinnost při podání nabídky v rámci vyhlášené veřejné zakázky, a to i za účasti [VYSOKÁ ŠKOLA 2] jako dalšího zaměstnavatele obžalovaného [Obžalovaný 3] a jím preferovaného dodavatele, a dále uvolněním personálních kapacit na vykonávání prací na daném projektu, na který v důsledku toho bylo vyplaceno celkově necelých 40 milionů korun bez DPH, umožnil a usnadnil jinému, aby jako úřední osoba v úmyslu opatřit jinému neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu a tímto činem opatřil jinému prospěch velkého rozsahu.

Zároveň svým jednáním popsáním ve výroku tohoto rozsudku naplnil všechny znaky skutkové podstaty zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c) trestního zákoníku. Obžalovaný [Obžalovaný 4], totiž tím, že v rámci přípravy a realizace zadávacího řízení ve věci veřejné zakázky na dodání služeb spočívajících ve zpracování projektu ve výzkumu, vývoji a inovacích, se záměrem, aby veřejnou zakázku a finanční prostředky poskytnuté na plnění z této veřejné zakázky získalo konkrétní uskupení vysokých škol, zajistil ve spolupráci se spoluobžalovanými [Obžalovaná 1], [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] a se svědkem [Osoba 1], že se jemu a dalším zástupcům a výkonným pracovníkům uskupení vysokých škol, které bylo schopno plnit veřejnou zakázku zaměřenou na určené téma, dostalo informací o podmínkách veřejné zakázky, možnosti ovlivňovat předmět veřejné zakázky a obsah zadávacích podmínek veřejné zakázky tak, aby po obsahové, personální a časové stránce vyhovovaly co nejlépe a zejména onomu uskupení vysokých škol a aby zadávací řízení bylo zahájeno po zjednodušeném schvalovacím procesu na Ministerstvu vnitra, v důsledku čehož žádný jiný případný dodavatel nemohl mít po obsahové, personální a administrativní stránce v rámci zadávacího řízení stejnou příležitost, přičemž zatímco sám po vzájemné dohodě s [Obžalovaná 1] o zadání veřejné zakázky za těchto okolností instruoval svědka [Osoba 1] ke spolupráci s obžalovanou [Obžalovaná 1], která zajišťovala koordinaci mezi spoluobžalovanými a svědkem [Osoba 1], jež současně úkolovala, a s obžalovaným [Obžalovaný 3] za účelem vytvoření podkladů pro veřejnou zakázku, aby obžalovaný [Obžalovaný 3] za jejich použití mohl iniciovat zahájení zadávacího řízení na ministerstvu a obžalovaná [Obžalovaná 2] mohla na jejich podkladě na ministerstvu prosadit zadání veřejné zakázky, jejímž cílem bylo poskytnutí účelové podpory na řešení zamýšleného projektu preferovanému uskupení škol, které také díky této koordinované činnosti v zadávacím řízení uspělo a získalo účelově vázanou finanční podporu, která byla vyplacena v celkové výši necelých 40 milionu korun bez DPH, ze kterých sám jako člen řešitelského týmu obdržel částku ve výši takřka 900.000 Kč, tak v souvislosti se zadáním veřejné zakázky v úmyslu opatřit sobě a jinému prospěch zjednal některému dodavateli přednost a výhodnější podmínky na úkor jiných dodavatelů, čin spáchal jako člen organizované skupiny a získal takovým činem pro sebe a jiného značný prospěch.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Vzhledem k obhajobě obžalovaných o tom, že nebyli součástí organizované skupiny, soud dodává, že za organizovanou skupinu se považuje sdružení více osob, ve kterém existuje určitá dělba úkolů mezi jednotlivé členy sdružení a jehož činnost se v důsledku toho vyznačuje plánovitostí a koordinovaností, což ve výsledku zvyšuje pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu, a tím i jeho škodlivost a závažnost. Nezbytné je splnění předpokladu, že jsou si osoby zúčastněné na organizované skupině takové okolnosti vědomy a aktivně se na činnosti organizované skupiny podílejí. Není však nutná vnitřní organizační a hierarchicky uspořádaná struktura se vztahy nadřízenosti a podřízenosti, ani její zaměření na soustavné páčání úmyslné trestné činnosti. Také není pro naplnění znaku organizované skupiny nutné, aby se všichni členi sdružení navzájem znali a věděli o míře úkolů ostatních členů skupiny. Organizovaná skupina také nemusí mít trvalejší charakter.

V posuzovaném případě se na trestné činnosti podílelo nejméně pět osob, které mezi sebou kooperovaly, jejich jednání vykazovalo znaky plánovanosti, koordinovanosti, jakož i dělby úkolů. Přitom všichni obžalovaní se svědkem [Osoba 1] měli společný cíl, a to aby ministerstvo vyhlásilo veřejnou zakázku v zadávacím řízení, jehož podmínky by zvýhodnily určitý tým lidí napojený na obžalovaného [Obžalovaný 4] a svědka [Osoba 1] a posléze i na obžalovaného [Obžalovaný 3], umožnily zadání veřejné zakázky určitému uskupení a její profinancování ze státních prostředků v rozporu s nastavenými pravidly. Obžalovaní si byli vědomi kooperace všech obžalovaných a svědka [Osoba 1], jakož i toho, že mají mezi sebou rozdělené úkoly, které na sebe navazovaly a byly vzájemně podmíněné. Tato dělba úkolů umožnila provedení jejich záměru. Jednání obžalovaných popsané ve výroku tohoto rozsudku proto zcela naplňovalo veškeré znaky spáchání trestného činu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě jako členy organizované skupiny ve smyslu § 256 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku.

Ve vztahu k oběma posuzovaným činům pak všichni obžalovaní s ohledem na výsledky provedeního dokazování jednali v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť věděli, že způsob, jakým bude dosaženo jejich záměru, bude realizován formou veřejné zakázky, jejíž příprava a zadání bude z důvodu zvýhodnění předpokládaného dodavatele odporovat právním předpisům, a to díky porušení povinností spoluobžalovaných [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3], případně dalších úředních osob.

Při rozhodování o druhu a výměře trestu se soud řídil hledisky uvedenými v § 38, § 39 a 43 odst. 1, resp. odst. 2 tr. zákoníku, vzal tedy v úvahu zejména osobní poměry obžalovaných, způsoby jeho dosavadních životů, možnosti jejich nápravy, významy chráněných zájmů, které byly činy dotčeny, způsoby provedení činů, jejich následky a okolnosti spáchání činů, načež dospěl k následujícím závěrům.

Všem obžalovaným polehčovalo, že nebyli před spácháním posuzované trestné činnosti soudně trestáni. Od spáchání činu také uplynula relativně dlouhá doba, na čemž obžalovaní neměli zavinění. Přitom je zjevné, že od doby spáchání této trestné činnosti obžalovaní opět bezvýhradně vedou řádné životy. Lze proto dovodit, že posuzovaná trestná činnost byla až na obžalovanou [Obžalovaná 1], jak bude uvedeno dále, v jejich případě výjimečným excesem, a že možnosti jejich nápravy jsou tak reálně očekávatelné. Navíc jak vyplývalo z i z rozhodnutí ve věcech služebního poměru obžalovaného [Obžalovaný 3], nejen obžalovaná [Obžalovaná 2], ale právě i obžalovaný [Obžalovaný 3] v pozicích, ve kterých ovlivňovali posuzovanou veřejnou zakázku, již nepůsobí. Obžalované [Obžalovaná 2] dále polehčovalo, že navzdory své obhajobě opakovaně vyjádřila, že v rámci sebereflexe považuje své jednání za chybné a do budoucna by se ho chtěla vyvarovat. Na druhou stranu obžalovaným přitěžovalo, že se trestné činnosti dopouštěli sofistikovaným způsobem, který byl i proto obtížně odhalitelný a současně zvyšoval úspěšnost této trestné činnosti. Také jim přitěžovalo, že svým jednáním dosáhli toho, že v součtu se dodavatelům z veřejné zakázky dostalo prospěchu několikanásobně přesahujícího hranici velkého rozsahu, tím spíše rozsahu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

značného, odůvodňujícího použití přísnější trestní sazby u obou trestných činů. Obžalovaným též přitěžovalo, že svým jednáním každý z nich současně naplnil znaky skutkové podstaty hned dvou trestných činů. Dále soud při rozhodování o druhích a výměrách trestů přihlížel ke shora popsané intenzitě jejich jednání, a tak i míře, kterou se jednotliví obžalovaní podíleli na vzniku posuzovaných protiprávních následků.

V případě obžalované [Obžalovaná 1] bylo zapotřebí mít dále na zřeteli, že obžalovaná se posuzovaného jednání dopustila před tím, než byl ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 8 pod sp. zn. 5 T 125/2023 dne 18. 9. 2023 vyhlášen rozsudek, který nabyl právní moci téhož dne a kterým byla obžalovaná [Obžalovaná 1] odsouzena pro zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, c) trestního zákoníku dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let na zkušební dobu 5 let. Dále byla tímto rozsudkem odsouzena k peněžitému trestu v počtu 500 denních sazeb po 12.000 Kč, tedy ve výměře 6.000.000 Kč s tím, že bylo podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku současně stanoveno, že peněžitý trest bude hrazen v měsíčních splátkách po 100 000 Kč, splatnými k poslednímu dni v kalendářním měsíci počínaje měsícem následujícím po měsíci, v němž nabude právní moci rozsudek, kterým bude dohoda schválena odsuzujícím rozsudkem, a to pod ztrátou výhody splátek. Konečně jí pak byl citovaným rozsudkem uložen též trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v zdravotnickém zařízení, které je zadavatelem ve smyslu § 4 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a zákazu výkonu zaměstnání ve zdravotnickém zařízení, jehož bližší označení druhu práce zahrnuje provádění úkonů podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve výměře 7 let (do 18. 9. 2030). Zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a, c) trestního zákoníku dílem dokonaného, dílem nedokonaného ve stádiu pokusu podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023 se přitom obžalovaná [Obžalovaná 1] podle skutkových zjištění nalézacího soudu dopustila v podstatě tím, že (ad I. výroku rozsudku) společně s obžalovaným [Osoba 20] a dále společně s [Osoba 48], [Osoba 49], [Osoba 2] a společností [Právnícká osoba 3] s r. o., o jejichž vině nebylo v té době rozhodnuto, a s již odsouzenými [Osoba 13], [Osoba 50], [Osoba 51 a 52] a společností xxx v souvislosti s přípravou a průběhem zadávacího řízení na veřejnou zakázku s názvem Zajištění úklidových služeb zadavatele [Název zdravotnického zařízení] předpokládané hodnotě 149.000.000 Kč bez DPH, následně zahájenou dne 26. 10. 2017 a zadávanou jako nadlimitní veřejná zakázka na služby v otevřeném řízení podle § 56 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, se nejprve [Obžalovaná 1] jako ředitelka uvedené nemocnice nejpozději dne 26. 9. 2016 po předchozí domluvě s [Osoba 2], jednatelem společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], rozhodla, že zadávací řízení na tuto veřejnou zakázku připraví a nechá vést tak, aby v něm byla zvýhodněna společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], neboť ji s xxx [Osoba 2] [Obžalovaná 2], tehdejší náměstkyní ministra vnitra pojilo přátelství a potřebovala za to od ní z titulu její funkce protislužbu, kdy její plán spočíval v tom, že společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] se bude o zakázku ucházet ve sdružení se společností určenou [Osoba 13] a k získání zakázky využijí jednak časového předstihu k přípravě nabídky, jednak možnosti [Osoba 13] a [Osoba 2] podílet se na tvorbě zadávací dokumentace a podmínek zadávacího řízení tak, aby těmto společností vyhovovaly a jednak aby odradily co nejširší okruh potenciálních konkurentů, a možnosti zástupců nemocnice coby zadavatele ovlivnit v jejich prospěch hodnocení nabídek, a proto [Obžalovaná 1] nejpozději dne 19. 10. 2016 uložila svému podřízenému [Osoba 20], provozně technickému náměstkovi nemocnice, kterého s plánem seznámila, aby připravil podklady k přípravě zadávací dokumentace a poskytl [Osoba 13] a [Osoba 2] potřebou součinnost, s čímž [Osoba 20] souhlasil a začal činit příslušné kroky, následně [Obžalovaná 1] seznámila na společném setkání [Osoba 2] s [Osoba 13] a obeznámila je se svým plánem, a dohodli se, že si [Osoba 13] a [Osoba 2] vyžádají od [Osoba 19] podklady potřebné pro tvorbu zadávací dokumentace a budou Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

s ním na ní pracovat, což [Osoba 13] učinil a dne 3. 11. 2016 si podklady od [Osoba 20] převzal, od ledna 2017 [Osoba 13], [Osoba 2], [Osoba 20] a [Osoba 53], podřízený [Osoba 13], začali připravovat zadávací dokumentaci k veřejné zakázce, k čemuž [Osoba 13] přizval [Osoba 50], specialistku na veřejné zakázky a advokátku [Osoba 48], které o tom, že je zadávací dokumentace připravována pro předem vybraného dodavatele věděly, se kterými dne 19. 1. 2017 dohodl nastavení podmínek a požadavků v zadávací dokumentaci podle dohodnutého cíle a které takové podmínky a požadavky ve snaze pomoci zajistit veřejnou zakázku dodavateli preferovanému [Osoba 13] do zadávací dokumentace za odměnu 100.000 Kč zapracovaly a tomu je předaly, a protože společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] nebyla schopna sama splnit podmínky zadávacího řízení, neboť s úklidem ve zdravotnickém zařízení neměla žádné zkušenosti, ve snaze najít vhodného dodavatele, který by byl ochoten se o předmětnou zakázku ucházet ve sdružení se společností [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] a který by tímto sdružení umožnil splnit kvalifikační podmínky, kontaktoval [Osoba 13] v únoru 2017 zástupce společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 7] a. s., [Osoba 53] a [Osoba 55], které seznámil s plánem [Obžalovaná 1] a kteří poté, co jim nabídli možnost spolupráce tak, že by se společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 7] ucházela o zakázku ve sdružení s firmou [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], čímž by [Osoba 13] mohl nechat nastavit vyšší kvalifikační požadavky na uchazeče v připravované zadávací dokumentaci, s touto nabídkou souhlasili a převzalo do [Osoba 13] podklady a zpracovanou verzi zadávací dokumentace, aby ji mohli upravit podle svých požadavků, kdy [Osoba 13] [Osoba 2] o postupu tvorby zadávací dokumentace průběžně informoval a dával mu zadávací dokumentaci k připomínkám a doplnění, následně dne 7. 4. 2017 [Osoba 13] do úprav zadávací dokumentace, aby se předešlo námitkám ze strany znevýhodněných dodavatelů proti plánovanému subjektivnímu hodnocení kritéria v podobě systému kvality zapojil [Osoba 49] ze společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 8], a. s., která toto tomu odpovídající systém hodnocení pro zadávací dokumentaci připravila a dne 3. 5. 2017 s ním seznámila [Osoba 13], [Osoba 53], [Osoba 53] a [Osoba 55], načež společně projednávali zpracování nadstandardních požadavků a bonifikací za jejich splnění, aby bylo možné přidělit nabídce preferovaného dodavatele více bodů a zvýhodnit ji na úkor ostatních dodavatelů, načež se ale nejpozději v srpnu 2017 [Osoba 2] rozhodl, že se o veřejnou zakázku s [Osoba 13] a společností [PRÁVNICKÁ OSOBA 7] ucházet nechce a že se o ní bude ucházet ve sdružení s jiným dodavatelem podle svého výběru, což sdělil [Obžalovaná 1], která toto jeho rozhodnutí akceptovala a sdělila [Osoba 13], že se o tuto veřejnou zakázku nemá dále zajímat s tím, že ona ji potřebuje zadat společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], neboť v té době potřebovala, aby xxx [Osoba 2], [Obžalovaná 2], zajistila pro nemocnici peníze od Zdravotní pojišťovny Ministerstva vnitra, což si dne 21. 8. 2017 [Osoba 13] ověřil u [Osoba 2], který ho mj. upozornil, že má v otázce další spolupráce hlavní slovo, neboť jeho xxx na oplátku pro [Obžalovaná 1] zajišťuje veřejnou zakázku zadavatele Ministerstva vnitra, v důsledku tohoto rozhodnutí [Osoba 2] finální podobu zadávací dokumentace obsahující i požadavky [Osoba 13] od srpna 2017 řešil s [Osoba 2] [Osoba 20], který průběžně dával její znění [Osoba 2] ke kontrole a k připomínkám, kdy například na přání [Osoba 2] snížil výši náhradního plnění a požadovaného pojištění, který mu ji k finální kontrole předal dne 12. 10. 2017 a který mu k jeho dotazu sdělil, že je schopen zadávací řízení oficiálně zahájit do dvou dnů od jeho odsouhlasení znění zadávací dokumentace, načež dne 18. 10. 2017 [Osoba 2] sdělil [Obžalovaná 1], že zadávací dokumentace je již podle jeho představ, a poté, co dne 26. 10. 2017 došlo k oficiálnímu zahájení zadávacího řízení, [Osoba 13] nerespektoval výzvu [Obžalovaná 1], aby se o zakázku dál nezajímal a s využitím podkladů o dosavadním průběhu a rozsahu úklidových služeb, které do té doby získal od [Osoba 2], za účelem podání nabídky a jeho usnadnění, nabídl zástupci společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 9], a. s., [Osoba 51] možnost ucházet se o tuto veřejnou zakázku společně ve sdružení či v rámci jiné formy spolupráce a slíbil mu, že u zadavatele bude schopen zajistit, aby hodnocení došlých nabídek proběhlo ve prospěch [PRÁVNICKÁ OSOBA 9], což bylo vzhledem k jeho podílení se na zpracování zadávací dokumentace reálný slib, s čímž [Osoba 51] souhlasil a dne 23. 11. 2017 nabídl [Osoba 13] úplatek pro něj, případně další osoby ze strany zástupce zadavatele ve výši 5 % z nabídkové ceny, odpovídající částce 150.000 Kč měsíčně, kdy s ohledem na

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

předpokládanou dobu plnění v trvání čtyř let šlo o celkovou částku 7,200.000 Kč, s čímž [Osoba 13] souhlasil, přičemž dne 27. 11. 2017 informoval [Osoba 20] [Osoba 2] o stavu a průběhu zadávacího řízení a o tom, jaké dotazy uchazečů zadavatel obdržel, a ujistoval se, že společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] má připravený tým schopný realizovat předmětnou zakázku, což [Osoba 2] potvrdil, načež se [Osoba 2] dne 30. 11. 2017 ujistil u [Obžalovaná 1], zda jí nebude vadit, že nabídková cena sdružení vedeného firmou [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] překročí předpokládanou hodnotu zakázky, na což mu tato sdělila, že to nevadí a že právě proto v zadávací dokumentaci nestanovili předpokládanou hodnotu zakázky jako nejvyšší možnou, a tak sdružení vedené [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] podalo nabídku s nabídkovou cenou 191,550.613 Kč, nicméně poté, co dne 4. 12. 2017 proběhlo otevírání obálek s nabídkami podanými čtyřmi uchazeči, a to preferovaným sdružením vedeným [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], sdružením vedeným [PRÁVNICKÁ OSOBA 9], společností [PRÁVNICKÁ OSOBA 10] s.r.o. a stávajícím dodavatelem [Právník osoba 11] s.r.o., zjistili [Obžalovaná 1] a [Osoba 20], že k tomu, aby se mohlo stát vítězem jimi preferované sdružení vedené [PRÁVNICKÁ OSOBA 6], které podalo nabídku s nejvyšší nabídkovou cenou, napomůže ani plánované zvýhodnění v rámci dalších hodnotících kritérií, a proto [Obžalovaná 1] zvažovala po konzultaci s [Osoba 20] zadávací řízení zrušit, aby ho mohli pro společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] připravit znovu, ale poté, co nejpozději dne 12. 12. 2017 [Osoba 13] informoval [Obžalovaná 1], že pro případ zadání zakázky společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 9] dokáže u této společnosti vyjednat pro společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] subdodávku, rozhodla se [Obžalovaná 1] na tento návrh přistoupit, zadávací řízení nerušit a zadat zakázku sdružení vedenému [PRÁVNICKÁ OSOBA 9] s postoupením části zakázky společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] formou subdodávky, o čemž dne 18. 12. 2017 informovala [Osoba 2], který s tím nakonec souhlasil, načež se [Obžalovaná 1] a [Osoba 2] s [Osoba 13] a [Osoba 51]em dohodli, že společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 9] přenechá společnosti [PRÁVNICKÁ OSOBA 6] 20 % zakázky, a tak [Osoba 13] s [Osoba 20] připravovali hodnocení nabídek tak, aby se vítězem stalo sdružení vedené [PRÁVNICKÁ OSOBA 9], a [Osoba 51] v zájmu získat veřejnou zakázku, a zajistit tím zisk společností [PRÁVNICKÁ OSOBA 9] a [PRÁVNICKÁ OSOBA 12] ve výši nejméně 18 milionů korun, po předchozí domluvě s [Osoba 13] požádal svého známého [Osoba 52], aby ten tlumočil jednateli společnosti [Právník osoba 11] [Osoba 56] nabídku úplatku ve výši 2 milionů korun za to, že společnost [Právník osoba 11] nepodá námítky proti podmínkám zadávacího řízení a neobráti se na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, aby nebylo zkomplikované zadání zakázky sdružení vedenému [PRÁVNICKÁ OSOBA 9], čemuž sice [Osoba 52] vyhověl, ale [Osoba 56] na nabídku nepřistoupil, což vedlo k tomu, že veřejná zakázka nebyla sdružení vedenému [PRÁVNICKÁ OSOBA 9] zadána, protože společnost [Právník osoba 11] se obrátila na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, který vydal zákaz uzavřít smlouvu v zadávacím řízení do pravomocného skončení správního řízení, a následně bylo novým vedením nemocnice zadávací řízení dne 12. 9. 2018 zrušeno. Dále se tohoto zločinu obžalovaná [Obžalovaná 1] dopustila (ad II. výroku rozsudku) v podstatě tím, že společně s [Osoba 20] a [Osoba 57] a dále společně s [Osoba 58], společností [Právník osoba 13] s.r.o. a společností [PRÁVNICKÁ OSOBA 14], o jejichž vině nebyl v té době rozhodnuto, a společně s [Osoba 13] v souvislosti se zadávacím řízením na veřejnou zakázku s názvem Vybudování automatického vjezdového systému zadavatele [Název zdravotnického zařízení] v předpokládané hodnotě 2,950.000 Kč bez DPH, následně zahájenou dne 12. 9. 2016 a zadávanou formou zjednodušeného podlimitního řízení na dodávky podle § 38 ZVZ, se nejpozději dne 22. 2. 2016 dohodla s [Osoba 13] ovládajícím společností [Právník osoba 14], s [Osoba 20], svým náměstkem, a s [Osoba 57], pověřenou vedoucí ekonomického úseku nemocnice, že nemocnice vyhlásí zadávací řízení na tuto veřejnou zakázku, které připraví tak, aby zakázku získala [Právník osoba 14], již před ostatními dodavateli zvýhodní zajištěním časového předstihu a možností podílet se na tvorbě zadávací dokumentace, proto poté, co si od [Osoba 20] převzal veškeré podklady, oslovil [Osoba 13] [Osoba 58] ze společnosti [Právník osoba 13] a informoval ho o záměru [Obžalovaná 1], [Osoba 20] a [Osoba 57] a nabídl mu, aby se společnost [Právník osoba 14]

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

osoba 13] ucházela o zakázku jako subdodavatel První chráněné dílny a aby se podílela na tvorbě zadávací dokumentace, která by vyhovovala oběma společnostem, protože [Právnícká osoba 14] nebyla bez subdodavatele schopna zakázku realizovat, s čímž J. [Osoba 58] souhlasil, a proto začali obžalovaní pracovat na přípravě zadávací dokumentace, kdy [Osoba 13] řídil a koordinoval jednání a konzultace mj. mezi [Obžalovaná 1], [Osoba 20] [Osoba 57], kteří akceptovali a do zadávací dokumentace zanesli jeho požadavky ohledně technických a kvalifikačních předpokladů tak, aby vyhovovaly oběma společnostem, s vědomím, že tím jim před případnými ostatnímu uchazeči zajišťují přednost a výhodnější podmínky v připravovaném zadávacím řízení, [Osoba 58] dne 30. 6. 2016 do připravované zadávací dokumentace, aby eliminoval okruh potenciálních dodavatelů, vložil požadavky odpovídající schopnostem a možnostem společnosti [Právnícká osoba 13] a tuto společně s cenovou nabídkou dodávky systému společnosti [Právnícká osoba 14] za 2,421.755 Kč bez DPH zaslal [Osoba 13], který takto upravenou dokumentaci dne 4. 7. 2016 předal [Osoba 20], který ji předal [Osoba 57], jež všechny požadavky [Osoba 58] bez úpravy akceptovala a zapracovala je do technické specifikace zakázky a položkového rozpočtu a dne 8. 7. 2016 tyto části zadávací dokumentace zaslala [Osoba 20], který následně, po rozhodnutí [Obžalovaná 1] k požadavku [Osoba 13] o tom, aby součástí zadávacích podmínek byl i požadavek na dodání systému automatické validace invalidů, který měl zajistit vítězství obou společností, i když tím mělo dojít k navýšení předpokládané hodnoty zakázky, s tím souhlasil, a proto dne 18. 8. 2016 tento požadavek zaslal svým podřízeným k zapracování do finální verze zadávací dokumentace, ale předpokládanou hodnotu zakázky, která byla vzhledem k nabídkové ceně stanovena jako nejvýše přípustná, ponechal ve výši 2,500.000 Kč bez DPH, a protože [Osoba 13] a [Osoba 58] nebyli schopni vytvořit nabídku s nabídkovou cenou do této částky, aniž by dosáhli očekávaného zisku, požádal [Osoba 13] [Obžalovaná 1] a [Osoba 20], aby předpokládanou hodnotu navýšili o asi 500.000 Kč, což oba akceptovali, a poté, co [Osoba 57] a [Osoba 20] stvrdili správnost zadávací dokumentace s navýšenou předpokládanou hodnotou zakázky ve výši 2,950.000 Kč, [Osoba 20] dne 7. 9. 2016 předal finální verzi zadávací dokumentace ke kontrole [Osoba 13] a D. [Osoba 58], kteří k ní další připomínky neměli, a poté, co bylo dne 12. 9. 2016 oficiálně zahájeno zadávací řízení, obeslala [Osoba 57] formálně s výzvou k podání nabídek pět uchazečů podle seznamu, který ji předložil [Osoba 13] a který vytvořil společně s [Osoba 58] tak, aby ani jedna z oslovených společností nebyla schopna podmínky zadávacího řízení splnit, a proto také žádala z nich nabídku nepodala, ale z obav [Osoba 13] D. [Osoba 58], aby nebylo příliš nápadné zvýhodnění První chráněné dílny, pokud by byla podána jediná nabídka, zainteresoval [Osoba 58] dne 20. 9. 2016 společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 15] k podání nabídky s nepatrně vyšší nabídkovou cenou za příslib subdodávky či jiné výhody, čemuž tato společnost vyhověla a aby splnila požadavky zadávací dokumentace, dohodla se se společností [Právnícká osoba 13], že ta bude vystupovat jako její subdodavatel, a zatímco [Právnícká osoba 14] se subdodavatelem [Právnícká osoba 13] podala nabídku s nabídkovou cenou ve výši 2,947.922 Kč bz DPH, společnost [PRÁVNICKÁ OSOBA 15] se stejným subdodavatelem tak učinila s nabídkovou cenou 2,949.281 Kč bez DPH, a poté, co nabídku neočekávaně podala i společnost [Právnícká osoba 16] s.r.o. s nabídkovou cenou 2,625.947 Kč bez DPH, vyhodnotila hodnotící komise, jejímiž členy byli i [Osoba 20] a [Osoba 57], po přepočtu nabídkové ceny podle zákonem daného zvýhodnění dodavatele zaměstnávajícího osoby se zdravotním postižením jako nejlepší nabídku preferované společnosti [Právnícká osoba 14], které byla zakázka zadána kupní smlouvou ze dne 25. 11. 2016 podepsanou za zadavatele [Obžalovaná 1], přičemž tímto [Obžalovaná 1], [Osoba 13], [Osoba 58], [Osoba 20] a [Osoba 57] opatřili společně prospěch První chráněné dílně ve výši 447.922 Kč a dále prospěch společnosti [Právnícká osoba 13].

Proto soud po zvážení shora uvedených polehčujících a přitěžujících okolnostech, u obžalované [Obžalovaná 1] též po přihlédnutí k závažnosti veškeré sbíhající trestné činnosti, dospěl k závěru, že účel souhrnného trestu může splnit v prvé řadě již jen nepodmíněný trest odnětí svobody vyměřený na samé dolní hranici zákonné trestní sazby uvedené v § 329 odst. 3 tr. zákoníku, vztahující se na nejprísněji trestný čin z trestných činů sbíhajících, a to konkrétně v trvání 5 let. Pro výkon tohoto trestu soud zařadil obžalovanou podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice

Shodu s prvopisem potvrzuje:

Z.P.

s ostrahou, neboť podmínky pro zařazení obžalované do věznice s přísnějším režimem splněny nebyly. Dále soud obžalované uložil podle § 67 odst. 1 tr. zákoníku za použití § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku (již dříve vyslovený) peněžitý trest v počtu 500 denních sazeb po 12.000 Kč, tedy ve výměře 6,000.000 Kč, s tím, že současně bylo podle § 68 odst. 5 tr. zákoníku stanoveno, že tento peněžitý trest bude zaplacen v měsíčních splátkách po 100 000 Kč, splatných k poslednímu dni v kalendářním měsíci, pod ztrátou výhody splátek, jestliže obžalovaná nezaplatí dílčí splátku včas, a stejně tak jí uložil podle § 73 odst. 1, 3 tr. zákoníku (již dříve vyslovený) trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu v zdravotnickém zařízení, které je zadavatelem ve smyslu § 4 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, a zákazu výkonu zaměstnání ve zdravotnickém zařízení, jehož bližší označení druhu práce zahrnuje provádění úkonů podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, na dobu 7 let. Uložení těchto naposledy uvedených dvou druhů trestů – trestu peněžitého a trestu zákazu činnosti – je totiž plně odůvodněno především okolnostmi sbíhající trestné činnosti z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023, v případě trestu peněžitého však i tím, že se obžalovaná [Obžalovaná 1] i v nyní posuzovaném případě snažila získat a získala pro sebe a pro jiného majetkový prospěch v podobě výhody při zadání veřejné zakázky v hodnotě zhruba 40 milionů korun a v podobě požadovaného a inkasovaného úplatku. Protože pak byl obžalované [Obžalovaná 1] ukládán souhrnný trest za veškerou sbíhající trestnou činnost, zrušil soud současně podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 18. 9. 2023 sp. zn. 5 T 125/2023, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

U ostatních obžalovaných soud dospěl k přesvědčení, že účel úhrnného trestu podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku mohou splnit ještě tresty výchovné, nespojené s bezprostředním odnětím svobody, a to konkrétně tresty peněžitý, jejichž uložení odůvodňuje skutečnost, že se posuzovaným jednáním i tito obžalovaní snažili získat a získali pro jiného majetkový prospěch, u obžalovaných [Obžalovaná 2] a [Obžalovaný 3] pak spolu s tresty zákazu činnosti, jejichž uložení bylo v jejich případě odůvodněno tím, že se posuzovaného jednání dopustili v souvislosti s takovou jejich činností.

Proto tedy soud po zvážení výše uvedených polehčujících a přitěžujících okolností, po přihlédnutí k výši opatřeného majetkového prospěchu a k jejím osobním a majetkovým poměrům uložil obžalované [Obžalovaná 2] za oba dva posuzované trestné činy podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku přísnější peněžitý trest v počtu 600 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy ve výměře 3,300.000 Kč, a podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce představeného ve smyslu § 9 zákona č. 234/2014 Sb., o státní službě, na dobu 5 let. Uložení tohoto druhu trestu tak bude nejen lépe zajištěno, aby se obžalovaná v takové pozici nemohla po přechodnou dobu další trestné činnosti dopustit, ale i to, aby si v důsledku dočasného odepření možnosti jejího zaměstnání v takové funkci ve státní sféře dostatečně uvědomila nesprávnost svého počínání.

Podobně obžalovanému [Obžalovaný 3] soud uložil za oba dva posuzované trestné činy podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku přísnější peněžitý trest v nejvýše přípustném počtu 730 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy ve výměře 4,015.000 Kč. Dále mu soud z týchž důvodů jako u obžalované [Obžalovaná 2] uložil podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu jakékoli vedoucí funkce v bezpečnostním sboru na dobu 5 let.

Obžalovanému [Obžalovaný 4] pak uložil za oba dva posuzované trestné činy podle § 329 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku a § 67 odst. 1 tr. zákoníku a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku taktéž přísnější peněžitý trest v počtu 600 denních sazeb po 5.500 Kč, tedy ve výměře 3,300.000 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho doručení. Odvolání se podává u Městského soudu v Praze a rozhoduje o něm Vrchní soud v Praze. Odvolání musí být v této lhůtě odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti ve prospěch či neprospěch obžalovaného. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí. Toto právo nepřísluší osobám, které se jej prohlášením výslovně vzdaly. Pokud obžalovaný prohlásil, že je vinný spácháním skutku anebo některého ze skutků uvedených v obžalobě a že souhlasí s právní kvalifikací takového skutku uvedenou v obžalobě, a soud toto prohlášení viny přijal, nelze skutečnosti uvedené v prohlášení viny v odvolání napadat.

Praha dne 27. srpna 2025

Mgr. Radek Mařík v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje:
Z.P.